

העולם הזה

תוכנית השלום של חוסיין

A black and white sketch of a woman's face, partially obscured by horizontal blinds. The woman has dark hair and is looking slightly to the left. The blinds are closed, with only her eyes and nose visible through the slats. The sketch is done in a simple, expressive style with bold lines.

צעדת

שוועלי שמשון

א' אייר תשכ"ט — 19.4.69

מאורגנת ע"י מטה צעדות מכבי, מרכז מכבי ישראל

אורך המסלול 25 ק"מ — 5 שעות הליכה.

מועד:

יום שבת, 19.4.69, א' אייר תשכ"ט. הזינוק בשעה 8 בבוקר.

מסלולים:

- מגבעה 69 למצבת הזכרון שבחוליקאט
- 12 ק"מ (צעדה משפחתית לילדים וקשישים)
- מסלול זה חופף את 12 הק"מ האחרונים של מסלול א'.

דמי השתתפות:

- 4 ל"י
- לילדים, סטודנטים, חיילי צה"ל בשרות חובה ושוטרים תנתן הנחה — 1 ל"י.
- מוזג אוויר: הצעדה תתקיים בכל מזג אוויר.

ציוד וכלכלה:

- הנעלה ולבוש מתאימים. ב. מימיה חובה. ג. כריכים למשך הצעדה (5 שעות בערך)

תעודת צועד ומדליות:

- לכל צועד בכל אחד משני המסלולים תוענק תעודה ומדליה.
- לכל משפחה אשר ישתתפו ממנה לפחות 2 צועדים משני דורות תוענק "תעודת שליב דורות בספורט" מטעם רשות הספורט.
- תעודה קבוצתית תוענק לכל קבוצה בת 10 צועדים לפחות.

בדבר פרטים נא לפנות: מטה צעדות מכבי, ת.ד. 315, פתח תקוה, טל. 910409.

דמי נסיעה לצעדת שוועלי שמשון:

- מרעננה, ס"ת, ר"ג, ת"א, חולון, ראש"צ, רחובות — 6 ל"י
- מחיפה, קרית חיים — 8 ל"י
- מחדרה, נתניה, הרצליה, ירושלים — 7 ל"י
- באשכול: מפ"ת, ר"ג, ת"א — 8 ל"י

יכולים לסמוך

פזגז

PAZGAS

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי המערכת והמנהלה: תל-אביב, רח' קרליבך 12, טלפון 30134. ת.ד. 136 • מען מברקי: עולמפרס • דפוס משה שהם בע"מ, תל-אביב, רח' פין 6 • גלוניות: צינקוגרפיה כספי בע"מ. • העורך הראשי: אורי אבנרי • המו"ל: העולם הזה בע"מ.

האמת של "פראבדה"

לפי קנה המידה הבינלאומי, המודד תפוצת עיתון במיליונים, העולם הזה הוא עיתון קטן. עורכו הראשי מהדהד סיעת יחידת בכנסת. סיעה קטנטנה בפרלמנט של מדינה קטנטנה. להעולם הזה אין מחלקה לקשרי חוץ. זה בכלל אינו נכלל בין תפקידיו. אין אנו מפרסמים שום חומר בשפה זרה. מלבד העולם הזה עצמו, בעברית, הסייר סוביטי וכו' וכו' — אין כמעט יום שאין אחד מקוראי העולם הזה בנכר ממציא לנו קטעי עיתונות עלינו, או מדרת על שידור רדיו או טלוויזיה ה מטפל בעמדותינו. אנו מקבלים במשך שבוע ממוצע כעשר פ"י יות של עיתונאים ושרנים זרים, המבקרים בארץ, התובעים מ" איתנו להיפגש עימם ולהסביר להם את דעותינו ואת עמדותינו בשאלות שונות.

לפעמים משתרבב העולם הזה במלחמות עיתונאיות בין מדינות זרות. כך קרה, למשל, זה עתה בין ברית המועצות לבין צ'כוסלובקיה. לפני ארבעה חודשים סיסרתי לך במדור זה (העולם הזה 1635) על פירסום של פראבדה ("האמת") המוסקחאי, שהסתמך כביכול על פירסום שלנו. פראבדה נטלה מישאל שערבנו לפני 12 שנה בין ילדים, על יחסם לערבים. העיתון ה" סוביטי ויף את רוב הפרטים, העלים את העובדה שנשאלו ילדים בגיל כיתה א', וכי המישאל נערך לפני 12 שנים. הוא הסיק מכך מסקנות על הלכיהורח בישראל של היום.

הקטע מ"מלאדי סווס"

עכבור שבועיים ערכנו מישאל חדש בין אותם ילדים, שהתבגרו בינתיים, ומסרנו מה הן דעותיהם כיום. היום קיבלתי מידי אחד מקוראינו גיליון של עיתון צ'כי, המופיע בפראג הנצורה: מלאדי סווס ("עולם צעיר") מספר 13/69. הוא מגיב על הפירסום של פראבדה בכתבה מפורטת, מספר על כל ההשתלשלות, מצטט בהרחבה גם את המישאל החוזר שלנו. הרמו הברור לקרא הצ'כי: העיתון הסוביטי משקר.

בלי מורא, בלי משוא פנים

במשך שבועות קראו מיליוני קוראים גרמניים את דיעותינו בשבועון דר שפיגל. שבועון זה, החשוב ביותר בגרמניה, פירסם תמצית ספרו של אורי אבנרי, שהופיע בארצות הברית ובבריטניה, והעומד להופיע בשבועות הקרובים בגרמניה ובצרפת. מובן שתמצית כזאת אינה יכולה לשקף את מלוא תוכנו של הספר, אך כבר עתה מגיע למערכת מכול של מכתבים ותגובות של קוראים גרמניים.

אותו זמן כותב לנו קורא מניירורק: "אתם הסכתם בחודשים האחרונים למה שקוראים כאן, אנשים בחדשות. מצטטים אתכם בעיתונות, בטלוויזיה, וגם מת' החכים על דיעותיכם, אישיותכם ועמדתכם בכל מיני חוגים, כולל חוגים אק' דמאים."

אותו קורא צירף קטע מליף. השבועון רבי-המיליונים, שפירסם בכל מהדור' דותיו דשימה של אורי אבנרי. יחד עם זה שלח מאמר של העיתונאי ויליאם טואי, שפורסם בשלושה עיתונים אמריקאיים חשובים — לוס אנג'לס טיימס, וושינגטון פוסט, ניו יורק פוסט — ובו ראיון עם אורי אבנרי על המצב בשטחים וסיכויי השלום.

כמעט באותו יום הופיע בעיתון חשוב מסוג אחר, וילאג' וויס, עיתון השמאל החדש בניירורק, מאמר מפורט על דיעותינו, בעיקבות ספרו של אבנרי. למאמר זה יש חשיבות מיוחדת, לאור הסינון האנטי-ישראלי המקובל עתה בחוגי ה' שמאל. כמה קוראים שלחו לנו מאמר זה. הוא מסכם את דיעותינו כלהלן: "הלאומיות העברית והלאומיות הערבית שוללות כיום זו את זו. אילו כרתו ברית ביניהן, הן יכלו לפתור את בעיות המרחב, ולמנוע את חזירת האימפריא' ליום המערבי והסובייטי. יהודים אמריקאיים ואחרים, שיש להם זיקה לעמי המרחב, יכלו לעזור. אני מתגעגע ליום בו תהפוך המגבית היהודית המאוחדת למגבית מיוחדת-לכונת מאוחדת. ובו תבנה הדסה בית-חולים בדמשק."

קטע זה מסביר, אולי, מדוע זוכות דיעות העולם הזה לתהודה עולמית כה רבה, מבלי שנקדיש לכך שום מאמצים ואמצעים, מבלי שיש לנו הזמן והכסף לספל בכך. בעלי הרצון הטוב בעולם, שאינם רוצים לבחור בין השקרים המוסי' כמים של התעמולה הישראלית הרשמית ובין תעמולת-הזוהרה של מדינות-ערב ואירגוני-החבלה, מתגעגעים לקול סביר, אובייקטיבי, הגיוני, הפוסל את השקרים המוסכמים והפרות הקדושות של שתי התעמולות, והמעז להציג גישה חדשה, מאוזנת, המכירה בצידקת הלאומיות העברית והערבית כאחת.

זוהי מהדורה חדשה של סיסמתנו הישנה: "בלי מורא, בלי משוא פנים."

אשכנז

מכתבים

מי מועיד

ומי מזיק?

קראתי את הכתבה שלכם "מי רוצה את משה?" (העולם הזה 1647). יכולה אני לאשר עוד כמה חתימות של ישראלים היושבים בקלן, גרמניה, המוכנים לחתום עבור דיין, לא מכיוון שחושבים אנו אותו לראש-ממשלה אידיאלי, אלא כי חושבים אנו את גולדה מאיר לאשה קשישה ועייפה, שחדלה מזמן להועיל למדינה!

חבל שלא העם הוא הבוחר, אלא המפלגה. זו שהיתה פעם אותה מפלגה שכולנו בסחננו בה, והיום רובינו פורשים ממנה.

ולכם, העולם הזה, המשיכו להילחם לשלום במדינה, ולהסכם שלום עם מדינות-ערב, וגדע שחטל סדר הרגים והגיעה שנת שיג' שוג ושלום.

רות קדינר, קלן, גרמניה

המסקנה:

אתם צודקים

אני חייב להודות. רק עכשיו נפקחו עיני. כל הזמן כשבכיר חס שטותמים לכם את הפה, לא הת-ייחסתי לזה ברצי-נות.

שילוח

אבל בגיליון ה-אחרון, כשקראתי איך בפקודת שר-הביטחון לא נתנו לי-אבנרי למלא את תפקידו כחבר-בכנסת וכעיתונאי, כשנסע לבדוק את המצב ב-שכם, הגעתי למסק-נה שאחם צודקים.

פעולות אלה, של אבנרי ושל שר-הביטחון, שיכנעו אותי להצביע בשבילכם בבחירות המתקרבות.

יוסף שילוח, רמת-גן

10 יותר,

10 פחות

איזה בורות!

התמונה שפירסמתם בעולם הזה (1645), המציגה את גולדה מאיר, כביכול בשנת 1917, צולמה כעשר שנים אחרי-כן.

גולדה בשנת 1925

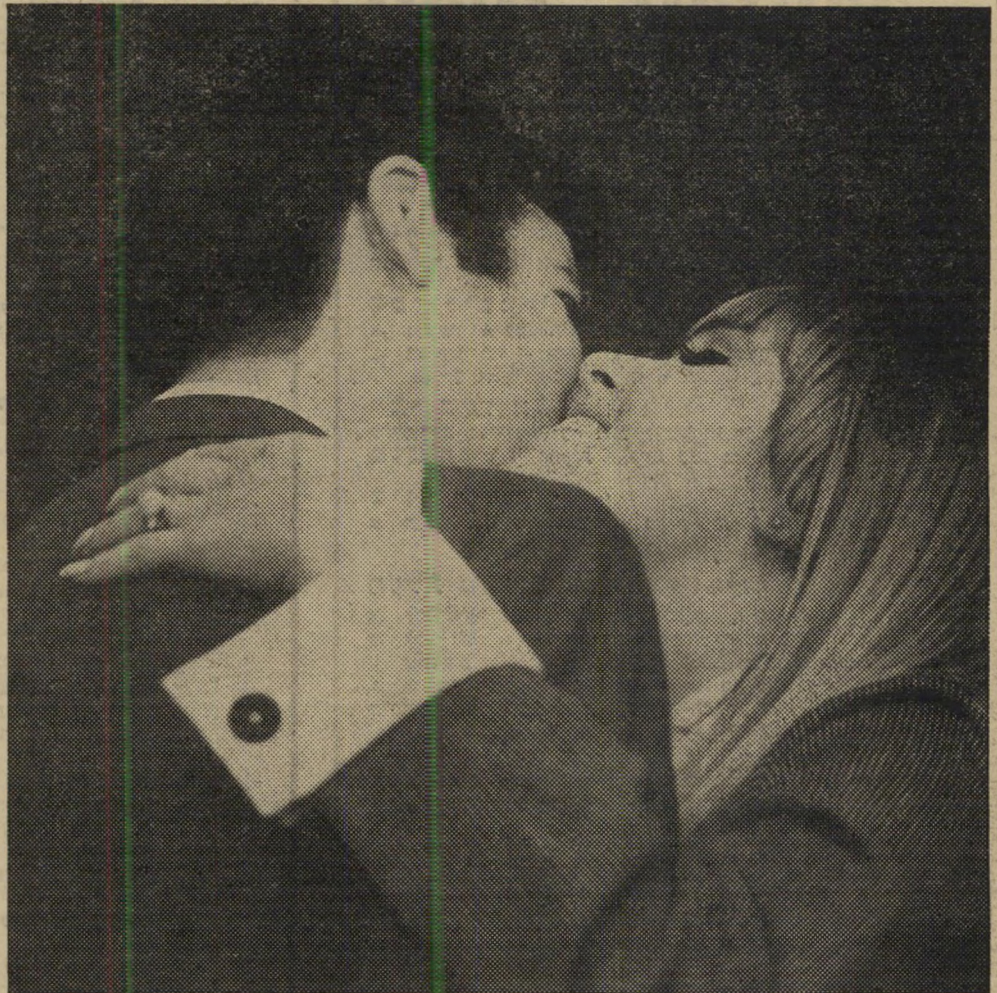
בשנת 1917 ישב משה בלינסון ברומא, זלמן רובשוב בברלין, שלמה קפלנסקי ב-שטוקהולם ודוד בן-גוריון בניו-יורק.

התמונה צולמה בארץ, לכל המוקדם ב-1925, כאשר בלינסון היה עורך דבר ו-זלמן רובשוב חבר המערכת.

גולדה, בתמונה, לכל הפחות בת 30.

קורא בעל עין בוחנת, תליאביב

הכל הולך חלק...

עם... פֶּרְמָה שֶׁרֶפ

הרב חבר בין סכיני הגילוח מפלדת אל-חלד

ביתחנסיה ריאליט

הרשמה לשנת הלימודים תש"ל לכתובת בוקר ט', י', י"א, י"ב

לבורנטים כימיים
גרפיקה-שרטוט
ציור אופנה
פקידות

תיכון מקצועי במגמות
רדיואלקטרוניקה
טלויזיה - תעופה

תיכון עיוני במגמות
הומניסטית
ריאליט

כולל הכנה לבחינות הבגרות הנערכות על-ידי משרד החינוך
הוראה על-ידי מורים אקדמאיים בעלי ניסיון * סטיפנדיות

פרטים, הרשמה, 9'1, 5'8	תליאביב, 17 ברנר, מסנת אלנבי 55	חיפה, שמריהו לוי 30	רמת-גן, ביאליק 42	בתיים, רוטשילד 33 ע"י המצבה	חולון, סוקולוב 56	פתח-תקוה, ברכובא 1	ב"ב, חברון 22 מפנת מודיעין 77 ר"ג
------------------------	---------------------------------	---------------------	-------------------	-----------------------------	-------------------	--------------------	-----------------------------------

תמונת השבוע

תחרות

הציורים

בתמונה שצילמתי רואים אב ובנו בטיול אחריצהריים שלהם. מה דעתכם על הפוזה הזוהי? אני מציעה כותרת: אני והצל שלי. **רות אנשק, תל אביב**

● תמונת השבוע מזכה את הקוראה רות אנשק בפרס של 10 ל"י.

מכתב השבוע

האם עינינו

מוצרים:

עם כל הכבוד לאורי אבנרי, שי רעלה את עניין שיטות החקירה של עצירים ערביים בכנסת, ולהעולם הזה (1649), שהעלה בעייה זו בי כתבה "הנשים הלוחמות של שכס", נדמה לי שיש להגדיר בבירור את היסוד המוסרי של הבעיה. נניח שיש ביונט עציר, החשוד בושתיכות לאירגון חבלה ערבי (וגי לא איכפת אפילו לקרוא לזה "תנועת שיחרור"), אתם יודעים שי עציר זה יודע פרטים אשר גילויים יכול לאפשר לכם למנוע פעולות חבלה נוספות, בהם עלולים להיהרג בני אדם הפוטנציאליים. במיקרה זה, האם אתם מוכנים להשתמש בשיטות חקירה הכוללות עינויים, עם כל הכרוך בזה, כולל מותו של הנחקר? האם הצלת נפשות מצדיקה עינויים, או לא? זוהי השאלה, וכל אדם ישר חייב לתת עליה תשובה.

אם התשובה היא חיובית, והמי שייב מחייב עינויים במיקרה זה — כי אז יש להסיק מסקנה ישרה וי להודות שהעינויים היו מוצדקים גם באלג'יריה, בוויאטנאם ובארץ ישראל אל של ימי המנדט, כאשר עינו הבריטים את בחורינו בגלל אותה סיבה בדיוק.

אם התשובה היא שלילית — ואנחנו ממשכים לגנות את מרתפי העינויים באותן ארצות — כי אז יש להסיק את המסקנה לגבינו. ההתחמקות של דעת הקהל הי "סיבה" הטומנת את ראשה בחול, מעידה רק על פחדנות, והיא הי מעוררת סלידה יותר מכל. **א. ש., תל אביב**

חוק

הכרחי

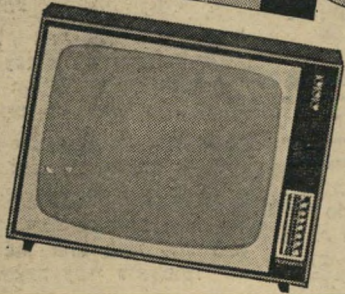
כישראלי וכיהודי טוב אני שותף לאלה המבקרים בחריפות כל גילוי של חזרה אפשרית לדפוסי מחשבה ופעולה נאור-נאצים — בייחוד בגרמניה.

אבל עם כל רגישותנו המובנת, נדמה לי שהעולם הזה (1645), הגוים בהודותו עם הביטאון פרדון, שעורכיו ביימו את הטכס בדכאו במגמה למחות על "החוק למעצר מונע" בגרמניה.

המדובר במיקרה זה הוא רק במעצר (המשט בעמוד 6)

הבאנו
באיוהד
לבקשת הלקוחות
דגלי טכנוניה
המוצגים
באחידים הישנים !!!

218

228

165

ל"י במחזור
והיתרה ל 20 חדש
ללא ריבית

בחודש החגים,
תנאי רכישה
ללא תקדים

כתוב אלינו ונשלח לך אינפורמציה נוספת.
הסוכנים: אלקטרו ויסטה בע"מ ת"א,
ת. ד. 7039.

TELEFUNKEN

כיצד שומרים על בגד הים?

בגדי הים והחוף נוטים להת-קשות ולדהות כתוצאה מהשפעת המזיקה של מים, שמש, וחמרי החיטוי שבבריכות. כביסה קלה במים קרים ו, טקסטיל שמפו" תשמור על גמישותם וצבעיהם של בגדי הים והחוף. "טקסטיל שמפו" מוציא את שיירי המלח וחמרי החיטוי, ומאריך את חיי בגד הים.

טקסטיל
IONE

הספיצים חבי נורית בעים
מוצגים ביחיד נקה בעים

מכתבים

מתקבלת מסקנה ברורה: משה דיין נכשל בשטחים לחלוטין, למרות שידע היטב מה הן הסכנות. מכיוון שלא העמיד בפניו ה' פלסטינים פתרון סביר וממשי, המתאים לשאיפתם הלאומית, הוא עשה בדיוק מה שעשו האמריקאים בוויאטנאם. הוא דוחף את האוכלוסיה לזרועות אל-פתח.

חיים גריין, תל-אביב

ביום בו נחמנה הרצוג למושל של הגדה. דיין הזכיר אז את ביקורו בוויאטנאם, ונתן להרצוג רק הנחייה אחת: "אל תעשה בגדה מה שהאמריקאים עשו בוויאטנאם."

דיין בוויאטנאם

במעשיהם הם דחפו את האוכלוסיה לידי הוויאטקונג. אם נשים את שתי הידיעות זו בצד זו,

מתנגדים לסיפוח — אני חושב שיש הכרח לשיתוף כל הגורמים — ולכן הייתי מציע הקמת פדרציה "שמאל" (למי הדוגמה ה' צרפתית) של כל הגורמים שהם בעד שלום וביטחון וגג סיפוחים.

שלמה אוזלר, חולון

● הקורא אוזלר נפל קרבן לאי-הבנה עובדתית. לא הכוח החדש הוא שהחליט על החרמת הסימפוזיון, אלא זומי הסימפוזיון החליטו על החרמת הכוד החדש. על פי דרישת משרד-החוץ, שמימן אותו, החליטו יומי הסימפוזיון שלא לתת לכוח החדש — לבדו מכל הכוחות הפוליטיים במדינה — ייצוג בכנסים הפומביים הגדולים, בהם ניתן דווקא מקום-כבוד לשו"ח "סיפוח מובהר" קים. לאור עובדות אלה, שהוכיחו בעליל מהי כוונת היוזמים, החליטו מוסדות הכוח החדש והמוזמנים הפלסטיניים, תוך מנע ביניהם, שלא להשתתף גם באירועים ה' מישניים, שאלהם הוזמנו לצורכי אליבי.

איך דיין

חזר לוויאטנאם

תיאור השיחה בין משה דיין ונכבדי שכם ונציגות הנשים הלוחמות (העולם הזה 1649) היה סקופ מאלף מאוד. אבי מעניין ביותר, בעיניי, היה הקטע בו אמר דיין שאם יימשך המצב תהפוך הגדה המערבית לוויאטנאם שנייה. לפני כמה חודשים קראה בהעולם הזה שהאלוף חיים הרצוג סיפר אז אמר לו דיין

(המשך מעמוד 5)

מונע לפושעים פוליטיים, שכבר נענשו כמה פעמים, ושלגביהם יש יסוד סביר להניח שהם יחזרו על פשעם.

על כך שהחוק הכרחי תעיד העובדה ה' מיקרית שביום אתמול (14.3.69) דיווחו ה' עיתונים על שני מעשירי-צח ועל חמישה פצועים קשה, שנפצעו בשעה שאירע נסיון לרצח, וזאת בעיר מינכן לבד.

רוב מעשירי-הפשע האלה בוצעו עלידי אנשים שהורשעו בעבר בתקיפת גופות.

נחום אורלנר, מינכן, גרמניה

למען

ההצלחה!

קראתי את הכתבה "הבלוף הגדול", על הסימפוזיון של ניר-אטלוק (העולם הזה 1648) והתאכזבתי.

נמה היה לי, אורי אבנרי, שמתפקיד היה לעורר את עצם הרעיון ולעזור להצלחת הסימפוזיון — ואף לחרום את חלקך על-ידי הופעה והבאת הרעיונות שלך.

המאבק היום אינו נתון בין אורי אבנרי ושאר החברים המתנגדים לסיפוח — אלה בין הסיפוחיסטים והמתנגדים למיניהם.

ובהקשר לזה, אתה נוהג לבטל את כל האחרים. בכל אחד אתה מוצא פגם. אתה באמת מאמין שאתה עשוי ללא פגם?

בתנאים שלנו, במצב המדיני שמדינתנו נתונה, למען להבטיח הצלחת גורמים ה'

הנעל האוהבת לטייל...

הצגפר Bohème

הנעל למטיילים "במשעולים"...

הנעל לחובבי הטבע...

הנעל האוהבת לטייל...

הנעל עם סולית "יגואר"...

Bohème
Bohème
Bohème
Bohème

בעולם

כדור הארץ

למי שייכת

המאה ה-21?

לפי בדיחה מפורסמת, מתחלק העולם בין אופטימיסטים, הלומדים רוסית, ובין פסימיסטים, הלומדים סינית. השבוע הגדיר את עצמו אחד מגדולי הוגי הדעות בנימינו. ערב יום הולדתו ה-80 חיזה ההיסטוריון ארנולד טווינבי את דעתו על עתיד העולם. קביעתו העיקרית: המאה ה-21 תהיה שייכת לסין.

„עד אז הם יהיו שתי חמישיות של הגזע האנושי“, אמר. „הם יהיו כפופים לממלכה אחת. הם עובדים קשה. הם אינם טליגנטים ביותר. הם החליטו שאם הם רוצים להיות בעלי מישקל בעולם, עליהם להיות מודרניים וללמוד את הטכנולוגיה של המערב. זה יהיה קל להם להשיג.“

טווינבי

הערכים הם בני-אדם. קביעות אחרות של הבריטי ארנולד טווינבי: ● העימות האמיתית בעולם הוא של „הטבע האנושי מול המדע והטכנולוגיה. עובר עלינו תהליך של דה-הומאניזציה. הופכים אותנו לכרטיסים מנוקבים, ומעבירים אותנו דרך מחשבים אלקטרוניים.“ ● „האמריקאים מרגישים כי הוויאטנאמים — וגם הערבים — אינם בני-אדם, אלא ילדים. ילדים הם בני-אדם שמתייחסים

מד וג'ון קנדי הנחיה סודית

אליהם כאילו לא היו בני-אדם. כיום הדרך היחידה הפתוחה בפני ילדים, שאינם רוצים להיות ילדים, היא להיות לקומניסטים.

ארצות-הברית

מס' 3

עומד בתור

הבחירות לנשיאות ארצות-הברית נסתיימו זה עתה — אך כל עסקן אמריקאי הגון כבר נותן את דעתו על הבחירות הבאות. מי יהיו היריבים של 1972?

אין ספק מי יהיה המועמד הרפובליקאי: ריצ'ארד מילהאוס ניקסון — אם לא יקרה לו אסון.

אך מי יהיה הדמוקראטי? לינדון ג'ונסון מחוסל. יוברט האמפרי הוכיח את עצמו כי אפס, ואין לו סיכוי רב לחזור לזירה. השבוע יצאה הנחיה סודית מן הבית הלבן, לכל מרכזי המפלגה הרפובליקאית. עיי קרה: להתכונן לאפשרות כי היריב הדמוקראטי בבחירות הבאות יהיה אדוארד „סד“ קנדי.

17 פחות מדיין. במושגים ישראלים, סדי הוא תינוק — בן 37. בעת הבחירות (המשך בעמוד 8)

אחדות התיקונים הנמיר ביותו

„אין חכם כבעל הניסיון“ — זהו התיאור ההולם את חברת „זניט“ 50 שנות ידע ונסיון בארה"ב בתוספת שנתיים נסיון בתנאי הארץ מוכיחים כי תדירות התיקונים של מקלטי „זניט“ נמוכה ביותר. זאת הצלחת „זניט“ בה מחלקת החברה איתך הלקוח בהגישה לך אחריות שנתית במחיר נמוך ללא תקדים

80.- ל"י + 10% מס שרותים

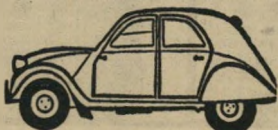

לקוחות זניט:

אל תטרחו להתקשר או לכתוב. כל הפרטים על חידוש הביטוח יישלחו אליכם אישית.

ZENITH — המקלט הנמכר ביותר בעולם

ציטרואן 2 שבו
CITROEN 2 CV

למרות הכל...
אנחנו נוחים יותר... זולים יותר
לחלקי חלוף מקוריים
הצעות מיוחדות: לגלי ארכובה, לגלי הנעה וחלקים.
מ. רביד, תל-אביב, רחוב השרון 12, טלפון: 35893

מרכז
עדשות מגע

CONTACT LENS CENTER

„גרובובסקי — אישון לנש“

תל-אביב, רחוב שניאור 5 (פינת רח')
מינסקר 20, ליד מוגרבי, מול פגוש
חניה) טל. 55020

שעות קבלה 9-17

נשמח לשלוח חוברת חסברה
למי בקשה.

בעולם

(המשך מעמוד 7)

הבאות הוא יעבור בקושי את גיל 40 — כשמשנה דיין יהיה בן 57. על כשרונו של קנדי הצעיר חלוקות הדיעות אפילו בעירו, בוסטון. לדעת אנשי הימין, השונאים אותו, הוא טיפש גמור. לפי גירסה הפוכה, של החוגים הליברליים, סדי הוא המוכשר מבין כל בני קנדי. על כל פנים: בחודשים האחרונים עלה שיעור קומתו. הסינאטור הצוער, שעמד בסינאט בצילו של אחיו בובי, למד לעמוד על רגליו של עצמו מאז נרצחו ג'ון ובובי בתפקידו כ"מצליח" (אחראי לענייני משמעת) של הסיעה הדמוקרטית, הוא מתנהג עתה בביתוין עצמי, נואם על כל נושא חשוב. הוא עצמו מכריז על מועמדותו: "עדיין לא החלטתי".

כלב

מי שגונב

בניו יורק גונבים כלבים. זה באופנה. הנוהל הוא, בערך, כך: ניגשים לאזרח הרוביל את כלבו הקשור ברצועה, ומבקשים ממנו באדיבות שיואל להיפרד ממנו. אם האזרח הוא עקשן במיוחד, ואינו מוכן להירפד מידו ההולך-על-ארבע, אין ברירה — מאיימים עליו בסכין ממורסת, או באקדח. לעיתים המצב הוא הרבה יותר פשוט: כאשר בעל הכלב משאיר אותו לרגע קט קשור מחוץ לחנות, אליה נכנס. לאחרונה מסר דובר המשטרה באחד הרובעים של ניו יורק על 84 גניבות כלבים ממכוניות. המיקצוץ: **גנב כלבים**. הכלבים אינם גנבים עליזי ורובי בעלי-חיים. הם מהווים מקור הכנסה לא-אכזב, ולכן חושדת משטרת ניו יורק כי כנוסיה מאורגנת-היטב עומדת מאחורי האופנה החדשה.

מרבית הכלבים נמכרים למעבדות, לצורך ניסויים. המחיר שמקבלים עבור כלב כזה הוא 40 דולאר. סכומים גדולים הרבה יותר ניתן לקבל עבור כלבים אשר מוזיפים עבור רמ'ס מכמים, המעידים על גיועיותם ושורש-לתי-החסיין שלהם.

מכלבים — לבעליהם. ישנם שאינם יודעים, או המסרבים להאמין, כי כלבם גנב, והמעדיפים לחפש אותו בכוחות עצמם. כזאת היתה שחקנית-תיאטרון צעירה, ש-בחרה לחפש בעצמה את כלבה גימ, ש-נעלם באורח פלא.

כעבור שעתים עסקה משטרת ניו יורק בחיפושים אחרי הכלב — ואחריה, כי ה-חוטפים לא הסתפקו בו. הם חטפו גם אותה.

יפאן

אומה של

בני 12

"עמנו מורכב מבני-אדם שהם דחיים מ-בחינה גופנית ובלתי-מפותחים מבחינה פו-ליטית", כתב השגריר בספרו.

לא השגריר יוסף תקוע, כמוכן. גם לא השגרירים אהרון רמז ו/או ולטר איתן. כי אם אישירו קאואסאקי, בן 59, השגריר היפאני בארגנטינה מזה שנתיים. השבוע סולק משרת-החוץ של ארץ השמש העולה. **כ"ה הוטננטים**. המיסמן הבלתי-שיגרתי של השגריר הבלתי-שיגרתי הוא ספר בשם יפאן ללא מטיבה, המתאר את מולדתו בצורה סאטירית. בין השאר:

● מלבד הוטננטים והפיגמאים (גמד'אפריקה), היפאנים הם העם המכוער ביותר בעולם, בעל רגליים קצרות וגו מוארך.

● הגנרל האמריקאי דוגלאס מק-ארתור, שהיה מושל יפאן, צדק כאשר אמר כי ה-יפאנים הם "אומה של בני 12".

● הפוליטיקאים היפאניים הם ברשים מ-לגתיים מושחתים, המתקדמים בקאריירה ש-להם בכוח השוחד והאיומים. הבוס הגדול ביותר הופך ראש-משלה.

זה הרגיו את שר-החוץ, קיאשי אישי. נסי המלצתו, סילקה הממשלה את השגריר הסוטה משרותה, בגלל "ביקורת בלתי-נחו-צה על חוגים פוליטיים".

תגובה מתונה, בהשוואה למה שקרה ב-יפאן לפני זור. אז היו נוהגים לירות ב-רחוב בסופרים, בפוליטיקאים ובפרופסורים שהעזו להשיג ביקורת הרבה יותר מתונה.

כבוד לשכנה. הטענה המעניינת ביותר של קאואסאקי: הבלתי-חמושה אינה פוחדת מפני סין. להיפך, היא מתייחסת ב-כבוד לכ"חה וליוקרתה העולות של סין. אין היפאנים חוששים מפני תוקפנות סנית, אלא מפני הבסיסים האמריקאים שביפאן.

כל תכניות הביטוח דומות: בחר לכו, בזו המבטיחה לך גם

שירות אישי

בחר באחת מתכניות הביטוח של **אדרט**

אנו מציעים לך: ביטוח-חיים צמוד ביטוח פנסיה לבעלי מניות

ביטוח-חיים השוברים כשכידים בחברותיהם למצטרך, הנחות במס-הכנסה נציגיה על פני הארץ כולה-לשרותך

אדרט חברה לביטוח בע"מ

הדגם המובחר בתבל
SABA T-240
בעל מסך פנורמי כחול (שטוח) 61 ס"מ

מענשיו אצלנו בחתירים מיוחדים!

SABA סבא

סלון מרכזי

למכונות כביסה וטלויזיה
בית "אל-על", רחוב בן-יהודה 32
טלפון 58512

חניה ללא תשלום בחניון אל-על

אין כאן...

יש לי

SONY

רשמי קוק-טנוזיות-טורנדיסטורים

אין מנוס? אף אורי גרוס

המכון המיוחד לפיאות גברים
רח' גנסיין 7 (מול קולנע הוד) ת"א טל. 24-69-24
בהנהלתו של אמן הפיאות — אורי גרוס.

האמנם בוגד השמאל החדש?

אופנה חדשה פושטת בישראל: להשמין את "השמאל החדש" בעולם המערבי. התמריץ לכך בולט לעין. השמאל החדש בכל ארצות המערב, ובייחוד בצרפת ובבריטניה, מתרחק יותר ויותר מישראל, ומקבל יותר ויותר את הטיעון הערבי. חלקים גדולים ממנו מתייחסים עתה אל יאסר עראפאת כאל צ'ה גבארה חדש, מזהים את החבלנים הפלסטיניים עם החיאט'קונג, ואף מתחילים לשלול את עצם קיומה של מדינת ישראל.

זוהי תופעה המסוכנת ביותר לישראל. כי השמאל החדש מייצג את החוגים שהיו בעבר הקרובים ביותר לציונות ולישראל, חוגים שנתנו את הדיכויפה הריגשית המכרעת לתמיכת העולם בהקמת מדינתנו. פעמים רבות הוכח כי השמאל החדש, על אף חולשתו המדינית בכל הארצות, הוא המעצב את דעת הקהל, והוא הקובע היום מה יחשבו ההמונים הרחבים מחר. אין דבר אחיל יותר מאשר לשאול, כפי ששאל בשעתו סטאלין על האפיפיור: "כמה דיכויפות יש לז?" לשמאל החדש יש הרבה מאוד דיכויפות — והן כוללות את מיטב הנוער, מיטב האינטליגנציה הצעיר, רה, הסטודנטים והפרופסורים, הגוייהדיעות ומנהיגיהן, בעולם המערבי.

לכן, כאשר מתנה זה נוקט עמדה עוינת, מיטב לשאול: מדוע? מה גרם לכך? איך לעכב ולהפוך תהליך זה?

בקיצור: כדאי לבדוק קודם כל את עצמנו, את מעשינו ואת דברינו. אבל זה מכאיב. זה מחליב ביקורת עצמית, שאינה פופולרית בישראל של 1969. הרבה יותר נוח להשמין את השמאל החדש, לומר שהוא אנטי-ישראלי, שונא-ישראל, אדיש לגורל הולדת, שיטחי, שפל ונלוז.

ואם מאמרים ברוח זו נכתבים עליידי אנשים שהודוהו בעבר עם השמאל החדש ושייכו את עצמם אליו, הם מופצים ומצוטטים בהנאה עליידי אנשי הימין הישראלי, חסידיה-הסיפוח, הרואים בכך הוכחה חותכת לכך שצדקו בהחלט כאשר תמכו, בעבר, במדכאי אלג'יריה וחיאט'נאם ותמכו בכמה וכמה תנועות פאשיסטיות.

חמיכה בהורג' ושים ילדים

ההאשמה הראשונה נגד השמאל החדש, המובאת במאמרים אלה, היא שהוא פחדני ומשתמט. שהוא לא לחם אף פעם על שום דבר, שהוא משתעשע לו במישחקים אינטלקטואליים, ושלכן אינו יכול להבין את המצב המיוחד של השמאל בישראל.

האשמה זו היא חסרת-שחר ובלתי-יצודקת עד להחרירה. כל פלגי השמאל החדש בעולם המערבי עמדו בעורפם ובקרבם-עצמית במיבחינים הגדור לים שנכוננו לו בימינו. לא במילים, אלא במעשים. ולא נגד ממשלות זרות, אלא נגד ממשלותיהם. לא בהפגנות-סטודנטים למען אידיאלים מעורפלים, אלא למען אידיאל מוחשי, נקח, למשל, את מלחמת אלג'יריה. מראשיתה היו אישים בצרפת שתמכו במרד, נגד ממשלתם שלהם. כשנודעו הפרטים המזעזעים על העינויים השיטתיים של העצירים האלג'יריים רבים בידי הצנחנים הצרפתיים, החרידו אישי השמאל החדש את מצפון העם והעולם. הם שהגנו על הלוחמים במשפטים הדרמאטיים, תוך סיכון עצמי. הם שפירסמו את הפרטים, תוך הפרת החוק. הם שהסתכנו בסגירת עיתוניהם.

בשאי המאבק התפרסם גילוי-ידעת של עשרות אנשירוח צרפתיים, מהם רבים ממנהיגי השמאל החדש, שקרא לחיילי הצבא הצרפתי לערוק — עבירה קיצונית על החוק, ומעשה קיצוני של אומץ-לב אורח. קשה אף להעלות על הדעת דבר כזה בישראל.

במשך כל ימי המלחמה היו אנשי השמאל החדש פעילים באיסוף כספים למען לוחמי השיחור — אנשים שלחמו נגד מדינתם, נגד צבאם, נגד אותיות ממש. ובשנים האחרונות של המלחמה יצאו המוני נוער, סטודנטים, פועלים, פרופסורים, סופרים ועקרות-בית לרחוב

— מאת

אורי אבנרי

בהפגנות שלא היו כדוגמתן עד אז, הפגנות שבהן פיצחו שוטרי צרפת באכזריות סאדיסטית את ראשיהם של עשרות ומאות, ואף הרגו בהם.

ויש לזכור: לוחמי-השיחור האלג'יריים לא היו איסמניסטים. הם הרגו ללא רחמים ואורחים, נשים וילדים צרפתיים.

שיטת-מלחמתם העיקרית היתה לזרוק רימוניידי לתוך בתי-קפה בשכונות האירופיות באלג'יריה, תוך היתנת יושבים ללא אבהיה. מבחינה זו הם דמו יותר ל"חיות העממית לשיחור מלסטיין", הפוגעת באזרחים, מאשר לאלי-פחח, המכרז את התנגדותו לשיטה זו. **האם אחרי כל אלה אפשר לשלול את זכותו של השמאל החדש הצרפתי להתעניין כמה שקורה בשטחים המוחזקים עליידינו?**

האם זה פלא שהוא מתנגד למיטרה-הכיבוש שלנו, שהוא מגלה אהדה למה שנראה לו "מלחמת שיחור" נגדנו, שהוא רגיש במיוחד לכל שמועה על שיטות-עינויים הנקטות עליידינו נגד חשודים בטרור, שהוא סולד מפיצוץ בתים בשכמ?

בחדאי, יש צורך להתחכך עם השמאל הצרפתי, להנחיל לו תמונה אחרת, מאוזנת, להילחם בקבלת התעמולה הערבית כתורה מסיני. אך אין כל צורך לחשוך במניעיו ובתום-לבו, או לשלול ממנו את הזכות המוסרית, "להתערב" בעניינינו. מה גם שישראלים לא-מעטים התערבו בעניינים שלו, והשתתפו בהפגנותיו נגד מלחמת אלג'יריה.

נועצי סכין בגב אחים

הדבר נכון עוד יותר לגבי השמאל החדש בארצות-הברית. הוא רשכ פרק יפה בתולדות העת החדשה.

השמאל האמריקאי לא הצטיין רק בשדה-הקרב של המלחמה לשחיזוכיות בארצו שלו. ומי ישכה את המוני הנוער האמריקאי ה"לבן" ממדינות הצפון, שרדו באוטובוסים דרומה, לתוך מאורת הגמרים של הגזענות האלימה. מי ישכה את קורבנות הקרב הזה — רובם יהודים — שמסרו את נפשם ממש, ונרצחו בידי הגזענים?

אך לשיא תפארתו הגיע השמאל החדש באמריקה במאבק למען השלום בחיאט'נאם. במשך שנים צמחה וגאתה תנועה זו — ורק מי שנודמן אז לארצות-הברית יודע מה עצום היה

צדכתי: סטודנטית בראש הפגנה. מאי 1968

מצבור אומץ-הלב, ההקרבה העצמית וההעזה המוסרית של תנועה זו בארצות-הברית. משתתפיה של תנועה זו הושמצו יומיום כבוגדים, כנועצים סכין כנגד החיילים האמריקאיים בחזית, כסוכנים זרים. היכו אותם ברחוב, ירקו בפניהם, גירשו אותם מבתיהם ומבתי-ספרם.

בשיא המאבק הלכו מאות לבתי-הסוהר, כעריקים מן הצבא. אחרים גזרו על עצמם גלות לשנים רבות, כדי להימנע משירות בצבא מדכא. שריפתם הפימבית של צחי-גיוס הפכה סכס מסוכן ומרשים. ומי שראה את רבבות הצעירים האלה, בנים טובים ממשפחות טובות, תלמידים מצטיינים בכל האוניברסיטות, עולים על הפנטגון וחושפים את חום לרובים הטעור נים והמכודנים של המשטרה הצבאית — לא יאשים אותם בפחדנות ובהשתמטות מוסרית. **מי שעמד במאבק הזה בארצו שלו, נגד המדיניות של ממשלתו שלו — בוודאי יש לא הזכות המוסרית ללחום למען הצדק אצל עמים אחרים. השאלה היא רק: האם נעשה הדבר ביושר ובכנות?**

סארטר ומרקוזה - למען ישראל

השמאל החדש העולמי אינו תנועה מאורגנת ואחידה. יש בו פלגים לאין-ספור. אך איש כמה אישים המקובלים כימעט על כולו. מה עמדתם לגבי ישראל? **אין אדם שירידו כה נקיות כלפי ישראל, כמו ז'אן פול סארטר.**

ערב מלחמת-ששת-הימים, כשהיה נדמה כאילו מאיימת על ישראל סכנה של כלייה, הרים את קולו בצורה חריגנית להגנתה, ושרף בן-רגע את הגשרים לעולם הערבי, אותם בנה בסבלנות של שנים רבות. סארטר הכריז אז: "יש למנוע בכל התנאים מלחמת-כליון חדשה נגד עם ישראל." סארטר תמך בהגנת ישראל — כשהיתה מלחמתנו מלחמת-מגן, הוא התרחק ממנה אחרי המלחמה, כאשר נראה לו שמנהיגי הליכוד-הלאומי הופכים את המלחמה בדיעבד למלחמת כיבוש וסיפוח. כיום מפולגים חסידי סארטר, כאשר אחדים מהם עדיין מתייצבים לימין ישראל, אך תובעים ממנה לוותר על כל סיפוח ולהציע תוכנית-שלום ממשית — ואילו הרוב מתייחסים מישראל ופותרים את ליכס בפני "אירגוני השיחור" הפלסטיניים. קשה לומר שישראל אינה אשמה בכך.

מעניינת עוד יותר עמדתו של האיש שהוא, יותר מכל אדם אחר, הוגה-הדיעות העליון של מהפכת הסטודנטים העולמית: הרברט מרקוזה, הפרופסור היהודי-גרמני בן ה-70, תושב קאליפורניה.

מרקוזה הוא אילנים של צעירים כמו דניאל ("דני האדום") בנדיט-כהן, הסטודנט היהודי-גרמני בן ה-23, שהפך מנהיג מרד הסטודנטים הצרפתיים, וחבורי בבריטניה ובגרמניה. כמה חודשים אחרי מלחמת-ששת-הימים נאם מרקוזה בפני הסטודנטים הגרמניים בבלין, וקרא להם לקבוע עמדה ברורה לגבי בעיית ישראל-ערב, מרקוזה לא חסך ביקורת-מישראל: "אני מוכן להודות שאני-צדק (שנגרם ליהודים) גרם לא-צדק נוסף, מצד ישראל. היחס לאוכלוסיה הערבית בישראל ראוי להוקעה. המדיניות הישראלית הראתה מגמות נזעניות ולאומניות שאנו — כיהודים — מוכרחים להקיען. עלינו להתנגד, ובשום אופן לא להסכים לכך, שבערבים בישראל ינהגו כבאזרחים ממדרגה שנייה אף אם קיים לכאורה שוויון חוקי מסויים."

יתר על כן, קבע מרקוזה, "רק במיקרים בודדים נקטו נציגי ישראל באיום בעמדה ריאליטית למען מלחמת החירות של העולם השלישי נגד האימפריאליזם. כך, למעשה, הקלה ישראל עצמה על המגמה המזהה אותה עם האימפריאליזם. והקלה עוד יותר על אותם המזהים את המאבק הערבי עם האנטי-אימפריאליזם."

אולם בצד ביקורת זו נקט מרקוזה עמדה חריגנית למען קיום ישראל. "יש לי רגשות סולידאריות והזדהות עם ישראל, כתוצאה מסיבות אישיות... האמוציות, המושגים המוסריים והרגשות למיניהם הם מרכיבים לגיטימיים בפוליטיקה... אם סוקרטוס מצא היהודים מקום שבו אין הם חרדים לרדיפות ולדיכויים, לא אוכל שלא להזהות עם המגמה שהם השיגו לעצמם... אין לתקן עוונת מוסרי (גורל הפלסטינים) מלידי עוונת שני (הניסול ישראל). ישראל קיימת, ואין להתעלם מן הצורך לעזור לה למצוא דרכה למיפגש ולהבנה עם העולם העוין הסובב אותה. אין פתרון מלבד פתרון זה." **קשה לדרוש מהוגה-הדיעות ישר הזדהות נצורה יותר עם קיום ישר** (המשך בעמוד 16)

ראל בעבודת-קבע, הזכאית לשי-
לוב עם העולם הערבי, ולאחר-
השמאל החדש העולמי.

הסכנה: בידוד אוחלים

אדם דברים אלה של מרקווה נאמרו
בתקופה הראשונה אחרי מלחמת-ששת-
הימים, כשעדיין התייחסו אל המלחמה כאל
מלחמת-מגן. ייתכן שמאז השתנתה גישתו.
כי בינתיים מושמשה תמונה זו,
ובמקומה באה תרמית מלחמת-
ששת-הימים כמלחמת-כיבוש, ביי-
טוי לרצונה של ישראל הציונית
בהתפשטות, בתפיסת שטחים, ביי-
התנחלות. אלפי נאומים של מני-
היגיי ישראל, חיוקו וגיבשו תמור-
נה חדשה זו.

במצב שנוצר עתה נאלץ השמאל החדש
העולמי לבחור בין שתי תפיסות קיצוניות,
המבוססות על-ידי שני מגנטיות-עמולה אדי-
רים, חובק-עולם. מצד אחד התמונה הציו-
נית, השוללת לחלוטין את צידקת הטענות
הערביות, המכחישה את קיום העם הפ-
לסטיני ואת זכויותיו הלאומיות, המפנה
איוון אסומה למצוקת הפליטים הערבים של
1948 ושל 1967. מצד שני עובדת התעמולה
הערבית, השוללת את זכות קיומה של ישר-
אל כמדינה ריבונית, המתארת אותה כראש-
גשר של האימפריאליזם, והמבטיחה (לפי
גירסת אל-פתח) כי בפלסטין המאוחדת יש-
רור מישטר דמוקרטי, חילוני ובלתי-לאומי,
שיעניק, כביכול, שוויון ליהודים ולערבים.
מדוע בוחר השמאל החדש בין שתי תמור-
נות מעוותות אלה דווקא בתמונה הערבית,
במידה גוברת והולכת? מפני שהערבים
נוצחו וישראל היא המנצחת, מפני שערבים
חלשים וישראל היא חזקה ויהירה, מפני
שישראל מקיימת מישטר-כיבוש והערבים
מקימים תנועות-מחתרת.

בקיצור: מפני שישראל מופיעה עתה ביי-
עולם יותר ויותר כמדינה קולוניאלית, כוב-
שת, המסרבת להחזיר את כל כיבושיה אף
תמורת שלום-אמת.

התנכרות השמאל החדש לישראל הוא סכ-
נה שאין למעלה ממנה. עם התקרבות שיחות
ארבעת הגדולים, עלולה ישראל למצוא את
עצמה מחר מול כל מעצמות העולם, מול
החזית האחידה של האו"ם. אם יקום נגדה
או גם כל השמאל החדש העולמי, הפרוסטר-
רים והסטודנטים (וביניהם רבים שהם יהו-
דים כנים) — יהיה בידוד שלם ומוחלט.
היא תהיה דומה או לדרום-אפריקה ול-
רודזיה. אך בהבדל אחד: מול שתי מדינות
„לבנות“ אלה אין עומדים צבאות חזקים
ותנועות-מחתרת המשתכללות בקצב מהיר.
לכן — שרות-ידוב לישראל הוא
לחשלים עם תהליך זה, להשמיץ
את השמאל החדש כאנטי-שמי
סתם, לשקוע בתהום של רחמים,
בכחית „כל הגויים אותו הרבר.“
זה נות, כמוכן. זה סוטר אותנו גם מן
הצורך לבדוק אם היה לנו אומץ-הלב לקום
כגברים מול המגמות הלאומיות אצלנו,
להילחם בהן מלחמה של ממש, להסיק מסק-
נות אמיצות, להיות בלתי-פופולריים, להש-
ניא את עצמנו על הרחוב — כפי שעשו
בשעתו אנשי השמאל החדש בפאריס, ביי-
ברלין, בניו-יורק ובברקלי.

שום התחכמויות לא יעזרו כאן. סימפוזיי-
נים מוסחים של משרד-החוץ, באמצעות
מס"ם, שאין כוונתם אלא לעשות נפשות
למען קו גמשת-הליכוד-הלאומי, יכולים
לרמות רק מעטים במשך ימים מיספר.
שליחויות בחו"ל של אנשים כמו ד"ר משה
סנה, למטרה דומה, יהרסו רק את מעמדו
של סנה עצמו.

מי שרוצה לחילחם ברצינות על
נפשו של השמאל החדש, למנוע
את נפילתו לידי המגמות הקיצו-
ניות ביותר של אירגוני-החבלה
הפלטוניים, להפעילו למען השי-
לום בינינו ובין עמי-ערב — חייב
ללכת בדרך אחרת.

עליו להוכיח לשמאל כי יש בישראל מג-
מות אמיתיות של שלום, שיש שבאל חדש
ישראלי הלוחם בלאומנות ובמגמית-הסיפוח,
המכיר בזכויות הלאומיות של שני הצדדים,
המציע תוכנית-שלום ללא שום סיפוחים.

כוחות כאלה יעזרו הר ואהדה
בלב השמאל החדש בעולם כולו
— בתנאי שיוכיחו קודם כל את
אומץ-לבם, את מסירותם ואת עיק-
ביותם בתוככי ישראל עצמה.
אין שרות טוב יותר לישראל בשעה זו.

בעבודה...

ובשעות הפנאי...

המשך עמוד 10

תמיד דובק פילטר

תא' טובה - תא' אהנה

חייבצע X וחייבצע XX

הצעה שהטילה עליו לנאום נאום גדול. במשך שלושה ימים ושלושה לילות הסתגר בביתו, עד שהוציא מתחת ידיו נאום שהיה מלאכת-מחשבת של תחביר ודיקדוק. המזימה היתה, כמובן, להביא לאישור את המדיניות על-ידי הכנסת, בצורה כל-כך גושקה וקשוחה עד כי לא תהיה עוד כל אפשרות לשנותה.

כך נולדה ההחלטה המפורסמת, האוסרת על הממשלה באופן מוחלט לפרסם תוכנית-שלום כלשהי, לפרט את גבולות השלום או את תנאיו.

ובאותו לילה נתקבל בדירה מפוארת, המשיך קיפה על הנילום, השדר: "אליהמדיאליאלה".

★ ★ ★

המשך ידוע אף הוא ברבים. עולם היה נדמה שממשלת-ישראל השתגרה. היא איבדה ירידים על ימין ועל שמאל.

ג'מיל בירושלים

השגריר יארינג הגיש לממשלת ישראל 11 שאלות, וקיבל תשובות בנוסח: "לא יודעים", "מה אתה רוצה מאיתנו?" עד שזה נמאס לו, והוא חזר לשגרירותו במוסקבה. הפלסטינים השתכנעו כי ישראל מתכוונת לספח את כל ארצם, ותאיימתם צצו בשטחים המוחזקים כפטריות.

ארבע המעצמות הגדולות התחילו לחשוש שישראל תגרוור אותן למחמת-עולם גרעיני. ניה, והם התכנסו לכפות עליה תוכנית-שלום. במאמץ נואש נשלח אבא אבן לווינגטון, כדי לסכל את המזימה. אך כאשר שאל אותו הנשיא ניקסון מה ישראל רוצה, בעצם, לשלם תמורת השלום, ענה לו אבן: "בהתאם להוראות הממשלה והכנסת, מותר לי לדבר רק על מזג האוויר. ובכן, ליבי עולז ונשמתי נפעמת למראה זריחת החמה בביתכם עטורת הוד הקדומים...".

אחרי שיחה זו טילפן הנשיא ניקסון לשגריר צ'ארלס יוסט ואמר לו: "הישראלים השתגעו סופית. תזרו את כינוס נציגי ארבע הגדולים, לפני שיקרה אסון!". ואז, באפריל 1969, הגיע המיבצע של שמ"ב לשיאו. המלך חוסיין נשלח לווינגטון, ושם הציע בשם העולם הערבי שישה תנאים, שכלשו מיד את לב כל העמים. "סוף-סוף מגיע קול הגיוני מהמזרח התיכון". כתבו העיתונאים בחצי תריסר בירות. "זה אלאסטי, זה פנטסטי, בדיוק מה שחפשינו" שר ניקסון בבוקר באמבטיה.

ישראל נשארה מבודדת לחלוטין.

★ ★ ★

ובן שזה עדיין אינו סוף הסיפור. יש להודות כי לשעה קלה נחלו הערבים ניצחון גדול. אבל לא ינום ולא יישן שומר ישראל.

בדירה צנועה, בשיכון ברמת-אביב, התכנסו אמש שישה גברים, שכל אחד מהם נראה כאילו היה לבלר בסול-בונה. הכורך עבר בניקוסיה, בדרכו לקאהיר, הפך כן מס' 2 של שב"א, גמליאל ("ג'מיל") אבירן (לשעבר בונדא), שעליו חוטל להביא את ה"מצרים לכך שיכריזו כי... (המשך יבוא).

שם עובדה התוכנית ששינתה את הסטוריית המרחב. היא הוטלה על הסוכן מס' 1 של השירות — ישראלי צעיר בשם חיים ("ג'מוס") בן-דוד (לשעבר בונד).

כבר למחרת היום, אחרי שהצטייד בניירות מזויפים ובשאר האביזרים המקובלים, טס ג'מוס לניקוסיה, ומשם לקאהיר. הוא התחזה כמהגר מיצרי החזר למולדתו, כדי להעמיד את עצמו לשרותה בשעת-החירום.

לא עברו ימים רבים, וג'מוס הפך דמות ידועה בחברה הגבוהה ובחוגים המדיניים של הבירה המצרית. שכלו הח"ר, ידיעותיו העמוקות בקוראן והערצתו הגלויה לראס גמאל עבד-אלנאצר עשו את שלהם. כעבור חודש אחד בלבד כבר היה פקיד בכיר במנגנון הליגה הערבית, האיש מאחורי-הקלעים של כל התימרונים הדיפלומטיים של קצ"ם. מעטים יודעים כי היה זה ג'מוס שהציע לראשונה לעבד-אלנאצר לכנס ועידת-פיסגה ערבית בחרטום. וכאשר התכנסו המלכים וה"נשיאים, היה זה ג'מוס שהניח על שולחן ה"ועידה את המיסמך ההיסטורי, שעמד דה"ר פרסם ברבות הימים כ"החלטות חרטום".

החלטות אלה קבעו, כזכור, כי מדינות ערב לעולם לא יכירו בישראל ולעולם לא יכרתו עימה חוזה-שלום.

אומרים שכמה נשיאים ומלכים נחרדו כאשר קראו את ההחלטות, אך לא העזו לפצות את פיהם, שמא ייחשבו לבוגדים. לפי ידיעה בלתי-מאושרת, החזיר גם עבד-אלנאצר עצמו כאשר קרא את המיסמך לראשונה. אבל זה היה באמצע הנאום המלהיב שלו, כאשר הוא כבר היה בשיא ההתלהבות, והוא לא היה מסוגל לעצור.

עוד באותו ערב נקלט בדירה הקטנה ברמת-אביב השדר האלחוטני: אויביו.

★ ★ ★

המשך ידוע ברבים. הוא כבר הפך להיסטוריה. ברגע שהשדר הועבר לידו אבא אבן, שהוזר עק ממיסתו באמצע הלידה, כונסה ישיבה דחופה של ממשלת הליכוד הלאומי.

שם הציע אבן, על פי תוכנית שהיתה מוכנה מראש, שהממשלה תצהיר באורח חד-משמעי כי ישראל מוכנה לויתורים מרחיקי-לכת — אבל רק אחרי שהערבים יכירו בישראל, וינהלו עימה משאומתן פנים-אל-פנים לשם חתימת חוזה-שלום רישמי.

ההצהרה נענתה בשאיגות זעם בכירות ערב. מוכן שאחרי חקירה קצרה נתגלתה המזימה לשרות החשאי המצרי. קומנדו מיוחד יצא לאסור את ג'מוס, עם פקודה אישית מידי הראס להוציאו להורג בו במקום. אך ג'מוס נעלם כלא-היה.

החלטות חרטום בודדו את הערבים בעולם. הכל הכירו בצידקת ישראל, והצדיקו את הח"ר זקת השטחים הכבושים בידיה.

★ ★ ★

אותו רגע זמם האויב נקמה. התפקיד הוטל, כמובן, על שמ"ב (שרות מוש בערף), שרות שהוא כל-כך סודי עד שאפילו נאצר יודע על קיומו רק מפי השמועה. עבר זמן רב, כי לא קל היה למצוא גדול בכנסת, הנגיד העולה.

לבסוף היא נמצאה. המיבצע הופקד בידי הסוכן מס' 1 של השירות: ג'מיל אבירן.

וכן, כמה חודשים אחרי החלטות-חרטום, הופיע ב"ירושלים עולה יהודי ממצרים, שעשה מייד רושם בביר על כל מי שנפגש עימו. היתה לו ידיעה אנציקלופדית על הנעשה במרחב הערבי, אך הדבר לא האפיל על הכרתו הציונית. הוא בכה כילד קטן כשראה את הכותל המערבי, ולא הסתיר את אהדתו לתנועת ארץ-ישראל השלימה.

מובן שאיש כזה גויס מייד למשרד-החוץ (אחרי שזכה להמלצה מתאימה ברחוב הירקון 118). לא עבר זמן רב, ושוב לא עלה על דעת איש בירושלים לתכנן מהלכים בעניינים ערביים מבלי להתייעץ עימו תחילה.

ואכן, היתה בפי האיש עוצה משנעת ביו"ר: "שאסור לישראל בשום פנים ואופן לה" ציוני תוכנית-שלום משלה.

"תנו לעולם לנחש!" אמר לאשכול. "אל תבטיחו שום דבר!" אמר לגולדה, "אל תגידו איזה גבולות אתם רוצים. אל תגידו שום דבר בעניין הפלסטים". אמר לריון. תחילה עוד היו כמה ספקות. אבל הפור נפל כאשר שייכע האיש את אבא אבן לנאום נאום גדול בכנסת, להנמיך קת מדיניות זו. מובן שאבן לא יכול היה להתנגד לשום

ג'מילה השעה להסיר את הלחץ מעל שני המיבצעים החשאיים הפנטסטיים ביותר שבוצעו בשנתיים האחרונות במרחב — מיבצעים שייזכרו לדורות בתולדות שרותי הסתר העולמיים.

יבוא יום ויכתבו עליהם ספרים, יסריטו עליהם סרטים, וכל משתתפיהם יפרסמו את זכרונותיהם בהמשכים.

אך בינתיים פיהם עדיין חסום, מסיבות מוזי. בנות. ורק אנחנו כאן מסוגלים לגלות את האמת לאשורה, לקהל מצומצם ונבחר.

אנו עושים זאת, מפני שלא ידיעת העובדות פשוט אי אפשר להבין את אשר מתרחש עתה במרחב. דברים הנ"ל אינם כמסורפים, חסרי הגיון ובינה, יובנו לפתע לאור גילויים מרעשים אלה.

כמו שאמר פלוני על האמלט המנוח: יש שיטה בשגנון הזה. ברגע שמבינים את השיטה, מבינים את הכל. שני המיבצעים הגדולים, בנוסח ג'יימס

ג'מוס בקאהיר

בונד, תוכננו על-ידי שני מרכזים שונים. אך הפכניקה דומה להפליא בשני המקרים. יש בכך אישור נוסף להנחה כי כל השרותים החשאיים בעולם דומים עתה זה לזה.

★ ★ ★

המיבצע הראשון התחיל זמן קצר אחרי מלחמת ששת-הימים.

היו אלה, כזכור, ימים של אופטימיות עילית. אית. בשני עברי קו הפסקת-האש שררה הי אמונה שהנהיגה יבוא השלום המיוחל.

הישראלים חשבו כי הערבים נפלו על השכל. לערבים היה נדמה שהישראלים תפסו שהם חיים במיזרח התיכון, ולא במיאמי-ביץ'.

בקיצור: היה בטוח שהישראלים עומדים להציע פלסטינים לקבל לידיהם את השטחים שכבשו, ושחוקרים מצרים יכירו בישראל ויכרתו עימה שלום.

משני עברי התעלה כבר החלו ההכנות לחגיגות יום-הים, בו עמדו אונייה ישראלית ואונייה מצרית לעבור בשויה עורפית מפורס-סעיד לסואץ, לתשואות החיילים בשתי הגדות — שעה קלה לפני שמשו דיין עמד לתת, לעיני המצלמות, את הפקודה להחרת היחידות.

אפשרות זו החרדה כמובן, את ליבם של גורמים מסויי-מים בישראל, שלא נגלה את זהותם מטעמים מובנים, הם ידעו כי במקרה של שלום יצטרכו להחזיר את השטחים, דבר הנוגד את ההבטחה לאברהם אבינו, ומזיק לעסקים. במאמץ קדחתני טיכסו עוצה איך לסכל את המזימה הנוראה ולמנוע את אסון השלום.

וכן, בערב גדולי...

★ ★ ★

אותו ערב גורלי התכנסה בתל-אביב — בדירה בשיכון רמת-אביב, שנראתה מבחוץ תמימה לגמרי — הצמרת של שב"א (שרות בילבול אויב), אירגון שהוא כה חשאי עד כי אף חבריו אינם יודעים על קיומו.

מתי פלד: מדוע לא להחזיר לחוסיין?

יש מי שמשלה את עצמו שבמצב זה לא תשוב ישראל לכנות "בכיה לדורות". לשם זה חייבת ישראל לשוב עתה לאותם ימים שקד הגבול שימש מחסה ל־ מרצחים ופושעים, לאחר שכילו מעשיהם בשטח ישראל, וכל מעבר גבול על־ידי כוחות צה"ל היווה עילה לתלונות, לדיון בינלאומי ולנזיפה בישראל? האם יש מי שסבור שבלי כוחות צבא בגדה המערבית יוכל חוסיין להבטיח את ישראל מפני פטולות מחבלים שמשעשה זאת בעבר, כשי עמדו לרשותו כוחות צבא נכרים? ... ההיפך הוא נכון יותר: להתנות שטח שור בו של חוסיין לגדה יקיים צבא גדול בגדה המערבית שימנע לחלוטין חזית מרצחים מגבול לגבול ישראל.

כיום אין בסיס־פעולה לכנופיות מרצחים בשטח הגדה המערבית. לשם מה לקום ולהחזיר לשטח הגדה המערבית אותו מישור שאין כמותו נוח למרצחים לפעולה? או מישור אשר בו מלך חלש שולט בקושי באוכלוסיה עוינת התומכת בפעולות המרצחים המצליחים לפעול כי רצונם בשטח?

כל אחיזה במציאות... עבדאללה נרצח משום שפלש לגדה המערבית וסיפח או־ תה לנסיכותו ושם קץ בכך לשאיפותיהם ולתקוותיהם של ערביי הגדה המערבית לזכות בעצמאות מדינית משלהם. בנו־ נכדו אחריה, נאלצו לבנות בגדה המערבית בית עשרות מחנות צבא, שהקיפו את כל מרכזי האוכלוסיה העיקריים... על מנת להבטיח את שלטונם בקרב האוכלוסיה העוינת.

אין כל טיבה להעלים את העובדה שרק הודות להסכמתה של ממשלת־ישראל נשארה הגדה המערבית מסופחת לירדן במשך 20 שנה... הדבר נעשה מתוך הנחה ששלטון יסוד שהדבר יביא לקירוב לבבות ולהקניית השינאה בין ארצות ערב לישראל. ועתה, על סמך אותה הנחה כזו, נחיר שוב לחוסין לחזור אל הגדה המערבית? אכן, הודיעה ממשלת־ישראל, שאם ישוב, ישוב בלי צבא. אך ה־ משרה, הבולשת, המערבת המשפטית ה־ סרה לפקודתה, דגלי מלכותה, מנגנון־הת־ מולה שלו ודברי התפארתו השחצניים. כל אלה ישובו איתו לגדה המערבית. האם

טובתה של ישראל וטובתו של ה־ מורה התיכון בו היא שוכנת, מחייבים לקבוע שהגדה המערבית לא תוחזר לחור סיין או לירשיו החוקיים והלא־חוקיים, בשום אופן ובשום תנאים.

כאשר הביאו האנגלים את עבד־ אללה ומשחו אותו נסיך בעבר־היורד, נה־ גו הם בסריטוריה זו, שתחילה כבשוה ואחר־כך קיבלוה מחבר־הלאומים כמנדט, כבתוך שלהם. לגביהם היה שטח עבר־ הירדן המשכו של מידבר חצי האי ערב, וככזה שימש להם אמצעי לפצות את עבדאללה על שירותיו בעבר... איש לא שיער אז שהנסיך הננס הזה ירהיב א־ פעם עוד לפלוש למערב הירדן ולספח ב־ אונט לאחוזתו המידברית שטחים מאוכ־ לטים, עתירי היסטוריה ונכסים.

האגדה שעבדאללה שילם בחייו על שניסה להשלים עם ישראל אין לה

פיתח בפומבי תיאוריה עקבית שיחד עם ביקורתה על המדיניות הנוכחית מציעה גם אלטרנטיבה.

עתה התפרסם מאמרו של מתי פלד, בו הוא אומר לראשונה בגלוי מה שאחרים חושבים: הפיתרון הרצוי ביותר למדינת ישראל מבחינה ביטחונית ומדינית כאחת אינו סיפוח השטחים וגם לא החזרתם ל־ ירדן, אפילו במיסגרת של חוזה שלום — אלא הקמת מדינה פלסטינאית בשטח הגדה המערבית.

סמכות ביטחונית

ומדעית

מאמרו של מתי פלד מצטיין לא רק בביקורתיות שלו על כל העמדות המקובלות בממשלה. כי הוא אינו נשאר רק בגדר מאמר פובליציסטי הנותן ביטוי לדעותיו של הכותב וחבריו. זהו מחקר מנומק בנושא הישנות הפלסטינאית, ה־ מבוסס על ידיעה מושלמת ומקיפה של הנושא. דיעותיו של מתי פלד אינם פרי תיאוריה פוליטית כלשהיא, אלא פועל יוצא מרמסקנות המתבקשות ממחקר זה.

התיזה העיקרית של מחקרו של פלד כלילה בפיסקה הבאה: סקירה זו של נגדו־ ליה ותולדותיה של הישנות הפלסטינאית מוכיחה מעל לכל ספק את חיוניותה ואת כוחה של יישות זו. היא הצליחה ל־"שנע" את כל מערכת היחסים הבינעבריים במשך 23 שנים, עד מלחמת ששת־הימים, והיום היא שוב מהווה גורם חשוב במערכת יח־ טיב זו... ישראל יכלה לתת ליישות זו לקרם עוד וגידים בגדה המערבית, משום

החזיר אותו רבין לשירות צבאי פעיל ו־ העמידו בראש אגף האספנות במטה הכללי. בתפקיד זה שימש עד לפרישתו משירות פעיל בצה"ל ביוני 1968.

הוא היה למעשה האיש שהכין וביצע את המערך הלוגיסטי של צה"ל לקראת מלחמת ששת־הימים, ופקד עליו במלחמה. הרבה מהישגיו המכצעים של צה"ל ב־ מלחמה בקוים ארוכים, נזקפים לזכותו של מתי, שידע להכין את הכלים והמיסגרות הדרושות לכך.

שלא כאלופים אחרים, המתחילים עם פרישתם משירות פעיל, לחפש תעסוקה

או איפלנד, גדל בירושלים, סיים שם את בית־הספר התיכון בבית־הכרם, והיה שם חניך תנועת המחנות העולים. לאביו היתה בשעתו נגריה במבואות ירושלים.

בגיל 18, ב־1941, התגייס לפלמ"ח ו־ שירת בפלוגה ו־ המפורסמת, בפיקודו של ישראל ליברטובסקי, ממנה יצאו לוחמים כיצחק רבין, עוזי נרקיס, עמוס חורב ו־ אחרים. הוא היה מ"כ וב־1943 סיים את קורס מפקדי הכיתות בדליה.

ב־1946 יצא מתי לבריטניה כדי ללמוד משפטים באוניברסיטה של לונדון. אולם הוא הפסיק את לימודיו כשהתקרבה מלח־ מת העצמאות, חזר לארץ בשלהי 1947 וקיבל על עצמו מייד משימות בהגנה. תחילה היה מפקד פלוגת ח"י"ש בירושלים. ערב המלחמה השתתף במבצעים בסביבות ירושלים, ופקד על שירות יציאה לייש־ בים הנצורים. תקופה מסוימת גם שימש מפקד מפעל ים־המלח.

עם פלישת צבאות ערב קיבל פיקוד על פלוגה בחטיבת נבעתי. הוא השתתף ב־ קרבות על משלטי הצומת ליד נגבה, שם גילה אומץ־לב רב. הוא סירב להישמע ל־

מאמרו. כך למשל, מעז פלד לעשות מה שלא עשה אף ישראלי לפניו: לבחון ב־ אוביקטיביות את דמותו של המופתי ה־ ירושלמי חג' אמין אל־חסייני, לראות בו מנהיג פלסטיני ולטעון כי המופתי "הוכיח את כנות רגשותיו הלאומיים."

הישראלי שהעז לעשות זאת אינו רק סמכות ביטחונית אלא גם סמכות מדעית. כי האלוף מתי פלד הוא מורחן במקצועו, המשתלם בעצם ימים אלה בארצות־הברית במרחאות, על מנת להכשיר את עצמו ל־ הוראה בנושא זה באוניברסיטת תל־אביב.

גיבור

קרבות הצומת

מ' הוא האדוף שהעז לערער בגלוי את כל התפיסות המדיניות־ביטחוניות של המימסד הישראלי?

שמו של מתי פלד אינו מפורסם כשמותי־ הם של אלופי צה"ל אחרים, שקנו את תהילתם במלחמת ששת־הימים. אולם אלה שהכירו את עבודתו ופעולתו מאחורי־הקל־

אלוף מתי פלד בתפקיד

מתי פלד: למה לא סיפוח?

בכיה לדורות!

● מעשה זה פירושו דיכוי הרצון ה־ לאומי של ערביי פלסטינה להגיע לרי־ בנות מדינית.

● אין כל מקום לספק, שדיכוי זה של האוכלוסיה, ששאפתה לעצמאות לאומית היא כלי־כח חזקה ומוכחת, ביא בעיקבו־ תיו, בהכרח, מישר של דיכוי נגד האוכ־ לוסיה הערבית של ישראל המורחבת. אוכלוסיה זו, תמצא ללא ספק, דרכים ל־ בסא את מחאתה על דיכוי זה, ועקב זאת תגבר האיבה בין שני העמים ומישר הדיכוי ילך ויחמיר.

● מצב זה יהיה שלילי ופסול מעי־ קרו. לא רק מטעם זה שישאלה הכניס על־ידי כך לתוך גופה פצצת־זמן שלעולם לא תוכל לשלוט על הפעלתה, אלא — וזה העיקר — משום שבמערכת יחסים כזו תושחת דמותה המוסרית של מדינת־ ישראל כמדינה יהודית, ויושחת המוסר המדיני והציבורי במדינה.

אורחית, ידע מתי פלד בדיוק את עתידו. הוא המשיך לעסוק כל תקופת שירותו כי־ אלוף, בהיסטוריה ובשירה וספרות ערביים. מדי פעם אף פירסם מאמרים בנושאים אלה בעיתונים ספרותיים. כשסיים את שירותו היה ברור לו לאן הוא הולך: למחלקה ל־ היסטוריה של הפרופסור יעבץ באוניברסיטת תל־אביב, לשמש בה כמרצה למורחנות. פלד, נשוי ואב לארבעה ילדים, הכיח השבוע כי הוא עשוי עוד למלא תפקיד חשוב במאבק על עתידה של המדינה ו־ עתיד השטחים המוחזקים — שאת דיעותיה של ממשלת־ישראל לגביהם הגדיר כ־"סכנת בכיה לדורות."

פקודת נסיגה, פונה רק כאשר נפצע קשה. כשהחלים מפצעיו חזר לפלוגתו ובסתיו 1948 התמנה סמג"ד בגדוד 51.

בתום המלחמה היתה הקאריירה הצבאית של מתי מהירה מאוד. הוא סיים קורס מג"דים, שימש כקצין במטכ"ל. ב־1952 נשלח לקורס קציני מטה בבריטניה וכש־ חזר נמנה על צוות ההקמה של בית־הספר לפיקוד ומטה של צה"ל. הוא היה המדריך הראשי הראשון במחזור הראשון של פו"ם.

הממונה על

המערך הלוגיסטי

במבצע סיני ב־1956 מונה מתי פלד כמפקד מרחב שלמה. מאוחר יותר התמנה אף כמושל הצבאי של רצועת־עזה, ערב פינויה על־ידי כוחות צה"ל. הוא היה למעשה האיש שהיה ממנהל ביצוע ה־ נסיגה של צה"ל מסיני והרצועה. בתום ה־ נסיגה מונה כמפקד מחוז ירושלים וב־ מיסגרת תפקידו זה פקד על מצעד צה"ל־ במאי 1958 שנערך בירושלים.

לפני שמונה שנים, אחרי שמילא תפקיד בכיר במטה הכללי, יצא מתי להשלים את לימודיו באוניברסיטה העברית בירושלים. הפעם בחר ללמוד את מדעי־המזרח, סיים כבוגר. בתום לימודיו לא חזר לצבא אלא למשרד־הביטחון, שם שימש כעוזרו של שמעון פרס לענייני חימוש.

רק ב־1964, כשיצחק רבין מונה לרמטכ"ל,

עים בצה"ל, מגדירים אותו כאחד המוחות האנאליטיים הטובים ביותר ששירתו ב־ צה"ל, ועם זאת גם ביציעים ממדרגה ראשונה.

הוא נולד בחיפה לפני 46 שנים למשפחה מיוצאי רוסיה, שהיתה מקורבת בזמנו ל־ איכרי המושבה כינרת. מתתיהו פלד —

שאין בכך כל סכנה לקיומה של מדינת־ ישראל."

אין ספק כי צריך אדם לשאת דרגות של אלוף בצה"ל ועם זאת להיות מחונן באומץ־לב ויושר אישי גדולים על מנת ש־ יוכל להטיח בפני הישראלים מספר עוב־ דות יסוד, כשם שעושה זאת מתי פלד ב־

זהו הפתרון!

למדיניות שנכשלה, מדיניות שקבעה כי אין כל צורך להעמיד בפני האוכלוסיה הפלסטינאית הערבית כל אלטרנטיבה חוץ־ בית, לעומת שתי הברירות השליליות של סיפוח לישראל או החזרה לחיץ הממלכה ההאשמית.

● רק על־ידי הצגת אפשרות חיונית בפני האוכלוסיה הפלסטינאית הערבית, אפשרות של הגשמת השאיפה הלאומית לעצמאות מדינית, ניתן להפעיל את הכר־ חות החיוביים הטמונים באוכלוסיה זו... עלינו לדבר אל אוכלוסית פלסטיני ברי־ שרין, ואל מנהיגיה האמיתיים, אלה ש־ חיים איתה ושותפים לגורלה, אלה המוכ־ נים להקריב מוסכמות נושנות למען הג־ שמת השאיפה העיקרית של האומה הפלס־ טינאית.

● את שאלת ירושלים ניתן להסדיר על־ידי פשרה שעיקרה יהיה בכך שמ־ שלת פלסטינה תוכל לשבת בירושלים כבירתה, בשטח שיוגדר לצרכיה, והיה

הצעלב

בעל

מגו

דויד

פרופסור פראוור

„בשביל המדינה היה כל קרב עשוי להיות האחרון, בעוד שגורל המוסלמים לא הוכרע במפלה.”

מי אמר פסיק זה, ועל מי?

דויד בן-גוריון אמר אותו עשרות פעמים, כדי להבליט את חשיבותו העליונה של צה"ל. מדי שנה חוזרים עליו אלפי מאמרים, נאומים וכפרים, המצביעים על ההבדל בין מצב הערבים, שיש להם לאן להיטגור ובין מצב ישראל, שאין לה מרחב נסיגה.

אולם הפסוק הזה — הפסוק האופייני ביותר לעצם מצבה של ישראל! — לא נאמר הפעם על ישראל. הוא לקוח מראיון שערך השבוע רפאל כשן עם הפרופסור יהושע פראוור. והוא נאמר על ממלכת הצלבנים.

האם התכוון פראוור להוכיח כי יש דמיון מדהים בין ארץ-ישראל הצלבנית וארץ-ישראל הציונית, כפי שטוענים חוקרים רבים? מי שקורא פסוק זה, ופסוקים רבים אחרים, יכול היה לקבל את הרושם הזה. אבל מטרתו היתה בדיוק הפוכה. כי הראיון נושא את הכותרת: „משל הצלבנים אינו דומה לנמשל (הציונים).”

כך נולד מיסמך מיוחד במינו — ראיון שנועד כולו להוכיח דבר אחד, והמצליח כולו להוכיח את החיפף.

סתירה זו טבועה באישיותו של פראוור עצמו. ההיסטוריון בן ה-52, שעלה ארצה מסולין בגיל 19, קיבל זה עתה את פרס ישראל — הפרס העליון המוענק עלידי המיסד

בשבוע הבא יסבל פרס ישראל -

בשבוע שעבר הוכיח בדיוק את

החיפף: מכפי שהתכוון להוכיח

הקיים. המיסד הישראלי, כמו כל מיסד אחר, אינו מעניק פרסים למי שדעותיו נוגדות את הפרות בקדושות והשקרים המוסכמים. מי שמקבל פרס של המיסד, חייב להצדיק את דעות המיסד.

המיסד הישראלי בורח מן ההשואה הצלבנית, דווקא בגלל הדמיון הרב בין התפיסה הצלבנית והתפיסה הציונית. מאידך אין בימינו אף חוקר רציני אחד בעולם כלה, שאינו מצביע על דמיון זה. פראוור, המומחה הישראלי מס' 1 לתקופה זו, נאלץ איפוא לטעון את ההיפך מזה שבוטל לעין.

התוצאה: תרגיל אקרובאטי מיוחד במינו. השיטה: התעלמות מן העובדות שאינן נוחות, שינוי עובדות אחרות, וכחירת עובדות לפי המסקנה הקבועה מראש.

האויב

עלול להתאחד

החוקרים הערביים מבקשים להוכיח כי גורל ישראל יהיה „בהכרח” כגורל הצלבנים. זוהי טענה אבסורדית, מפני ששום דבר אינו „מוכרח” לקראו בהיסטוריה. הם מבססים אותה על העובדה שממלכת ירושלים הצלבנית התמוטטה ברע השעולם הערבי התאחד נגדה. זה קרה מקץ כמעט מאה שנה, בימי הסולטאן הגדול צלאח-אל-דין (תוך הגאה גזענית מוורח, מדגיש פראוור כי גיבור מוסלמי זה היה ממוצא כורדי).

אחרי התמוטטות זו התבצרו הצלבנים מחדש בשפלת החוף, והחזיקו מעמד כמאה שנים

אפילו היסטוריונית פופולרית כמו זואה אולדנברג, למשל, קובעת: „אחד הדברים הראויים לציון במדינה זו... היה ההתפתחות המהירה של תודעה לאומית חדשה, הדומה לזו של מדינת ישראל בימינו. תודעה זו התבססה על העבר התנכ"י הנוצרי, העבר הניצחני של ארץ-הקדש... אומה פראנקית היתה קיימת בארץ במשך זמן רב...”

במדינה

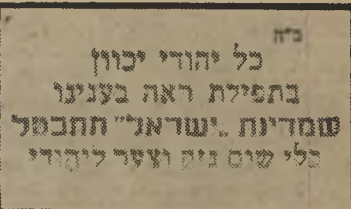
ארץ-ישראל

ביטול

בלי

נזק

מעוררים מדרשותיו של המלך חוסיין, שישאל תחזור לקווי ה-5 ביוני, וממשאלתו של נאצר לראות את ישראל בגבולות ה-1947, נחלצו נטורי קרתא ב-1947.

החותמת

לא רוצים לצער

ירושלים מחדש למערכה הישנה: ביטול קיומה של מדינת-ישראל.

הכת הדתית הקיצונית, שאינה מכירה במדינת-ישראל, הגיעה למסקנה כי רק ה-תפילה היא שתביא את הקץ למדינה. לכן פתחו במבצע מחתרתי: החתמת כל סידורי התפילה בבתי-הכנסת בירושלים וליד ה-כורל המערבי בחותמת מיוחדת בדף ה-ראשון.

שליחים עטורי פאות וזקנים עברו בבתי התפילה של שכונות ירושלים, והחתימו ב-

השבא מפגין בקסבה של שכם

האם ירושלים -

ורבע בבוקר, ובעלי בתי-הסחר בשכם, שרק דקות קודם לכן פתחו את עסקיהם, החלו להגיד את תריסי חנויותיהם ולהסתלק מהשטח.

האחירה החלה להתחמם. האות לכך ניתן בפיו של מוכר-עיתונים שרק ברחובות העיר. הוא צעק „אלקודסו אלקודסו” שמו של העיתון הירושלמי ב-שפה הערבית, שנמצא בידיו למכירה. אולם בין צעקה לצעקה הבליע מילה נוספת „וולעת” שפירושה: „הוצתה”.

ירושלים הבורעת הוא האות לסוחריו שכם שהפגנה ממשיכה ובאה. האגדה נפוצה. כעבור דקות מספר כבר התמלאו סמטאות הקסבה במאות פרחים, שנשאו תמונות של דיי יחד עם אלה של נאצר ועראפת, כשהם מניפים גם דג-לים פלסטיניים.

אולם לחמונתו של דיי נוצר גורל מיוחד. הפרחחים העלו אותה באש וצאלו מסביב ללהבות.

היתה זו הפעם הראשונה בה נשרפה ב-שכם תמונתו של דיי בפובלי. נראה ש-מאורעות השבועות האחרונים ניפצו את

תמונת נאצר בהפגנה

— בוועדת

הצלבים כובשים עיר במצרים

אנחנו מושרשים בשטח החקלאי ויוצרים בהתמדה זה כמה דורות סיפוס של חקלאי יהודי-ישראלי.

זוהי טענה משכנעת — אם מחלמים מקיום הנוצרים בני עדות-המזרח בימי הצלבנים. אלה ישבו על הקרקע בכל רחבי הארץ, בצד המוסלמים. המצורות הצלבניות, וההאיות ההקלאיות הצלבניות, היו מוקפות כפרים חקלאיים נוצרים של עדות-המזרח — שלא אהבו חמיד את הצלבנים, אך שפחדו הרבה יותר מפני המוסלמים. ואילו הצלבנים עצמם הגיעו למספרים ניכרים בחקלאות בגליל וביהודה.

אגב, כל הטענה לגבי הרכב האוכלוסיה נושאת בחובה אזהרה שפראוור פזוט מתעלב ממנה: כי בארץ-ישראל המערבית, כפי שתתהווה אם תישאר ישראל בשטחים המוחזקים, כבר מהווים הערבים כיום מיעוט עצום, כמעט כמו בימי הצלבנים. חוץ דור אחד הם יהיו בה רוב.

אז יהיו קיימים בישראל כימעת כל אותם התנאים שהביאו, אף לדעת פראוור, לחורבן ממלכת הצלבנים.

צבא ההגנה לצלבים

פראוור אינו מרחיב את הדיבור על הצד הצבאי של הפרשה, למרות שזהו, אולי, הצד המעניין ביותר. אך גם המעט שהוא אומר מאלף ביותר:

פראוור: "עד קרב חטיין (ליד סברה), בו השמיד צאלח-אל-דין את צבא הצלבנים, כמעט לא היה קרב שבו ניצחו המוסלמים את הצלבנים."

כלומר: הצלבנים ניצחו תמיד. אך משנוצחו פעם אחת, היה זה סופם. העליונות הצבאית של הצלבנים היתה עצומה. הצלבנים לא החזיקו רק בכל ארץ-ישראל המערבית, אלא גם בחוף הלבנוני והסורי. הם עברו את הירדן, כבשו את הרכסים ממול והחזיקו בהם — דבר שישראל עדיין לא הגיעה אליו. הם פלשו למצרים, עברו כמה פעמים את קו תעלת-סואץ (שאו לא היתה קיימת), ובפלישה אחת התקרבו אף לקאהיר. גם לכך לא הגיעה ישראל — לפי שעה.

אולם שום מדינה — גם לא בעלת הכושר הצבאי המפליא ביותר — אינה יכולה לחיות לעולם על חרבה. זהו, אולי, הלך העיקרי של תקופת הצלבנים. מזל המלחמה הוא הפכפך.

כאחד ההבדלים הגדולים בין הצלבנים ובין ישראל מוכיר פראוור כי הצלבנים סמכו על ביצורים ומצודות:

פראוור: "לא היתה תקופה בתולדות הארץ שבה בנו מיבצרים כה רבים, כתקופת הצלבנים... שעה שהחמיר מצב האוכלוסיה הצלבנית, בהיפסק ההגירה מאירופה, חדלו הצלבנים לתקוף, ועברו למיגנה. הם נטשו את היוזמה הפוליטית והצבאית, ורק הגיבו."

גם זה הברל משכנע — אם אין מנתחים את העובדות.

רק אחרי שניים-שלושה דורות עברו מהתקפה להגנה, מהתפשטות להתבצרות.

מדינת-ישראל עדיין נמצאת בתקופת הדור הראשון שלה, כשלב של התפשטות. אך לאחרונה ניכרים הבדלים מאלפים במחשב הצבאי שלה. לאורך תעלת-סואץ הוקם קיבוצי רים עצום, וגם לאורך הירדן ירמת הגולן עברה המדינה סטאטית מובהקת. (פער) לות-גמול של צה"ל, ובעיקר של חיל-האוויר, מוכירות פשיטות שנערכו על-ידי הצלבנים.

נוספות. עד שהתאחדו הערבים מחדש — הפעם בידי הממלוכים, באיבארס ויורשיו. אז נזרקו אחרוני הצלבנים לים — פשוטו כמשמעו — מן המזח של עכו. פראוור אינו יכול להכחיש, כמובן, עובדות אלה, היועיות לכל. אך לא נוח להודית בעובדה כי ממלכות הצלבנים החזיקו מעמד במשך 200 שנה רק הודות לפילוג הערבים. כי זה עלול לעורר מחשבות חמורות.

פראוור: "האיחוד שאיחד צאלח-אל-דין את הכוחות הערביים היה חולף לחלוטין... אינו סבור שלנפילת מדינת הצלבנים היתה זיקה גדולה לחתום הפוליטי..."

לגבי הצלבנים שנזרקו לים לא היה זה חשוב שהאיחוד היה חולף. די היה בשתי תקופות-איחוד קצרות כדי להנחיל לצלבנים את המפלוג הצבאיות ששמו קץ למדינותיהם המפוארות. המסקנה: גורל מדינת הצלבנים היה תלוי במידה רבה כמה שהתרחש בעולם הערבי. הוא הריין לגבי ישראל.

איחלת היא לבסכ מדיניות על הפילוג הנצחי בין עמי ערב. שהרי אם יתאחדו הערבים, ולוא רק לשעה קלה — עלול הדבר לחרוץ את גורלה של מדיניות זו.

היכן בני עדות-המזרח?

פראוור אינו אומר זאת, כמובן. הוא משתדל להתעלם ממה שהתרחש בעולם הערבי, כדי לקבוע שמדינת הצלבנים (ובהקבלה: מדינת-ישראל כיום) כלל אינה תלויה בסביבתה. בבחינת: "לא חשוב מה שהגויים אומרים (ועושים), חשוב מה שהיהודים עושים." אם כן, מה בכל זאת גרם להתמוטטות הצלבנים?

פראוור: "הנפילה היתה יותר תוצאה של חוסר פיתרון לבעיות הכרוניות של המדינה הצלבנית, מאשר תוצאה לחצים מבחוץ. הבעייה בה"א הידיעה של היום הצלבני היתה חוסר-אוכלוסיה... דום ההגירה (מאירופה לארץ-ישראל) פסק... בתחומי הארץ היו בערך 1000 אלף צלבנים לעומת 500 אלף ערבים." זוהי סטאטיסטיקה מדהימה. כי פראוור פשוט מתעלם כאן מאחת העובדות המכריעות של התקופה: שמלכד הצלבנים (יוצאי אירופה) והערבים, הי בארץ ציבור גדול של נוצרים בני עדות-המזרח.

לפי דעת חוקרים מוסמכים, כמו סטיוון ראנסימאן, היוו הצלבנים, יחד עם נוצרים אלה ועם בני התערובת ("הפוליונים") רוב בארץ, לעומת המוסלמים.

לפני בוא הצלבנים, היוו הנוצרים כמחצית האוכלוסיה בארץ, ורוב בעיר ירושלים. מובן שהנוצרים בני עדות-המזרח לא היו משולבים במדינת הצלבנים כמו היהודים בני עדות-המזרח בישראל של היום. כי מיבנה המדינה היה פיאודלי, וכת צבאית קטנה שלטה בה, כמו בכל המדינות באותה תקופה. היו גם מריבות בין הכיתות הנוצריות השונות, וארע יותר ממוקרה אחד של "ואדי סאליב". ההרגשה ש"דופקים את השחורים" בוודא היתה נפוצה.

אך אין ספק כי כמעט בכל שעה-חירות הודעה הציבור הנוצרי המקומי עם שלטון הצלב, נגד הסחירות לוחמי האיסלאם. ולראיה: המלך באלדווין הראשון, אדריכל המדינה, ניהל תעמולה "ציונית" פעילה, כדי לשכנע את החקלאים הנוצרים מן החורן ומעבר-הירדן לעבור לממלכת ירושלים.

התעלמות של פראוור מבני עדות-המזרח הנוצריות מזכירה קצת את דוברי אל-פתח בימינו, הטוענים כי היהודים בני עדות-המזרח בישראל כלל אינם ישראלים, אלא ערבים בני-דת-משה, שיתחברו כבוא היום עם הפלסטינים נגד השלטון הציוני-האשכנזי.

בשני המיקרים כאה טענה זו כדי להעלים את יחסי-הכוחות — הרוב הנוצרי בארץ-ישראל של אז, הרוב היהודי בארץ-ישראל כיום.

(פראוור מעוניין לצמצם את הרוב הנוצרי דאז, כדי להוכיח שיש הבדל מהותי בין הצלבנים והציונים. אל-פתח מעוניין לצמצם את הרוב היהודי של היום, כדי להוכיח שיש לערבים סיכוי לנצח ב"מלחמת שיהורר" טרוריסטית.)

בכלל. כל מספרי האוכלוסיה בתקופת הצלבנים אינם מוסמכים. אין שני חוקרים המסכים ביניהם על מיספר תושבי הארץ דאז. ההבדלים בין ההערכות השונות הם עצומים. לעומת הערכת פראוור יש הערכות העולות על מיליון נפש. גם לגבי יחסי-הכוחות הדמו-גראפיים בתוך האוכלוסיה קיימים חילוקי-דעות עצומים. הערכתו של פראוור אינה נראית יותר מוסמכת מהערכותיהם של ראנסימאן ואחרים, ומפליא קצת הביטחון הגמור שבו הוא מבטא אותן.

חוץ כדי התעלמותו מעדות-המזרח, מגיע פראוור למסקנה שיש הבדל מהותי נוסף בין הצלבנים ובין ישראל:

פראוור: "בשטח החקלאי לא קמה (בימי הצלבנים) שיכבה מושרשת בקרקע, וכל פלישה מוסלמית מבחוץ נסתתרה באוכלוסיה המוסלמית (הכפרית) המקומית."

צלאח-אל-דין

(המשך מעמוד 15)
(בכלל, קצת קשה להשוות את מדינת ישראל, בתום שנת ה-21, עם מדינת הצלבנים בשנה ה-100 או ה-200.)

המגבית הצלבנית המאוחדת

ל השוואה עם מדינת הצלבנים צריכה לקבוע, קודם כל, מה היה הייחוד העליון שלה, במה נבדלה מכל שאר המדינות בהיסטוריה. מדינת הצלבנים הוקמה על ידי הנצרות הבינלאומית, כראש-גשר שלה בארץ-הקודש. כל מי חייה התקיימה על המגביות והתרומות שזרמו אליה מחו"ל, ועל העולים החדשים שהצטרפו אליה. היא הוקמה לשם גירוש המוסלמים מארץ-הקודש, וממילא לא היה מסוגלת לחיות עימם בשלום-קבע.

בקיזור: הצלבנים היו ונשארו נטע זר במרחב זה, במצב של מלחמה עם עמי המרחב ותלויים בעולם הנוצרי בנכר.

פראוור אינו טוען כי ישראל שונה מבחינה זו, והוא גם אינו רוצה שתהיה שונה. **להיפך:** הוא מקבל בפירוש שזהו בדיוק מצבה של ישראל בהווה ובעתיד. הוא רק טוען שבמצב זה נצליה, בעוד שהצלבנים נכשלו. **פראוור:** "הציונות אינה אנארכיסטית. אך ההקבלה עשויה להתגלם בשאלה: האם אנחנו מסוגלים להבטיח לאורך ימים את הקשר בינינו ובין היהדות (העולמית)? אלא שהיהדות אינה אידיאלוגיה, ובעייתנו היא רק להבטיח מכנה משותף מתמיד עם היהדות. לראות את עצמנו כחלק מן היהדות, ולהבטיח שהיהדות תראה אותנו לא רק כחלק אינטגרלי של עצמה, אלא את מדינת-ישראל כשייכת למהותו של העם היהודי."

במילים אחרות: פראוור אינו רוצה שישראל תהיה מדינה נורמלית, קשורה בשלום עם שכניה, מתפרנסת ממיסור עימם, בלתי-תלויה בגורמי חוץ.

הוא מתנה את עצם קיומה ואת כל עתידה של ישראל, לעולם ועד, בכך שיבואו זרם בלתי-יפוסק של עולים יהודיים וכסף יהודי מחו"ל.

מניין הביטחון שזה יהיה כך? מניין הביטחון ש-10 מיליון יהודים בחו"ל יוכלו, ואף ירצו, לקיים את ישראל לנצח, דור אחר דור? מניין הביטחון שלא יקרה לצינונת בדיוק מה שקרה לצלבנות — שאחרי שניים-שלושה דורות תיפסק העליה המדינה, שהיהודים (במו הנוצרים אז) יפנו לעידים אחרים ולעיסוקים אחרים, וישאירו את הדאגה למדינה הרוחקה, הנתונה במצור ניצחי, למשוררים ולרבנים?

כך, מבלי להרגיש בכך, קובע פראוור למעשה כי ישראל הציונית היא מדינה צלבנית מובהקת, שתחיה כל חייה בצל אותן הסכנות כמו קודמתה, שעצם קיומה יהיה תלוי בגורמים שמחווצה לה.

"אל-פתח" ועבודת-אלילים

מבחינה זו אין הכל מהותי בין בעל פרסי-ישראל החדש ובין האידיאלוגים של עבד-אלגאצר ואליפתח. הם נחלקים ביניהם רק בהערכת הפיכויים.

בעוד שהערכים טוענים כי סוף ישראל יהיה "בהכרח" כסוף הצלבנים, הרי טוען פראוור כי סופנו יהיה שונה. ובהעדר נימוקים משכנעים יותר, הוא מסיים את דבריו במיסטיקה יהודית פסבדודתית, לפי האופנה האחרונה.

פראוור: "רמב"ן, שהתגורר בארץ-ישראל (בימי שלטון הצלבנים) וזיהה עד למתחש בה, מפרש את הפסוק, ושמונו עליה אויבים כן: "... כי מאז יצאנו מן הארץ לא קיבלה (הארץ) אומה ולשון, כולם משתדלים להושיבה ואין לא ידם ... אין ארצנו מקבלת את אויבינו ..."

מפי איש-מדע, זוהי אסמכתא מוזרה ביותר. אם מאמין פראוור כי האבנים והחולות של הארץ מסרבים לקבל עמים אחרים, הרי הוא עובד-אלילים, פשוטו כמשמעו. אם הוא סבור כי אלוהי ישראל הוא המונע מזרים להנחל כאן בהצלחה, הרי מקומו בישיבה של אגודת-ישראל.

המדע האובייקטיבי מוכיח, למרבה הצער של פראוור, את ההיפך: הערבים כבשו את ארץ-ישראל במאה השביעית, ומאז הם חיים בארץ מאז 1300 שנה — תקופה רצופה שאינה נופלת מאורך תקופת ישיבתם של היהודים בה.

לא האבנים ולא אלוהים הפריעו להם.

לא נהיה כצלבנים!

האם צריך גורל ישראל להיות כגורל הצלבנים, כפי שנובע מדברי פראוור? בהחלט לא.

כי ישראל יכולה ללמוד משגיאות הצלבנים, ולעלות על דרך אחרת לגמרי — דרך הנגזרת את תפיסתו של פראוור ושל המימסד הקיים. בין הצלבנים עצמם היו אישים שניסו לעשות זאת, שחתרו לשלום עם המוסלמים ולהשתלבות במרחב, כמדינה נורמלית.

אחד מאלה היה ריימון, רוזן טריפולי, שהשתדל לכרות ברית עם צלאח-אל-דין. טראוור אינו מזכיר אותו לעומת זאת הוא מזכיר, בזלזול בולט, מנהיג בעל כוונות דומות, הקיסר פרידריך השני, מלך ירושלים. איש זה החזיר את ירושלים לצלבנים בורכר-שלום. אחרל שאבדה בקרב.

הרוב המכריע של הצלבנים דחה כל רעיון של שלום-קבע. הם לא היו מסוגלים לפעול למען השלום, מפני שהאידיאלוגיה שלהם מנעה זאת מהם. אנשיהיה, אלופיהצבא, הפוליטיקאים — כולם שאפו למלחמה. הם ראו את עצמם כראשי-הגשר של התרבות האירופית, סלדו מרעיון ההשתלבות במרחב (למרות שתברכותם נפלה בהרבה מתרבות הערבים).

פראוור מציג לעשות בדיוק את אותו הדבר.

הוא נשאל "האם אתה רואה אותנו כנושאי לפיד התרבות המערבית במיזרח התיכון?" **פראוור:** "בהחלט. מבחינה טכנולוגית אנחנו בהחלט נושאי תרבות אירופית-אמריקאית במיזרח התיכון."

הוא מציג לכהול את התרבות הטכנולוגית המערבית עם המסורת היהודית, הדתית בעיקרה.

כך בדיוק עשו, כמובן, הצלבנים.

בכל דבריו אין זכר לרעיון של שלום, של אפשרות של שלום, של חתימה לשלום. אפילו של כמיהה לשלום. רעיון כזה שוב אינו פופולרי במימסד של ישראל, ערב הענקת פרסי-ישראל ביום-העצמאות ה-21.

פראוור משמין את נושאייהצלב מלפני 800 שנה. אולם הוא הולך בדיוק בדרכם. ואינו תיקנות ישראל לקיום, לביטחון ולהתפתחות תלויה כל בולה בכוננותה לפסול את הדרך הצלבנית, ולעלות על דרכה של לאומיות ישראלית נורמאלית, שואפת-שלום ופתוחה-למרחב.

אין ספק שהשינוי, המפתיע והבחיבי, הופך אותך לעצבני ולא-שקט. אין בכך כל פלא; זה היה בלתי-צפוי לחלוטין. אך אם תבחון את ה"מצב בשקט ובקור-רוח, אין ספק שתוכל לצאת תוך תקופה קצרה אל דרך המלך, ותפיק את מלוא ה"הנאות שניתן להפיק ממנו. במישור הרוי מאנטי אתה מתגבר על האכזבה שהיתה מנת חלקך; גם כאן ודאי שתראה את העתיד בעין מופקחת.

★ ★ ★

העיכובים הרבים, אשר מנעו את הצאת ה"עיסקה הגדולה אותה מתכנן מדה זמן כה רב אל הפועל — יס-תימו לקראת רצויה ה"שבוע הבא. פתח, כמו תמיד, במדק רב, במשא ומתן הסופי, ואין ספק שתוך תקופה קצרה תשי כיל להתגבר על כל קשיים והנאודות השנור יות במחלוקת — וה"עיסקה תושלם. בדבבד עם זאת, היהזר מדורשי

רעתך; הללו חמתנים בקוצר-רוח לכל מישיגה, ולו הקטן ביותר, כדי לתפוס מקומך.

★ ★ ★

השבוע יהיה עליכם, בני קשת, להימנע מפעילות כלשהי בכל הנוגע לשטח חיי-האהבה שלכם; מוטב הימנעות במשך שבוע אחד לטובת תקופת האביב כולה, מאשר המשכת הפעילות ה"רגילה, מצב העלול לי-רום לכם בעיות ניכרות תוך תקופה קצרה. את, בת קשת, מוטב שתרכזי בחיי-הרוח שלך, ובמיוחד כדאי שתרגי בקריאה. ואילו אתה, הטוב ביותר עבורך — המשיך לפתח כשרונותיך.

★ ★ ★

תחילת השבוע הקרוב תהיה מלאה הפתעוה נעימות עבורך, בן גדיים. הטלפון לו אתה ממתין זמן כה רב — יגיע סוף-סוף המיכתב המובסח מחו"ל, ובז"ב בשורה הנעימה — יציפה לך ביום שני או שלישי. והעיקר — היא תיעתר להצעתך, כך שי-מגנל האושר שלך ייסיגור. גם את, גדייה, ער מדת בפני שבע מזל: היהורי רק לא להסתח-רר, ולנצל את הזמן ביטילות ובשכל. המיב-חן בפניו את עומדת אינו קשה כפ שנדמה.

★ ★ ★

השבוע, ובעצם כל החודש, יהיה עליכם, בני-דלי, להיזהר ממקומות רטובים או מיקווי-מים; ומהבט-חות מעורפלות הנית-נות על-ידי אנשים לא מוכרים. כדאי יהיה דווקא בתקופה זו ש-תנהלו את חייכם בי-שמרנות, תוך איוון בין כל הדחפים והיצרים שלכם. רק כך תהנו בצורה מושלמת מ-שמש האביב וציוץ ה-ציפורים. לקראת הקץ המתקרב, כדאי להתחיל לחשוב על מלחמה מתאימה.

★ ★ ★

אחד מחבריך לעבודה, אשר ניסה לערונה ל"התמודד איתך, ועשה זאת בעקשנות רבה, יפ-נה את מירצ' לאפיקים אחרים. הדרך שוב תהי-יה פנויה לפניך, אך כי-עצם ללא אתגרים של ממש. נסה בכל זאת להמשיך ולשפר על ה-רמה הגבוהה אליה הגעת עד הנה. בעיקר בשל התחרות המתמדת. בת דגים פחות די-בורים ויותר מעשים. זו הדרך בה תוכלי להגשים את שאפותיך הנוכחיות. בדברייך את עלולה לפעמים לפגוע בקרובים אלייך.

שבוע החג מאחוריך, ואת עייפה ורצוצה. אין כל סיבה שדחאק השבוע תוסיפי על עייפותך, ו"תמשיכי להתרועע ולהר-ציא אנרגיה על לא-כלום. נוחי היטב, נצלי את ה-זמן להשלמת הפיגור שלך בקריאה, ואיגרי-כוח לקראת החודש ה-בא. בן טלה: לא ייתכן שתזניח עד כדי כך את בת זוגך — גם לסבלנותה יש גבול.

★ ★ ★

השבוע יהיה עליך ל-היות קר ומחושב יר-תר מכל זמן אחר. אתה מהלך עתה בין תחתונים רבים, ואי-תשומת-לב, הקלה בי-יותה, עלולה לגרום לך לפול לתוך תהום, אי-שר ספק אם תוכל ל-החלץ ממנה בנקל. היזהר כמירכז מלשים את ידך על איש אחד — כושר השיפוט שלך אינו מהימן.

★ ★ ★

אינך בוטחת בזו אימרי לו זאת! אינך מאמינה לזו אימרי לו! השתיקה אינה אומרת מאומה, אך מה שמסתתר מאחוריה עלול להתנפק דווקא בך, משום שהוא אינו מתי-כוון להמשיך ולשאת את היחס כאל נאשם במש-פט רצח. יחד עם זאת, מוטב שתשקלי את הדברים, ואולי אף כדאי להתיעץ עם מישהו שהוא בעל דעה שקולה.

נידמה לך שאם כבר — אז כבר, ובכך, בי-טרם יהיה מאוחר מ-די, בלום את ההידר-דות המהירה במיד-רון הביבוז. גם במי-שור הרומאנטי, אל תיתפס למחשבה ש-תוכל להספיק יותר ממה שיכול בן-תמו-תה רגיל. המיכתב שקיבלת, לאחר צי-פייה כה ארוכה, טומן בחובו הפתעה.

★ ★ ★

השבוע דבר פחות — ר"הקשבו אתה עשוי לק-לוט, לגמרי במיקרה, את המפתח לפיתרון התעל-מה המעסיקה אותך בי-זמן האחרון. אם תקלום את המפתח, תשתמש בו כהלכה, ותצליח לפתור סופית את התעלומה. מ-צדך בכל שאר החביות ישתפר פלאים. בת אריה: שבוע המזל מ'אחוריך. תני לו שאנס, אך מבלי להתמרד.

★ ★ ★

פרק העבודה האחרון לעונה הנוכחית התי-חיל, ואתה נרתמת ל-עבודה במרץ הרגיל שלך. נסה להתבלט עד כמה שיותר, ותן לסובבים אותך להר-גיש בך. רק כך תוכל לחוש סוף-סוף בחיבה ובחום המושפעים עי-לך. מכל עבר, כדי להשתלב יותר בין חבריך לעבודה, אל תהדר בלבוש שלך.

● "ערובות לחופשי" השייט בפרץ איר לתובלת-סואץ. (נוסח העולה על ניסוח סעיף 2 בהחלטה, המדבר רק על "נתיבי" מים בינלאומיים באזור). אין ספק כי המלך עשה זאת על פי עצת האמריקאים, כדי לחסל את טענת התעמולה הישראלית, כאילו הערכים כלל אינם מתכוננים לתעלת סואץ, ואולי אף לא למיצר טיראן.

אין בהצעות המלך חוסין שום דבר חדש. מיהרו דוברי ישראל בכל העולם להכריז: "מיתון טאקטי של עמדה קשוחה!" הכריז דובר משרד החוץ בירושלים. "טכסיס של תעמולה!" הודיעו העיתונים המקבילים את השראתם מן הממשלה. אולם הפעם, יותר מאשר בכל פעם קודמת, נענתה התעמולה

המלומה

הישראלית בהרעיון. מעולם לא היו מניות המדיניות הישראלית בעולם ירודות כמו השבוע.

הכל בגלל נאום קטן של המלך הקטן.

גבי יודע, דבר, באמת לא היה הרבה חדש ב"תוכנית שש הנקודות" שבשר המלך חוסיין בחשיגנטון. הנקודות חזרו כימעת מילולית על החלטת מועצת הביטחון מיום ה-22 בנובמבר 1967, שהערכים הכריזו פעמים ללא ספור שהם מקבלים אותה. הן גם חזרו על מה שאמר המלך חוסיין באוקטובר 1968 בשיחות חשי איות שנתקיימו בלונדון.

אולם משרד החוץ הישראלי קיווה כי המלך לא יעז לעולם להגיד את אותם הדברים בפומבי ובפירוש. כל עוד אמר אותן בשיחות חשאיות, שצטט קימן הוכחש, לא היתה בכך סכנה. כל עוד דיברו הערבים רק על "קבלת החלטות מועצת הביטחון", לא עשו רושם על דעת הקהל העולמית, כח הניסוח היה פורמלי ובלתי-משכנע.

הפעם נאמרו הדברים בצורה חיובית, כתוכנית-שלום ערבית מגובשת, ללא הודקקות לתכתיב

● "ערובה לאי-הפגיעות הסרטיוראליות של כל המדינות באזור, באמצעות כל ה"אמצעים הנחוצים, לרבות הקמת אזורים מפורזים." (העקף מילולי מסעיף 2 של ההחלטה, הכוונה לפירוק הגדה המערבית וחצי האי סיני).

● "פיתרון צודק לבעיית הפליטים." (כנ"ל. הכוונה לבחירה בין שיבה ופיצויים).

כאומרו כי "ישראל לעולם לא תוכל להשיג גם שלום וגם שמי חים", קבע המלך, למעשה, כי ישראל יכולה להשיג שלום בנכר לות ה-4 ביוני. כך נאמרה, בפירוש, המילה הקובעת: "שלום". התמורה שנדרשה: נסיגה מכל השטחים.

בשביד ממשלת-ישראל, שאין בה אף שר אחד המוכן לשלום תמורת נסיגה מכל השטחים, היה נאום זה מהלומה מדינית, המגיעה לממדי אסון מדיני. כל עוד דיברו הערבים בלשון דרישה-עית, ניתן היה לטעון כי אין כוונתם לשלום. ממילא לא נתעוררה השאלה המפרישת איזה מחיר מוכנה ישראל לשלם, ולא נא לצה ממשלת-ישראל להגיד גלריות שהיא

המלך חוסיין ופמלייתו מגיעים לארצות-הברית

תגיב באורח יתר ערמומי ואלגנטי כלפי התמונים הערביים.

אייאפשר להפריז במידת הסיכנה הטמונה בקביעה זו.

כי הנשק האחרון שנותר בידי ממשלת ישראל כדי לסכל את תוכנית-השלום של ארבע המעצמות הוא הלחץ היהודי על ממשלת ניקסון. עד כה הוכיח את עצמו נשק זה כימעת בכל המקרים (מלבד בימל איינהואר, למחרת מבצע סיני).

מזמחי ממשלת-ניכסון מקווים כי יהדות אמריקה לא תצוית ל"ישראל, אם תירש לפעול נגד שלום, ולמען מדיניות של סיפוח.

והתכוון לגבולות החלוקה. זה היה מגוחך, כי החלטת מועצת-הביטחון מדברת בפירוש על גבולות ה-4 ביוני.

זה הספיק כדי לבלבל את מוח הקהל הישראלי, התלוי במידע של עיתוניו, אך לא בלבול הכרות-שלום כה קיצונית, וכי אין חשיבות לדיבורים של עיתונים ערביים, ש"נודעו להקהות את העוקץ כלפי פנים. לעומת זאת שמו עיתוני העולם לב לעובד דה כי הדובר הראשי של ממשלת מצרים, שנשאל על הנאום, השיב: "אין תגובה".

חוסרי-התגובה במיקרה זה מהי וזה אישור וזר, מכיוון שהחוסין

המלך חוסיין העמיד את ממשלת-ישראל בפני הבירה: להחזיר לו ולנאצר את

כל השטחים תמורת שלום * אשרד החוץ מנסה לשווא למשמש את הרושם

בעולם * יהודים מסתייגים מישראל * לממשלה אין מדיניות אלטרנטיבית

כי השלום יהיה כה פופולרי בקרב דעת-הקהל האמריקאית, שגם היהודים לא יעזו לקום נגדו. הרמזים הראשונים של הסתייגות יהודית מקו ירושלים עלולים להגביר חשש זה — ולהביא את מדיניות הליכוד-הלאומי אל עברי פי פחת.

★ ★ ★

ע 7 אף תשפכות המלל של אבא אבן, נשארה בעינה עובדה חמורה: לממשלת ישראל לא היתה תשובה למצב החדש. היא לא יכלה לקבל בשום פנים רעיון של שלום בלי סיפוח, מבלי להתפרק ולגרום לזעזוע מדיני כי ארץ. אך לא היתה לה תוכנית שלום אלטרנטיבית, שתשמיט את הקרקע מתחת למלך חוסיין.

התוכנית האלטרנטיבית היחידה האפשרית היא שלום ישראלי-פלסטיני נגד חוסיין. כל שרי הממשלה פוסלים שלום זה יותר משלום עם חוסיין — בניגוד לדעת אנשי ביטחון מרחיקי-ראות (ראה עמודים 12-13). בהעדר תנופה נגדית, תתקדם מכונת הכפייה של המעצמות. הפרי הראשון של נאום חוסיין בא כבר למחרת היום, כאשר התייצב הנשיא ניקסון בבירור, ובצורה חד-משמעית, מאחורי "השלמות הטריטוריאלי של ירדן". ניסוח זה דוחה כל סיפוח, ובכלל זה סיפוח ירושלים המזרחית וגם כל רעיון של מדינה פלסטינית עצמאית.

בעומדה ליד השוקת השבירה של מדיניותה, לא נותר לממשלת ישראל אלא להגיד, "לא!" לכל התפתחות, תוך ויתור על כל יוזמה מדינית חיובית מצד ישראל.

בעמדה זו נשמר לה עתה רק שותף אחד: אליפתח. הוזהר רדיו אל-פתח: חוסיין יצטרך להסביר לעולם הערבי מה פשר הצעותיו לעשות שלום עם האויב הציוני.

הבהיר לחלוטין כי הוא מדבר על דעת נשיא מצריים.

קומבא ("מאבק"). עיתון צרפתי סוציאליסטי ופרוי-ישראל קבע: "התגובות הישראליות הראשונות אינן נראות קונסטרוקטיביות".

ביות... בכך מאשרת ישראל שהיא מתכוונת להחזיק בשטחים שכבשה. ברוח דומה הגיבה העיתונות האנגלית.

רועה מכל היתה תגובה אחרת, שיש בה חומר-נפץ מסוכן לעתיד ישראל. בפעם הראשונה הסתייגו חוגים יהודיים מעמדת ישראל.

דיווח הארץ מפאריס: "כמה מהחוגים הישראליים הצרפתיים מביעים באורח פרטי את דאגתם נוכח מה שהם מכנים "עמדתה השלילית" של ישראל. הם היו רוצים שישראל

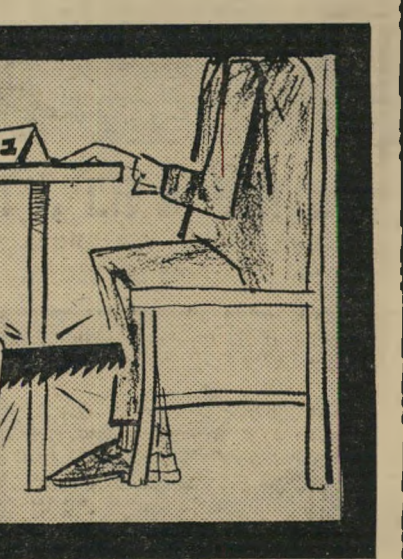
מתכוננת לסיפוח שטחים ערביים נרחבים. הפעם לא זה בלבד שהמלך הי ציט בפירוש שלום, אלא שגם רמז בכיור כי קיבל אישור לכך מ"עם גמאל עבדאל-נאצר".

התעמולה הישראלית עשתה מיד מאמצים קדחתניים כדי לנטל את ערכה של הצהרת המלך, בין השאר:

● תועמלני ישראל קבעו כי המלך "לא פירט" כמה מהצעותיו. היתה זאת טענה אומללה במיוחד מפי דובריה של ממשלה, המסרבת בעקשנות להודיע אף באופן כל-לי מה הם תנאי-השלום שלה. ● עיתוני ישראל חיפשו בזוכית מגד לט סימנים לכך שהוא חסיין "הוכחש". הובא ציטוט של שבועון ירדני חסר כל חשיבות, שטען כי המלך "לא הובן כראוי

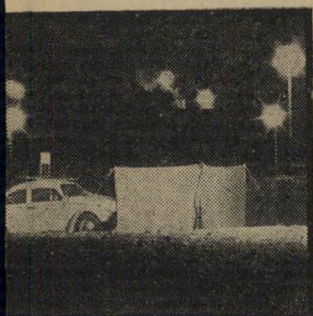
הא"ם או המעצמות. כפי שהודיעו עיתוני-העולם האחראיים, נוצר עתה מצב המעמיד את ישראל בבירור בפני הבירה: שלום בלי סיפוח שטחים — או סיפוח שטחים בלי שלום.

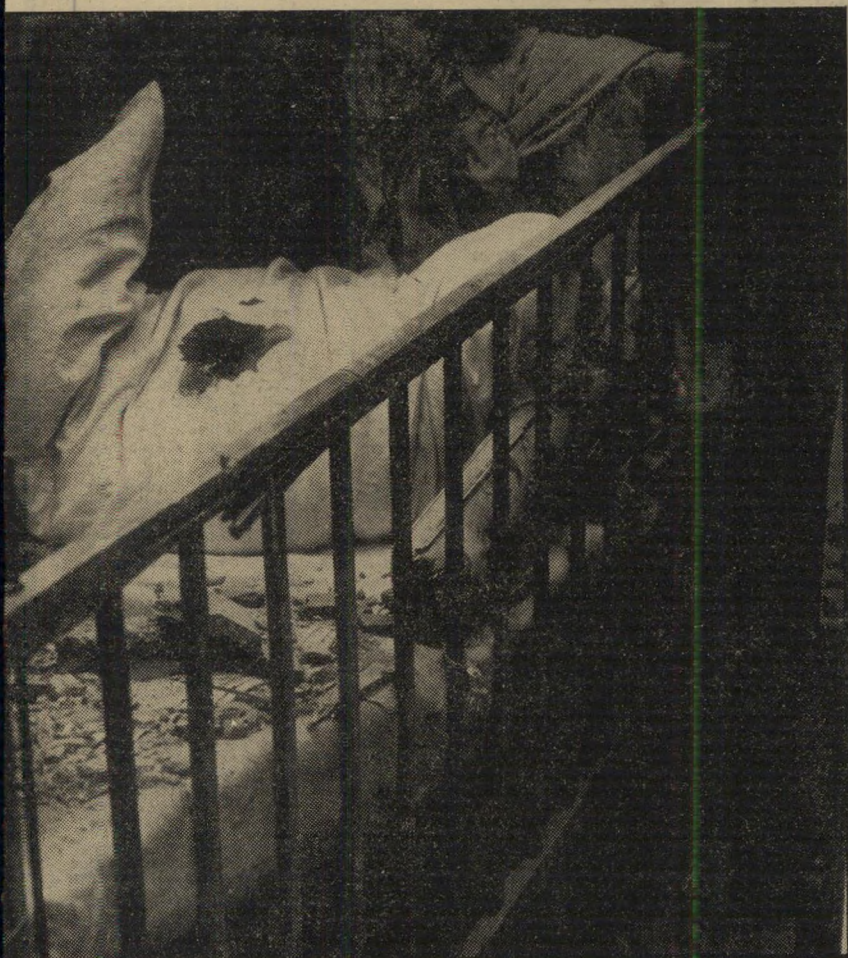
גם מצב זה אינו חדש. הוא כבר קיים כימעת שנתיים. אולם עכשיו הפכו הדברים ברורים — וחודרים לראשונה לתודעת העולם. שש הנקודות של המלך היו:

● קץ למצב הלוחמה. (נוסח המופיע בסעיף 1 של החלטת מועצת הביטחון). ● כיבוד והכרה של ריבונות ואחדות הסרטיוראלית ועצמאות המדינית של כל המדינות באזור. (כנ"ל). ● הכרה בזכות כולן לחיות בשלום בתוך גבולות בטוחים ומוכרים. חופשיות מאוימים או מפעולות מלחמה. (כנ"ל).

לילה בחוף

גב' קא

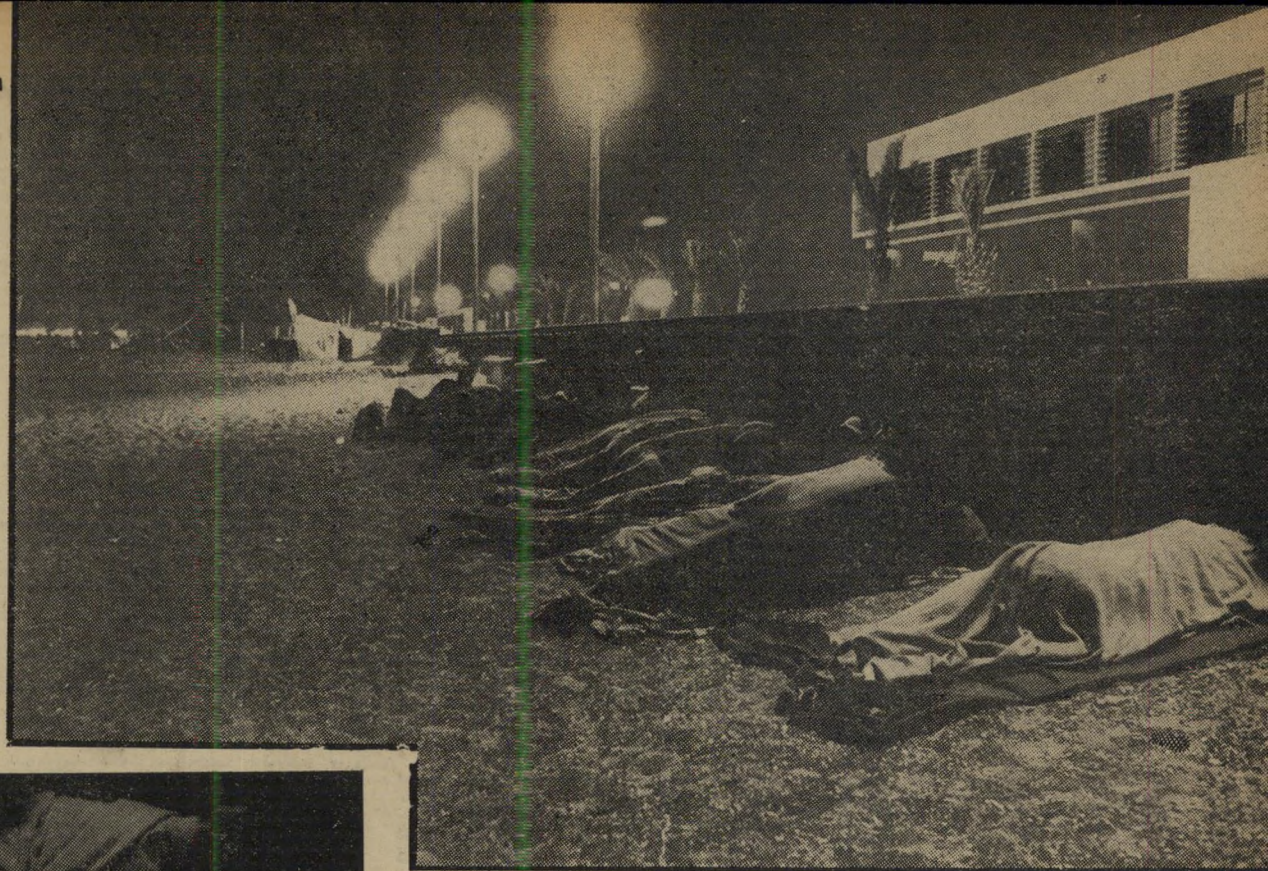
מיטתה של רחל אסטרין, בת 4 החדשים, ש

שהבניין מתמוטט. אך הפצצה חדרה רק אל הקו
"אלוהים! איפה הילדה?" צעק יורם אסטרין, כש

משחקים מותרים

שעות מספר הפגזה נמשכת רגיל על החוף האילתי, וילדים שוב חשטכשכר במי

הנה מוטלות גופותינו

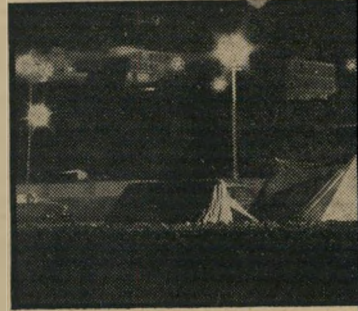
כך נראו חופי הרחצה של אילת בליל הפג
זת הקאטיושות: שורות ארוכות של מטיי
לים, מכוסים בשמיכות או בשקיישינה, השתרעו על החול לאורך החופים. הפגזת הקאט
יושות, שהחלה בשעה ארבע לפנות בוקר, מצאה אותם חשופים לגמרי לרסיסי הפגזים.

חיוכים עליזים

תמונה שצולמה באחד ממעדוני הלילה של אילת, ערב הפ
גזת הקאטיושות. נראית בה הדוגמנית חניתה צנטנר כשהיא
רוקדת עם בעלה. הם היו צמד מתוך אלפים שלנופשים, שהציפו את אילת בהמוניהם.

שחר מוקדם עלה בהרי אדום. היה זה שחר של הבהקי רקטות שניצצו בטבורה של עקבה הירדנית, בשעה 4 לפנות בוקר ביום שלישי לפני שבוע. שלושה לפי די אש חצו את המפרץ לעבר אילת הי שקועה בחרדמה.
15 אלף מטיילים ונופשים, שהכפילו ב פסח את אוכלוסייתה של העיר, היו מטרה נוחה להפגזת הקאטיושות מעקבה. הם מילאו את החופים, את הגנים ואת המיגרשים הי ריקים. רובם בילו את הלילה מתחת לכיפת השמיים, מכוסים בשמיכות או עטופים ב שקיישינה. כשהחלה ההרעשה, היה המיקלט היחיד שלהם — כי הים הקרובים.
רקטות הקאטיושות נורו מעקבה במטחים של שלוש רקטות, מטח כל שלוש דקות. תוך חמישים דקות התעופפו מעל אילת כ 36 רקטות, שכל אחת מהן דיה לרסק עש רות אנשים בפגיעה ישירה.
המטח הראשון הקפיץ את תושבי העיר מתנומתם. המטח השני כבר תפס אותם ב דרך למיקלטים, כשלשונות האש באוויר או מתוך המכוניות הבעורות, מאירים את דרכם. "אמאלה הורגים אותנו!" צעקה ילדה ב בית הספר הדתי הרצוג, שבקומתו התחתונה מצאו שכנים מיסתור. פצצה פגעה פגיעה ישירה על גג הבית הורקומתי. נראה היה

אילת - עם

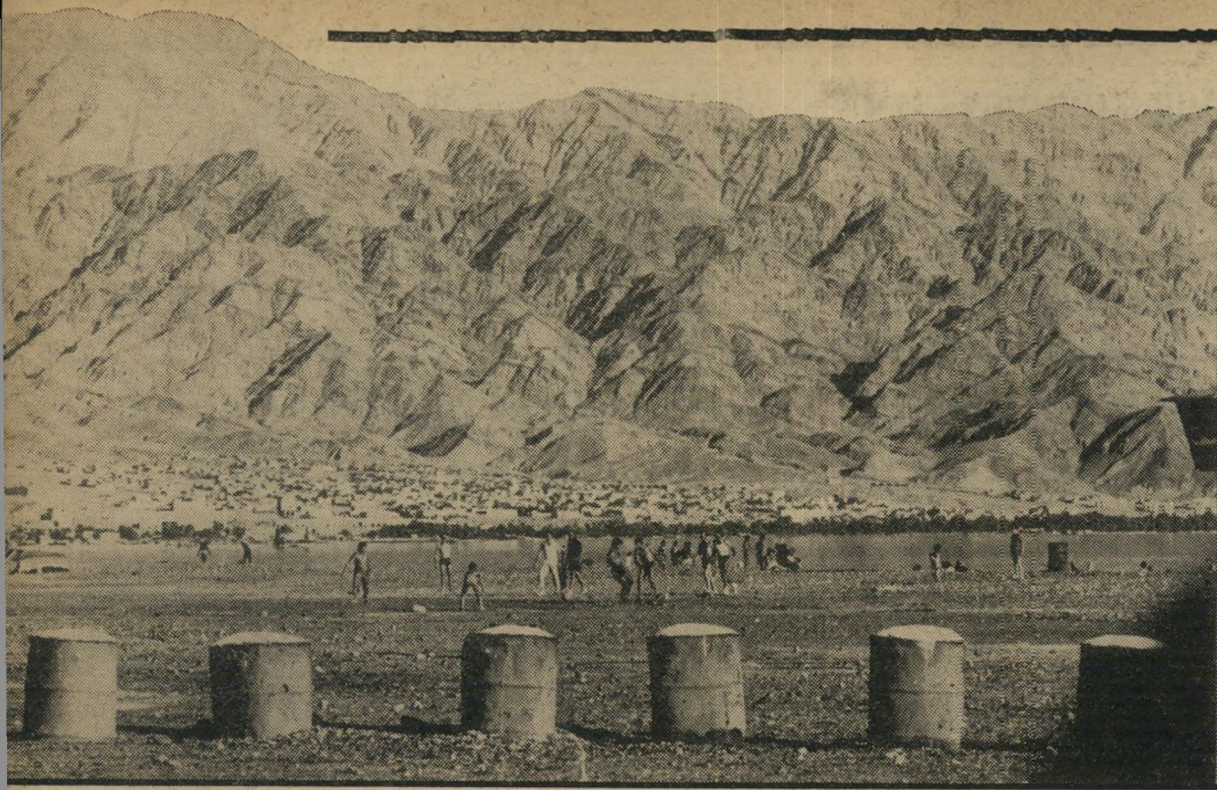
נכצעה מכביעת קאמיושה

ההעליונה. הצה העיפה
את גג ביתו ליד ביה"ס. הוא סילס דרכו בין שברי רהיטים וקירות אל חדר ילדתו בת ארבעת החודשים. מיטתה היתה מכוסה שבי רי רעפים ורהיטים. בחשיכה חיפש יורם אחריה, עד שאצבעותיו מצאו את גופת הילדה. הוא חטף אותה, מכוסה בדם, מבלי לדעת אם היא חיה או מתה, ורץ עימה ל"בית-החולים. רק שם הסתבר לו כי היא נפגעה בעיניה בלבד.

פצצה נחתה גם על פגוש מכוניתו של עמוס יעקב, שנהג את מכונית הסוסיטא שלו בעיר המופגזת. המכונית התרסקה. עמוס נפצע, אך נשאר בחיים.

כשעה שהו תושבי אילת במיקלטים. בי בוקר הם עמדו וצפו מעל הגגות בגיחת מטוסי חיל-האוויר בפעולת תגמול. כעבור שעותיים כבר יצאו לטבול בים. וחזיכות בביקיני השתופו על החוף וסירות המנוע עמוסות התיירים הפליגו לסוריהן.

בלילה נאכפה כל אילת באמפיאטרון העירוני, שם הופיע בפניהם בהתנדבות אמ"ני תל-אביב, שהוטסו למקום ביוזמתו של האמרגן מרקו תורג'מן. במקום להסתגר בי מיקלטים, הם התרכזו כולם בשטח הפתוח. על הגבעות, בהפגנה של "לא תפתידונו" לעבר עקבה שממול.

מרגלות הרי אדום, היא פגיעה ביותר לפעולות-תגמול ישראליות, העלוות להביא לידי מצב שמדינת ירדן תאבד את פתחה היחידי לעבר הים. ביום ההפגזה עגנה בנמל עקבה אונייה אחת ויחידה.

העיר שמנגד כך נראית עקבה הירדנית מן ה"נקודה המיוחסת של אילת, בה עדיין משתעשעים נופשים ישראליים. העיר הערבית, הפרושה ל"

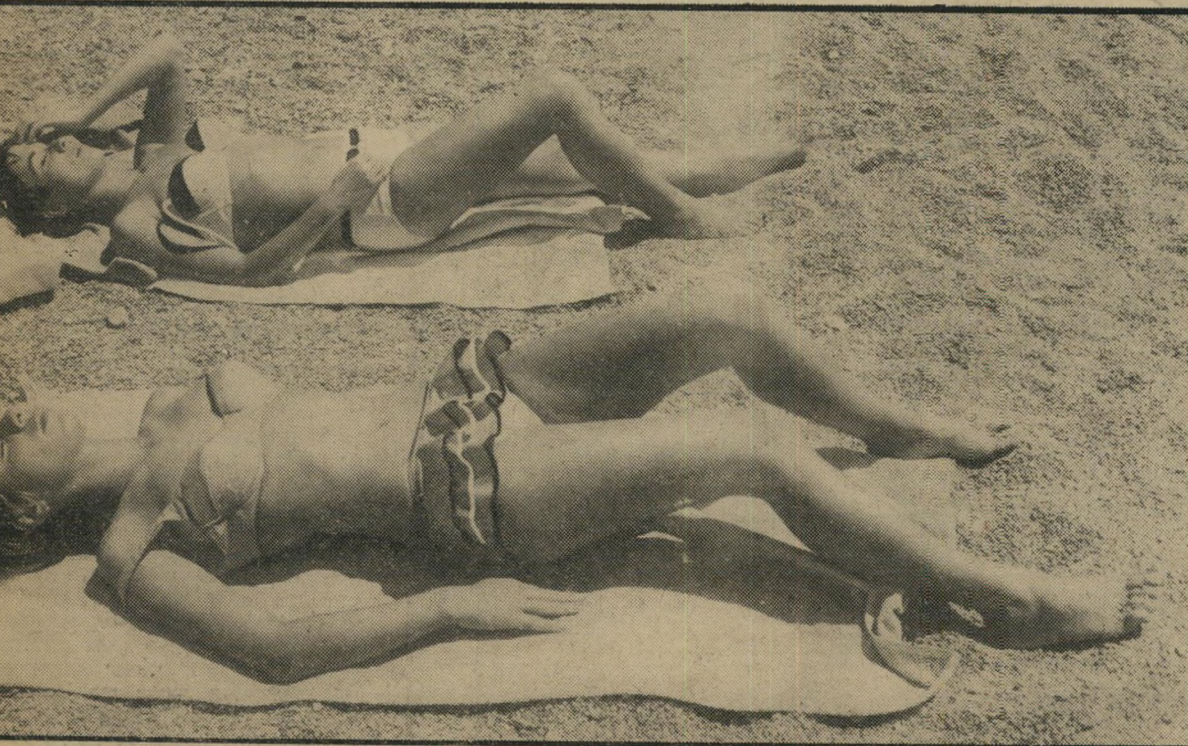

מיילת שולחת לשון לעבר הירדנים בעקבה, בי יום שלמחרת ההפגזה. אפילו מטיילים שעמדו לעזוב כבר את אילת ולחזור צפונה, נשארו בה לאות הזדהות עם תושביה. אזורית ה"דווקא" הורגשה היטב ברחובותיה של אילת.

אתגר חניון המכוניות ליד בית ויצ"ו באילת, בו נפגעו מספר מכוניות שעלו כליל באש. הנזק שגרמה ה"הפגזה נאמד בכ-100 אלף לירות. זהו נזק קטן יחסית, אם נביא בחשבון שנורו כ-36 פגזים גדולים, במספר מטחים ובפיזור רב.

והשובה

הנופשות, שבאו לבלות את חג הפסח באילת, ושההפגזה לא מנעה מהן לסיים את חופשתן כפי שתיכננו אותה. היו גם טיילים רבים ששינו את מגמת טיולם, הופיעו באילת כמה שעות לאחר ההפגזה.

הפצצות שנשארו בבוקר שלאחר ליל הקאט" יושות, שוב השתופו חתי" כות ישראליות אל מול קני השמש האילתית. בתמונה: שתיים מן

★ „אני הראשון שאינו מתבייש!“

★ „אפילו המפורסמים מתחבאים!“

★ „זאת לא מחלה מדבקת!“

לו, בתור ישראלי, נוח מאוד בניירורק, „חוץ מהכל, יש שם הרבה ישראלים יור-דים, והם עושים הכל, שוטפים כלים, מניקים בתישימוש, עובדים במסעדות, והם עושים גם את זה. הכל.“

אבל בדרך כלל הוא לא מכיר אנשים שמשלמים בשביל זה. רק הפולנים הזקנים, נים, שכבר לא יכולים לחיות על אהבה, צריכים לשלם כסף כדי להשיג את התענוגות שלהם.

כשהוא נמצא בארץ, הוא מפחיד את כולם. לא איכפת לו לגשת למישהו הנראה לו, ולהגיד לו: „אולי אתה רוצה לבוא איתי?“ וכבר מכירים אותו, ויש כאלה שרק הוא ניגש אליהם הם אומרים לו: אל תתקרב אלי. „הם חושבים שזאת איזה מחלה מדבקת, או משהו?“

„עכשיו נסעתי בתור האמרגן של אריק אינשטיין, יחד איתו, לסיבוב ההופעות שלו.“ הוא מספר. אז אריק לא מפחד ממני, לא איכפת לו. אבל פיאמנטה, המוויקאי שלו, לא סמך עלי, וכל פעם שישבנו ב-טקסי הוא שם מזודנה בינו לביתי, אפשר לחשוב מה שאני אעשה לו. מה אני, אנסי?

„אני לא מתחיל עם כאלה שהם לא רומנו.“ הוא מסביר מדוע לא צריכים לפחד ממנו. „ואני יכול להכיר רומנו מקילומטר רים, לפי הפנים, ולפי התנועות. אז אני

(ד) עצמו שלכבודו היתה המסיבה, לא הגיע. „למחרת התברר לי מה קרה לו. ערב לפני כן הוא הלך לשדרה השלישית, לחפש חברים, והוא מצא שני כושים. אחרי ש-קרה מה שקרה ביניהם, הם גנבו לו את השעון ואת הכסף וגם השאירו אותו במצב די קשה. זה מה שאומרים בניירורק, ש-אסור ללכת עם שוקולדת, וזאת אומרת עם כושים. הם מסוכנים.“

כן, יש לו הרבה חברים, ויש לו הרבה חוויות, והוא אוהב גם לספר אותן. כי למה רק לגברים רגילים מותר לרוץ לספר ל-חבריה, ולאחד כמוהו אסור?

או מה שהוא רוצה לספר לחברה זה למשל על (דייל ידוע). „היינו יודים גם לפני כן.“ הוא מספר עליו. „אבל אחרי-כך הוא התארכ, וביום-הארוכים שלו, אחרי שנגמרה התגיגה, הוא בא אלי ויצאנו ביחד.“

★ ★ ★
„מה אני, אנסי?“
הוא עובד בניירורק, כרביהמלצרים של מלון פייר, שבו מתאכסנים רבים מ-אנשי הצמרת בארצות-הברית והארצות ה-שכנות. שם הוא פגש, למשל, את משה דיין. לא, על זה אין לי שום סיפור. וגם את ניכסון. גם עליו אין לי סיפור.

וידויו של הומו

לא מבין מה יש לסתם גברים לפחד ממני.

★ ★ ★
„יש לי קלאסה“

מי שדא פוחד ממני, זה דווקא הנשים, הן אוהבות להיות איתי.“ הוא מסביר,

לעומת זה על (אישיהברה ישראלי ידוע) הוא מוכן לספר סיפורים יפים מאוד, ש-הנייר לא יכול לסבול איתם. „בקיטור, הוא בסדר.“ הוא מסכם את הסיפורים הללו, עם נשים הוא כבר לא יכול מזמן. אבל עם גברים הוא בסדר גמור. ממש בסדר.“

יש לו עוד הרבה סיפורים כאלה: „פעם, הוא מספר, „(רקדן ישראלי ידוע) שלח לי כרטיס לבוסטון, שאני אבוא לסיבוב לרגל הופעת הבכורה שלו. באתי, היו שם המון אומנים ישראליים, גאולה גיל ויפה ירקוני ואילן ואילנית. היה שמח ועליל, ורק (הרקדן

הוא הגיע במטוס שהביא את הנשיא ה-שור. גולדה מאיר ומשלחת פרלמנטרית הקבילו אותם. יחידות-צבא הצדיעו להם. הוא היה לבוש במיטב הבגדים שלו, בחולצה רקומה מלאת דנטלים, ובמכנסיים מתרחבים ותגורת-עור עבה, ונעלי-עקב מבריקות, ו-ציפורניים מטופחות בלק שקוף, וכולם הודו שהוא יותר יפה מאלה שהקבילו את פניו. ובאמת, הוא בעצמו מודה בכך: „כולם מכירים אותי.“ הוא אומר, „אני ידוע, ומסיבה פשוטה מאוד. אני ההומוסקסואל הראשון בארץ שלא מתבייש במה שהוא, ולא מחביא את זה מאחורי אשה וילדים.“ קוראים לו זיק דה פרק, והוא נולד ב-רומניה, למשפחה מכובדת, ועד היום יש לו הורים עשירים, שעסקו עוד ברומניה בייצור חטיה, ואח שהוא מנהל קופת-תגמולים ונשוי לבת של רב, ולכל המשפחה המיוחסת הזאת אין ברירה אלא לסבול את השגעון נות של הכבשה השחורה שלהם.

★ ★ ★
עלילות רקדן, דוגמן ואישיהברה

הוא יושב בארצות-הברית, משום שכאן, כפי שהוא טוען, לאדם כמוהו יש קשיים. „כאן“, הוא אומר. „הגברים מתחבאים בארונות. למה הם מתחבאים? למה הם לא יוצאים? מה יש להם להסתיר? אפילו ההומואים המפורסמים, שכולם יודעים עלי-הם, מתחבאים כאן, וכשהם רואים אותי הם כורחים. הם לא רוצים שיידעו. מוכנים לכל, אבל לא בפרהסיה. אני לא רוצה להתבייש. אני יודע שאין לי במה להתבייש. להיפך.“ לכן הוא יושב בניירורק, עובד שם, ו-מנהל שם את חיו העליונים. „פעם הלכתי עם (דוגמן ישראלי ידוע),“ הוא מספר: „למסיבה בבית מפואר, אצל אנשים עשיריים באופן מיוחד.“

„היינו שם רק גברים, איזה שמונה או נשרה. בהתחלה אכלנו ושתינו, ואחר כך כנסנו כולנו לבית-המירוחץ של הבית, מין זאונה, ומה שעשו לו שם קשה לתאר. אחרי זה שלושה ימים הוא לא יכל לזוז.“

ז'ק דה פרק נהנה ליד בריכת מלון „הילטון“ מתביישים בפומבי, מתפרקים בחטא

אנשים

האקדה

של משה

את הניצחון של גח"ל בבחירות לאיגוד עובדי המדינה, ובעיקר זה שהושג בקל-פיות שהוצבו בבניין משרד ראש-הממשלה, בו זכתה גח"ל ל-26 אחוזים מכלל קולות המצביעים, הסבירו אנשי המערך בכך שהשר **מנחם בגין**, שלישכתו נמ' צאת באותו בניין, נהג מדוי ערב-הג לאחל לכל עובדות המשרד, "חג שמח" בלחיות נשיקה. כששמע על-כך בגין, הי גיב בחיוך: "הטענה הזאת איננה נכונה, משום שמרבית עובדי משרד ראש-הממשלה לא הינם נכונים, אבל אם נשיקה יכולה להועיל במשהו, הייתי עושה דבר-מה ב'נידון'...".

● בעיתון העיתונאים שנערך בליל-שבת האחרון בבית-סוקולוב, התרא' ין, בין השאר, גם אלוף-מישנה (מיל.) **ישראל גרינצ'ק**, עוזרו המיוחד (בהת' נדבות) של מזכיר מע"י **פנחס ספיר**. גרינצ'ק טען כי פרש לפני חודשים אחדים מצה"ל, מאחר ולדעתו חייב לעשות זאת כל קצין כעבור 20-25 שנות שירות. "ודרך פעילות ציבורית ניתן למנוע מל' חמה". התערב המראיין, **טוביה סער**: "וכך אתה עוסק במלחמות היהודים במקום במלחמות הערבים". באיתה הוזמנות חידוש טוביה סער חיוש לשוני: בהתכוננו לשטף דבריו הקולח של גרינצ'ק, אמר לו בהומור: "אתה שואל ועונה בעצמך. שאל גם שאלות פרובוקטיביות. אני רק מ"מ — מחזיק מיקרופון". באותו ערב רואיין מזכיר ההסתדרות **אהרון בקר**: "איך אתה מסביר את ההידרדרות ביחסי העבר' דה, כפי שאירע בחברת החשמל ובנמל אשדוד?". "קודם כל עלי להסכים איתך שישנה הידרדרות", השיב בקר. "אני רוצה לשמוע אותך אומר שאין הידרדרות", השיב המנחה. "בכל זאת, שאלתך בניסוחה היא מוגזמת", נכנע בקר. ● את הפגרה בכנסת מצילים הח"כים ומזכירי סיעותיהם, לטעולם. השבוע, בנמל-התעופה של מחניים, נפגשו שתי קבוצות של מטיילים. האחת של מזכירי הסיעות והשנייה של חברי-כנסת. כשראה ח"כ **אמנה תלמי** את מזכירי הסיעות, הציעה להם להצטרף לטיול של הח"כים, בנימוק שזה "יוריד את הגיל הממוצע של חברי-הכנסת". ואי' לו ח"כ **בנימין אבניאיר** הציע לבצע חליפין: לקבל לטיול של הח"כים את מז' כירות הסיעות, ולהעביר למזכירים את חברות-הכנסת. לכך התנגדו **יעקב עזר** ו**אריה קופר**, אנשי מינהל ההסברה שהיו ממונים על סיור המזכירים. ● כל נהגי שרי-הממשלה קיבלו לאחרונה אקדחי ברסה כדי להגן על השרים מפני נסיונות התנקשות בחייהם. הנהגים עונדים את ה' אקדחים על חזיהם ברצועות מיוחדות, מתחת למעיליהם. לפני מספר ימים נכנס **משה** נהגו של השר **יוסף ספיר**, למלון המלך דוד בירושלים. הוא רצה להתגאות באקדחו לכן פתח את מעילה, גילה את האקדח ו' הכריז בגאווה: "איי.בי.אם". כל הנוכחים פרצו בצחוק. הנהג התכחן כמובן לומר: "98.בי.איי." (שירות הבטחון האמריקאי).

"יותר

פראית

מאנה"

איזה עולם משונה? לפני למעלה מעשר' רים שנה, בזמן מלחמת העולם השנייה, גירשו את התלפידה **ליא דוליצקיה** מהמכון לאמנות הבמה על שם רינהרדט בוינה, בגלל יהדותה. השבוע הוזמנה מנה לי המכון את ליא. המופעה עתה בוינה בהצגת כנר על הגג. להוצאת-אורח במ' כון. ● בין שאר התעסקויות של שחקני כנר על הגג בוינה, הם ערכו גם מסיבה. בין האורחים היה הבמאי **לוציאנו זיס' קונטי**, שקבע כי ליא דוליצקיה מזכירה לו את השחקנית **אנה מאניאני**. אבל בהבדל אחד: "ליא יותר פראית מאנה". ● אחרי המבול של להקות-הכצב מגיעה סוף סוף לביקור בארץ להקה ששרה סתם שירי-עם. קוראים לה ספירוס (שתיים), והיא מורכבת מארבעה חברים: **יו ג'ונס** ש' הוא יליד ילש; **קליף הור**, כושי יליד קובה שגדל נהודו; **טוני דיוויס**, יליד אנגליה; ו**מייק גריבס**, שהוא יהודי, כמובן. הרי בלי יהודים אי-אפשר. כל "קבוצת הגלויות" הזה מגיע לארץ בערב יום-העצמאות, להופעה אחת בתל-אביב. ● מי שכבר הגיעה לארץ להופעה חד-פעמית

"כי יש לי קלאסה, אני שולט בעשר שפות. אני אוהב לשכב עם גברים, אבל אני אוהב לצאת עם נשים, ואני יודע גם איך להתנהג איתן".

וזאת הסיבה שאחת מהן, שרה מליס, התבלבלה ונישאה לו. זה היה כשהוא היה עוד צעיר, בן 23. הוא פגש אותה בניו יורק, והיא התאהבה בו והוא רצה להסתיר את עצמו "כמו כולם", והוא נשא אותה לאשה.

"אחר כך היא התחילה לקנא בחבר שהיה לי אז, והיא עזבה אותי". הוא לא יעשה את זה עוד פעם. "אני לא צריך היום להסתתר מאחורי אשה", הוא אומר, "אני לא מבין, כולם מתביישים. מסתובבים עם הנשים, ובערב בורחים אל החברים שלהם". אז הוא היה אומלל מאוד. הוא עוד לא הכיר את החיים שהוא מכיר היום, הוא פחד להתגרש. והוא סבל כל הזמן. אחרי כך הוא הופיע בברודווי בכמה הצגות, כי עוד לפני זה, בבואו ארצה, הוא רק אצל מיאה ארנסטרה, בור'ה מי' ובלי לה לו. שם, בברודווי, הוא התחיל להכיר את החיים האמיתיים, והפך להיות מה שרצה. "אפילו אל ואן הפלין הגעתי פעם", הוא מגלה בסוד, "הכרתי אותו בבר' בבית' קפה בוויילג'. הוא דווקא היה בסדר גמור".

הגרמנים הרגו את בונם

הילדות שלו היתה רחוקה מלהיות נעימה. בזמן מלחמת-העולם הוא היה

ז'ק מחבק ירידה

לאהוב גברים, לצאת עם נשים

ברומניה, וב'28 בפברואר 1941 הוא הלך עם אביו לבית-כנסת, והגרמנים נכנסו לשם ורצחו את כל המתפללים. הוא עצמו ואביו הסתתרו תחת לשולחן, וכך ניצלו. 86 איש מהמשפחה שלו נהרגו שם, במלחמה, וכש' הוא עלה ארצה הוא כבר ידע הרבה על החיים. אבל לא הכל.

יום אחד, בהיותו בן 14 לקח אותו מציל מחסה לטיול בהרי-הכרמל. אותו מציל נתן לו לעשן חשיש, והתעסק איתו, ואחר-כך החזיר אותו הביתה, ולמחרת לקח אותו שוב, "וזה דחקא מצא חן בעיני", הוא מגלה.

מאז עברו עליו הרבה צרות ויסורים, אבל היום הוא לא מצטער על שום דבר שקרה. "אני עובד", הוא אומר, "אני מרוויח עד שלושת אלפים דולר לחודש. אנשים באים למסעדה של מלון פיי' דק בשבילי. אני כמו חצקל בתל-אביב, אני יודע איפה להכיר חברים, בסאונות בעיקר, ובבריות שחייה. אני יודע את התפקיד שלי, אני בדרך כלל האשה בעסק, והעיקר אני לא מתבייש. אני יודע שרוב האנשים המוכש' רים בעולם הם הומוס, ובמיקרים רבים הם מתחתנים עם לסביות, כדי להקים משפחה ולהמשיך לחיות איך שהם רוצים, בלי צרות.

"גם בארץ יש זוג אחד כזה. הוא קצין באונייה, והיא היתה הלסבית הראשונה בארץ, ויש להם ילדים, ואף אחד לא יודע על זה.

"כן, בארץ עוד מתביישים. אבל בחוץ לארץ זה היום הסיגנון, זאת האופנה, וכל מי שרוצה להיות בעניינים, מנסה את זה".

בערב יום-העצמאות זאת הזמרת **חנה אה' רונני**. היא באה מארצות-הברית כדי להי' פיע בהיכל התרבות בערב שייקרא אח, איזה ליצה? מקבלי פניה בנמל-התעופה כמעט ולא הכירו אותה. חנה ירדה מהמטוס לבושה בפרוות טיבל רוסית, אחת הפרוות היקרות בעולם, אחרי היעדרות של שנה מהארץ. "את הפרוה נתן לי בעלי כמתנה ליום-השנה החמישי של הנישואים שלנו", סיפרה. ● הוא חזר אלינו שוב, לאחר שהציג כבר בארץ את יצירותיו בחודש ינואר השנה. מי? האופנאי הפיליפיני **איוורו אדונסו**, כמו' בן. ליצירתו החדשה הוא קורא קסם ה' מזרח, וכל הדגמים המוצגים הם פרי תיכ' נוננו. הם יוצא-ידופן במקוריותם: חרוזים, חרוזים וחרוזים. כימעט ולא רואים אף סנטימטר אחד של בד. אולנסו לא הגיע לבדו. הוא הביא איתו דוגמניות, כולן בנות למשפחות טובות בחברה הפיליפינית. תשור' נכדתו של נשיא הפיליפינים לשעבר; וצ'וננה, אשר נבחרה לאחת מעשר הנשים האלגנטיות במאגליה ושהיא אם לשתי ילדים. ● יפה ירקוני היא עוד הגדולה בכולן. כשחזרה יפה לקראת הפסח ליש' ראל והחלה בהופעתה במועדון מרדד הק' סמים של מלון שרתון, דמה ליל הבכורה שלה לפסטיבאל חברתי. כל המי ומה של החברה הישראלית היו שם, החל בד"ר **מוריס לוי**, שותל-הלבבות הישראלי, וכ' לה במפקדה הפורש של משטרת תל-אביב, **יעקב קנר** ושרי-החוק **אבא אבן**. הני

מיני

נכדתו של נשיא

איוורו אדונסו ודגמיו

חרוזים, חרוזים, חרוזים

הלתה של מלון שרתון הזמינה לאירוע זה גם פצועים מפעולת כראמה ושו' רה ארוכה של קצינים בכירים של צה"ל. היחיד שנועד היה אלוף פיקוד המרכז **רחבעם** (גנדי) **זאבלי**. גנדי הגיע למר' עדון באיחור, לא מצא מקום פנוי, נעלב והסתלק. ● לחג הפסח קיבל הפיזיומנאי **דידי מנסי** חבילה מאנגליה. פתח אותה ומצא בה ספר חמשירים באנגלית שהופיע לאחרונה בבריטניה ובו הקדשה מסודרת ישיראלי לקולנוע, בשם **אליהו קליין** הלומד בלונדון. "מכיון שאני מעריך של חמשירים, אני שולח לך ספר חמשירים מאנגליה", כתב קליין. דידי לא נשאר חייב. הוא שלח לקליין את סיפורו משנה בעלמה ושמה לוסי / חמשירים מאת דידי מנוסי ועליו הקדשה: בתור מעריך של מעריצי, מוגש לך הספר כשי". ● גם לי ישראל יהיה בקרוב כב. אבל הכתנה אינה לבריגטיס באדרו אלא לבייב ביטש ● חוף התנ"ך — אותו מקימים בקרוב **רפי נלסמן** ו**ישמיה אישרוב**, על חוף טא-בה, שליד אילת. טאבה — שהיתה הנקודה הדומיית ביותר בגבולות ה'5 ביוני — עומדת להפוך לכפר-נופש לדייג תתי-מימי.

פסוקי השבוע

● **שרי-הבריות ישראל ברוי** לי: "אני צופה שלום בלי החזרת שט' חים".

● **מזכיר מע"י פנחס ספיר** ע' משה דיין: "איני חושב שהוא כליל השלמות".

● **העיתונאית זיוה יריב** ע' שיחות ארבע המעצמות: "מי הם בכלל? נבחים אינם נושכים".

צינזה ומיני

אחת מעשר האלגנטיות

● **הפיזיומנאי חיים חפר** ע' הי רוסים: "הם יורסו את האנושות — העיקר שהיה שלום".

● **חבון פצוע שנתפס במיררה ברמת-הגולן**: "אני אוהב את ישראל".

כוכבים

חיתוכים
וחתיכות

הסרט התמהוני צולם במשך מספר שבועות בארץ, ואחר כך לקחו את כל הקלומטרים של הפילם שיצא מזה, ונסעו לניו-יורק, כדי לערוך אותו.

הבמאי והעורך התחילו לעבוד, ולחזור, ולחבר, ויום אחד באה לבקר אותם במעבדה המשקיע והמפיקה של הסרט.

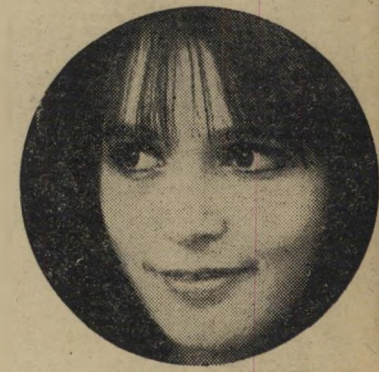
היא עקבה בשקט רב אחרי העבודה, הסתכלה בעיון רב בצילומים ובסוף שאלה: "מי זאת?"

זאת היתה ליאורה ריבלין וזה גם מה שאמרו למפיקה.

היא שמעה את התשובה ושאלה: "איפה היא?"

אמרו לה שהיא בישראל, והיא שמעה את התשובה ושאלה: "למה?"

על זה כבר לא היתה לאף אחד תשובה. אבל היא מכינה כבר את התשובות. היא

ליאורה ריבלין ב"התמהוני"
למה היא בישראל?

ותכונת להביא את ליאורה לארצות-הברית, לעשות לה מסע-פרסומת נוסח אמריקה, חד עם מסע-פרסומת של הסרט.

"יש לכם כאן כוכבת", היא הסבירה אנשי הסרט, "אז מה אתם שותקים?"

סרטים

גלופת בצלות

אלופת שום

מרגו שלי (מורג'י, תל-אביב; ישראל) נבחרת טלמור מצלצלת בסלפון, הבעל של-

מור, שהוא מרצה לכימיה באוניברסיטה מבקש את מרגו שלו, שהוא מצא זה עתה ברחוב, שחורים את הטלפון ותענה. "הדוק" סור לא בבית", היא אומרת לאשה, "הצלצלי בשעות הקבלה".

כל זמן שניתן לשחקנית המצויינת. מלאת-הקסם, לבנה פינקלשטיין, להתבטא וכל זמן שהדיאלוגים אינם מנסים להגיד משהו מיוחד, הסרט נעים ומשעשע.

אבל הבעיה היא שהסרט לא רוצה להיות סתם משעשע. הוא רוצה קונפליקטים ורעיות, ועלילה, ואת זה הוא בשום אופן לא מצליח להשיג אצל במאי הסרטים מנחם גולן.

הבעיה, עליה הוא עומד, היא שאשתו של טלמור (ברכה נאמן) לא יודעת עשת סלט עם שום, ואילו המניקוריסטית שהוא פגש יודעת לא רק עם שום, אלא גם עם בצל. ברגעים מסוימים הבעיה מתרחבת קצת, ועוברת מהשום והבצל אל כל מיטבח. האשה של טלמור לא נכנסת למיטבח, לא מבשלת, לא מטפלת בו, בניגוד לנערה הצעירה שהוא מצא כך סתם ברחוב.

אז כמה זמן יכול סרט לעסוק בבעיה כזאת? כיוון שאין שום נסיון להבין באמת את הגיבורים, ולמצוא איך הם בנויים ואיך הם חיים, הסרט נגמר כעבור חצי שעה. מכינים פעם סלט, ועוד פעם סלט, וכדי להראות כמה האשה היא טיפוס שלישי גם מראים אותה במסיבה סלונית, ובמסעדה, ואצל האבא הכל-יכול שלה, והיא קושה גם קצת תנועות של אשה ריקנית. ומה יהיה הלאה.

דוקטור טלמור (עודד תאומי) ומרגו שלו נמצאים במלון בירושלים. מה הם עושים שם, כשלא ברור על מה הם יכולים בכלל לדבר האחד עם השנייה? או קודם, כשצוים אנשים מלומדה, הם עושים לגולן כצינת מיטה ארוכה, שלמרות שרואים בה פה שד ושם שד, היא משעממת למדי. אחר-כך יש איזה ערבי, בעל בית המלון, שיכול היה למלא תפקיד של יהודון בכל סרט אצי מהתקופה המתאימה, ותפקידו להיות בוחן ולהצחק, ולהסיח את דעת הצופה מהעלילה של הסרט שאיננה. אחר-כך מטיילים קצת בשדות, ומה יהיה עכשיו.

עכשיו מתחיל המתח. עודד תאומי יוצא מהמלון, מרגו נעלמת, היא חוזרת, הוא נעלם, הוא בא, היא הלכה, וכן הלאה וכן הלאה, מתח מזויף, שרירותי לגמרי, לא דרוש לאף אחד, בייחוד כשנוספות לזה אמביציות אמנותיות, המעבירות את כרדי פה של עודד אחר לבנה אל תוך העיר התיקה. בין שרירות של נזירים, עד גשר סמלי העשוי מאבן, המגשר בין האוהה ביים.

לעודד תאומי קשה לבצע את הדמות השטוחה של המרצה, אבל הוא עושה את זה הכי טוב שאפשר. ברכה נאמן קצת חוזרת על עצמה, לאבנר חזקיהו יש תפקיד יותר קל, הוא צריך לשחק את סלאח שח, בסצינה של שש-בש, והוא עושה את זה מצויין. המישחק כולו, בדרך כלל, על רמה גבוהה, ואילו לא היה הסרט שדוף בהתחלה, שרירותי באמצע ויומרני בסוף, הוא היה יכול להיות סרט מצויין.

ברחויות

סן-פרנציסקו

בולדים (חן, תל-אביב; ארצות-הברית) מי שלא היה בסן-פרנציסקו, ולא רדף שם אחרי מכונית של פושעים, ולא קפץ ב"אוויר" על כל גבשושית של רחוב, ולא התהפך כימפט שבע פעמים עם המכונית שלו, ומעוניין לעבור את כל החוויות הנלה יכול ללכת לקולנוע חן בתל-אביב ולעבור אותו.

המצלמה יושבת עם הצופה על המכונית, או לפני הגלגלים שלה, ואפילו האדם הכי שבע-רדיונות לא יכול שלא להתפעל בזה. יש עוד דריפה בסרט, לא פחות מרהפת, בתוך מלהתעופה, בין גלגלי המטוסים, ושתי הדריפות הללו כל-כך יפות, שבאבת לא חשוב מה קורה ביניהן.

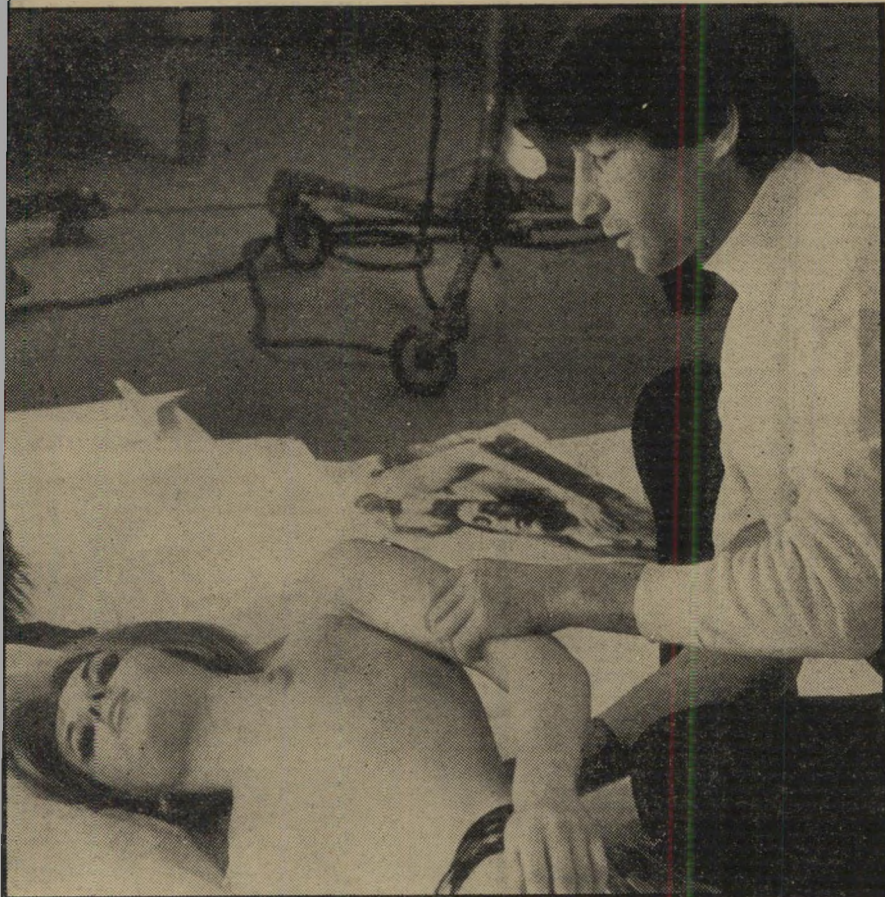
יש איזה אירגון, וישנו סטיב מקרץ, והוא צריך לשמור על עד חשוב של ועדת הקונגרס, אבל העד נהרג מתחת ליוה, והוא נשבע גללות מי הרג אותו, ויש לו גם חברה, במיטה שלו, בין הסדינים, ויש לו מצפון, למען הסדר הטוב, אבל כל זה באמת לא חשוב.

במאי 'ישראלי' צעיר מסרים בלונדון

במאי הקולנוע הישראלי הצעיר, גר-עון הנדלר, שמה שנחיים מפיק ומביים סרטים קצרים בלונדון, צפוי למאסר.

הוא מסיים עתה את ביומו של סרט עלילתי בשם לך בכיוון החץ. זהו סרט המבוסס על סיפור בסיגנון אבסורדי, ש-במרכזו ניצבת סצינה התעלסות נועזת. שני גיבוריו של הסרט, צירומים כביום היוולדם, עורכים בסצינה זו אקט אהבה ממושך, ש-כולו נערך על גבי נמר — מת, כמובן.

אבל לא בגלל זה עומדים לשלוח את הנדלר לבית-הסוהר. כוץ-סוף, באנגליה בוט-לה כבר הצנוורה. סכנת המאסר מרחפת על הנדלר בגלל סרט אדר שהפיק לפני מספר

גדסון הנדלר, שהגיע לבריטניה אחרי מלחמת ששת-הימים, מחזיק ב"ידר של השחקנית הבריטית ג'ין דידי, בשעת ביום סצנת ההתעלסות מתוך סרטו לך בכיוון החץ, שגיבורו הוא סוכן-נטיעות החווה בדמיונו אהבת-סוף-השבוע.

הבמאי

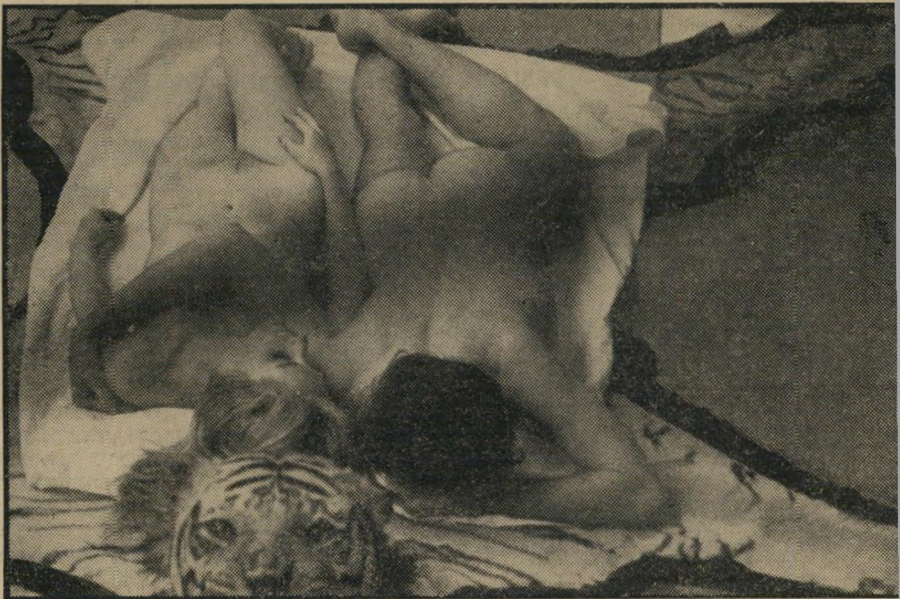
מתיין נמר
שול מתיין

חודשים. היה זה סרט תעודתי על המחתרת החלשית, שויכה את הנדלר בפרסום רב. גם אנשי-הביטחון הבריטיים התעניינו ב"סרט, כשעצרו כמה מאנשי המחתרת הוול-שית בעקבות פעולות הבלה שערכו. החבלנים החלשים רחיקים מלהיות אנשי אל-פתח. כל מה שהם עושים בינתיים זה פיצוץ כמה צינורות מים ופירסום תמונות מצחיקות של הנסיך צ'ארלס, המיועד להיות שליט ארצם. בסירתו של הנדלר הם הצהירו כי, האציל וסיפרו של ג'ין הנדלר, מנחים אותם במלחמתם בבריטים. מאחר שכמה מאנשי המחתרת מופיעים בסרטו של הנדלר, הוצג הסרט בבית-המשפט כהוכחה נגדם. הנדלר עצמו הוזמן ל-

בה על גבי סרחת הנמר הפרושה כשטיח במרכז החדר, ועושה עימה את כל הדבי-רים שהוא מסוגל להעלות בדמיונו. למרות שהתיאור הוא אירוטי ביותר, השתדל הנדלר בביומו להעלות את הסצינה לדרגה פיוטית. הצילומים הרכים וה-עדינים מנסים לתאר את מאחיו הכמוסים של סוכן נסיעות אפור, המנסה לברוח בעזרת המין והאהבה משימיון חייו. שני השחקנים בסרט הם שני אנגלים צעיר-ים: ג'ין דידי ומייקל ג'ונף, יהודי, שנוסף להיותו שחקן סרטים, הוא עורך-דין במיק-צועו.

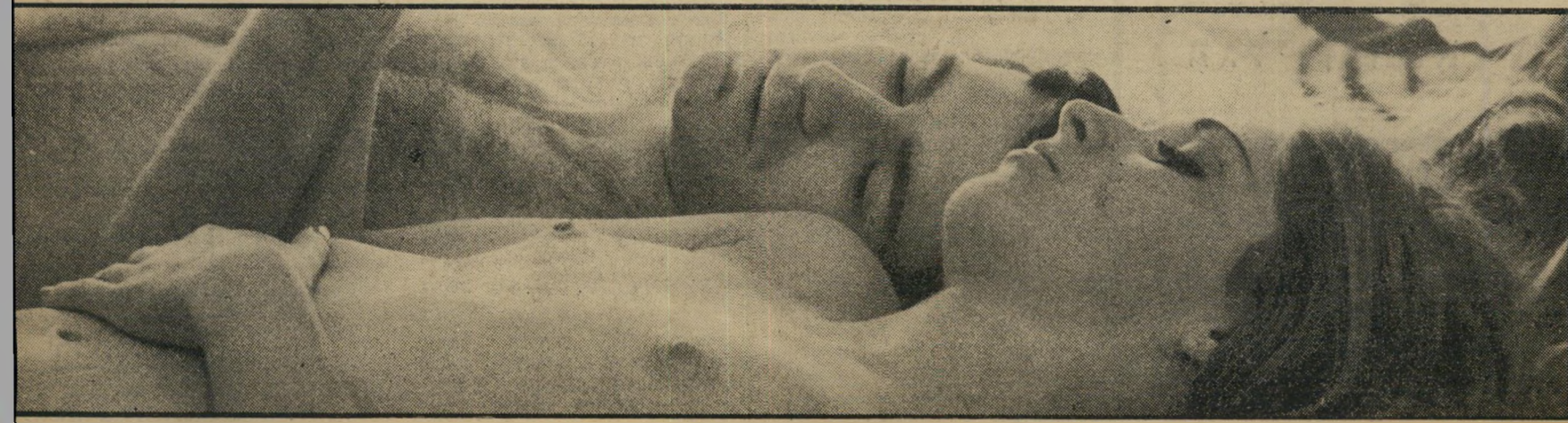
הנדלר יכול להעזר בו תמיד, במיוחד אם לך בכיוון החץ מצביע לעבר הכלא.

דט עלילתי שבמרכזו עומדת סצינת התעלסות נועזת מאד, על פרוות נמר

התעלסותם נשקפת גם
בראי שממול. שאר הי
תמונות לקוחות מאותה
סצינת אהבה שהיא הי
חלק המרכזי בסרטו של
הבמאי הישראלי חצי
עיר, שעסק עד כה בסרי
טים תעודתיים והחל עי
תה לבנים פרטי-עלילה.

על גבי שטיח של פוחלץ
נמר, עורכים ג'וין רידו
ומייקל ג'וין את משחק
האהבה שלהם בסרטו של
גדעון הנדלר, "לך בכי
וזה החץ". כתמונה למע
לה נראה החדר, אליו
מביא סוכן הנסיעות את
בת זוגו הדמונית, כשי

פולחן עשתורת

בבית-הקברות

בנתניה

במחצית הראשונה של שנות ה-40, הסעירה את יקירי היישוב בארץ שמור עה נוראה. סופר או כי כמה מלוחמי ה"פלמ"ח נוהגים להתקבץ בלילות כדי לצאת במחול לא סביב המדורה, אלא סביב עשית תורת עירומה, כשאת תפקיד העשתורת ממלאה בתו של אמן ידוע, פלמ"חאית אף היא.

השמועה היתה מסעירה כל-כך עד ש"הטילו על שמעון אבידן, אז מפקד המחלקה הגרמנית בפלמ"ח, לחקור את אמיתותיה. הוא גילה שיש יסוד להאשמות. כמה מחברי הפלמ"ח, שעסקו בפולחן הכנעני העתיק, סולקו מהפלמ"ח בעקבות חקירה זו.

העשתורת — אלילה עירומה שבמרבית גלגוליה בפסלים היא מחזיקה את שדיה בידיה בתנוחה אירוטית, היתה במסורת הכנענים, הסורים, הצידונים, ואף העברים הקדמונים, אלילת הפריה. בנהריה, למשל, חשפו חפירות ארכיאולוגיות מקדש גדול שנבנה לפולחנה.

אין עדויות מדעיות מה בדיוק היה פולחן עשתורת. אולם הוא נתפס כיום כריקודים אירוטיים סביב דמותה של אשה עירומה. השבוע הסתבר כי פולחן העשתורת זכה לגירסה מודרנית יותר בעיר חוף אחרת בישראל — נתניה. קבוצה גדולה של תלמידי גמנסיה נוהגת לערוך שם מעין פולחן עשתורת, דווקא בבית-הקברות הישן, ב"שכונת ציון שבדרומה של העיר.

★ ★ ★

נגרות בלי בחינות

העשתורת מנתניה היא נערה בת 17 וחצי, תלמידת הכיתה השמינית ב"בית-ספר תיכון נתניתי ידוע. היא בת ל"משפחה ותיקה, ממוצא אשכנזי, השייכת למעמד הבינוני. שני הוריה הם אנשים עובדים, שלא היה מעלים בדעתם לעולם כי בתם הקטנה הפכה לסמל אלת-הפריה ל"חבורת צעירים בנתניה.

הסיפור כולו התגלה כאשר הוריה של הנערה החלו לחשוש לאחרונה בהתנהגותה. למרות שהיא עומדת בפני בחינות-הבגרות שלה, לא הקדישה הנערה יותר מדי זמן ללימודים. במקום לדגור על ספריה עד לשעות הקטנות של הבוקר, כפי שעושים תלמידי שמינית אחרים, העדיפה אותה נערה להעלם בלילות, לחזור לביתה בשעת לילה מאוחרת.

האמת היא שהוריה השלימו כבר עם הרעיון שיש להם בת מוזרה. כי הנערה, פקחית וחריפת-שכל ויחד עם זאת בעלת צורה נשית ומושכת, מפתחת לגבי נערו בנות-גילה, אינה מתנהגת מזה מספר שנים כפי שמנהגות חברותיה לכיתה. היא מעדיפה להתלבש במכנסי ג'ינס שחוקים וכ"חולצות דהויים וקרועות, מתרחקת מחברת ב"כיתתה וכימעת ואין לה חברות המקוריות לה.

אלא שהפעם החליטו ההורים כי המשמיה העומדת בפני בתם — בחינות-הבגרות, היא רצינית מדי, מכדי שיעברו בשתיקה על התנהגותה. הם החלו לעקוב אחריה כש"היתה נעלמת בלילות. הסתבר להם כי היא מבלה את לילותיה בעיקר בדיסקוטקים של נתניה ובמיוחד במועדון במבוק.

במדינה

סטודנטים

המתקדמים

אחת הבעיות שהטרידו את 133 נציגיהם של 30 אלף הסטודנטים הישראליים, ש-

דת הגמנסיה היא בת יחידה בחבורה קבועה של צעירים, עיכום היא מסתובבת בקביעות בבתי-הקפה ובמועדונים של נתניה. עיכום היא גם מסתלקת מדי פעם, בת יחידה בחבורה של כתריסר בחורים, לעבר שכונת בן-ציון שבדרום העיר, ליד שיכון דורה. העוקבים הבחינו כי הצעירים נכנסים שם לתוך בית-הקברות ונעלמים בחשיכה בין המצבות.

ההשערה הראשונית היתה שאותה צעירה היא ודאי נימפומנית מופרעת, שבית-הקברות הנתנייתי משמש לה מקום מיסחור לפעילותה המינית.

כדי להוכיח זאת היה צורך לתכנן מארב בתוך בית-הקברות, שיברר מה עושה חברי רת הצעירים בין המצבות בשעות הלילה המאוחרות. ואומנם, כשהבורת הצעירים עם אותה תלמידת גמנסיה נכנסה בפעם הבאה לבית-הקברות, הם לא הבחינו בצופים נוספים שעקבו אחר מעשיהם מאחורי המצבות. מה שהתרחש באותו לילה בבית-הקברות הדמים את האורבים. החבורה בחרה דווקא את החלקה הצבאית בבית-הקברות למקום פעילותה. כל הנוכחים התפשטו מבגדיהם, ואו, עירומים כבדים היוולדם, ישבו במעגל כשהנערה העירומה עומדת במרכז. אחד הבחורים, לו יועד כנראה תפקיד של כהן גדול, ניהל איזה טקס מיסחורי כשי"הוא ממלמל כל הזמן הברות שאין להן כל משמעות בשום שפה קיימת. הנוכחים נשאו ראשים לעבר הכוכבים כשהם שותים קים כל הזמן.

בתום הטקס שנמשך כחצי שעה, המשיכו בני החבורה לשבת עד הקרקע, כשהם משוחחים ומעשנים. לא דיתה שום פעילות מינית ביניהם, והנערה העירומה היתה כא"חד מהם, מבלי שיתרכזו עליה במיוחד. בתום המיפגש התלבשו כל הנוכחים וחמקו החוצה מבית-הקברות.

★ ★ ★

פיתוי בכיתה ח'

החקירה העלתה כי הנערה אינה משמשת איביקט מיני לחבורה עימה היא מסתובבת. חלק מהבחורים בחברה הם תלמידי גימנסיה בנתניה, וחלקם מעין ביטניקים יוצאי צפון-אפריקה המתגוררים בשכונותיה של נתניה. מה שמאחד אותם היא תכונה אחת: הם הומוסקסואלים. נוסף לכך נראה שמה מבני החבורה, ובייחוד המנהיגים שבהם, הם מופרעים מבחינה נפשית וזקוקים במהירות לטיפול פסיכיאטרי. אותם המנהיגים המופרעים הם שהמציאו את הטקס המיסטי, דמוי פולחן העשתורת בבית-הקברות.

הנערה עצמה, כך הסתבר, איננה אף היא סמל הבריאות הנפשית. החקירה העלתה שצוד כשהיתה בכיתה ח' של בית-הספר העממי, היא פותחה בידי אחד הדו"דואנים של נתניה, גבר יפה-תואר בשנות הארבעים, בעל שיער מכסיף, מכונת מפוראת, המנהל מוסד מסויים ליד העיר. היא המשיכה לקיים יחסים עם אותו גבר במשך מספר שנים, וכשנמללה ממנו, שוב לא חזרה לחברת בני-גילה ולהתנהגות של אנשים נורמליים. היא חיפשה אחר חבורות שוליים, וכך נקלצה אל אותה חבורת הומוסקסואלים והפכה להם לעשית תורת.

עתה, כשכל הפרשה התגלתה, תימסר הנערה כנראה לטיפול פסיכיאטרי. חבורת הסוגים לאלת הפריה בנתניה, תצטרך לחפש לה עשתורת אחרת ומיקדש אחר לפולחן, במקום בית-הקברות.

הסטודנטים ברחבי העולם; שוני הגורר אחריו אי-הבנה מחוללת מצד הסטודנטים ב"חור" לעמדותיו ופעולותיו של הסטודנט הישראלי... תכלית ההסברה היא לצמצם למינימום אותו פער תהומי.

כשהסתיימה ועידת התאחדות הסטודנטים השבוע, היה ברור להם כי הם פתרו את הבעיה.

פלסטינה יוק. איך הם עשו זאת?

ועדת-החוק הביאה לאישור החעיכה סעיף שאמר כי: "ועידת ההתאחדות רואה באופן חיובי את ביקורם של הסטודנטים פלסטיניים, הלומדים בארצות-ערב בארצנו, בקיץ זה; וקוראת לשלטונות להמשיך במדיניות זו בקיץ הבא." הסעיף לא התקבל, נדחה על-ידי החעיכה.

יושב-הראש החדש של ההתאחדות, יונה יהב (24), כגן בצה"ל ותלמיד השנה הרביעית במשפטים, הגן על מחיקת כל נסיון להזכיר את המילה פלסטינית בהחלטות החעיכה: "מה זאת בכלל, יישות פלסטינית? אולי מישהו מוכן להסביר?"

ואילו לסגן יושב-הראש התאחדות נבחר משה עמירוב, איש גח"ל וארץ-ישראל השלישי מה.

עכשיו, סוף-סוף, תהיה להתאחדות ה"סטודנטים הישראלית, תדמית מתקדמת.

דרכי-אדם

שירת

מישל

כשאלל הזמר הצרפתי, כריסטוף, המבקר עתה בארץ, מופיע על הבמה, הוא משגע

זמרת מורחית
חוויות בריחה

את קהלו. אבל כשעולה אחריו, בחלק השני של תכניתו, הזמרת מישל מורחית, יודעים רק מעטים על זהותה האמיתית.

כי מישל, זמרת ומלחינה, היא יהודיה ממצרים, שברחה מקאהיר רק אחרי מלחמת ששת-הימים. לפני שלוש שנים, עוד היתה ידועה כזמרת ימלחינה בקאהיר. יום אחד אפילו באו אליה שני אדונים מהודרים לבקש שתחבר שיר תהילה לכבודו של נאצר. מישל התחמקה מהמשימה בעדינות.

זמן קצר לפני מלחמת ששת-הימים, ניס"תה מישל לברוח ממצרים. היא נתפסה ליד האונייה, נעצרה והושלכה לכלא, שם בילתה את כל תקופת המלחמה. כששוחררה כעבור חודש החליטה לנסות לברות שוב מ"מצרים. בעזרת דרכון מזויף הצליחה לעבור לביירות ומשם המשיכה לצרפת.

בהשפעת חוויות הבריחה שלה חיברה מישל מורחית את הבלדה ליואכים, ה"מתארת את גלגולי היהודי הנודד. עתה, כשהיא מבקרת ומופיעה בישראל, החליטה חברת טי"ב. אט לתרגם את הבלדה לעברית תחת השם העברי בלאזה לזונתן.

הגליון הבא

של

העולם הזה

בגלל יום העצמאות תוקדם חופעתו של הגליון הבא. במקום ביום רביעי, יופיע הגליון ביום שישי. קוראים תל-אביביים יוכלו להשיגו כבר בערב של יום שני.

הסטן הרביעי במשפחה

יום אחד ישבו בביתן האמא, אביבה סטן, בתה, טלילה סטן, ותינוק יפה פה, בן שנה וחצי, שחום עור ומוארך עיניים, ששיחק לרגליהן.

האמא של אביבה סטן, כלומר, הסבתא של טלילה סטן, באה באותו יום לביקור בבית, והתינוק שבה את ליבה.

„איזה ילד חמוד!“ התלהבה הסבתא, „איזה עיניים! איזה פרצוף! איזה מבט!“ „גו, מה דעתך, סבתא?“ שאלה אותה טלילה, „היית רוצה נין כזה?“

הסבתא הסתכלה בבנו על הנכדה שלה ושאלה: „מי יעשה לי נין כזה, אולי את?“ ואז גילו לה האם והבת שהילד הקטן הזה הוא באמת נין שלה, בנה של נכדתה, טלילה סטן.

מי לא מכיר את אביבה סטן? העיתונאית היפה, אשת-החברה, מעורה היטב בי עילית הישראלית?

ומי שלא מכיר את אביבה סטן בוודאי ובחדאי מכיר את בתה, טלילה סטן. הנערה עם פני הלדה וגיל הילדה, עם השיער

העופרת החדשה

שלשום הגיעה ארצה בחורף יפהפיה, עם שיער קצר, תלבושות מרהיבות על גוף מרהיב, ולפני שמישהו הספיק להתפעל ממנה אסף אותה מייד **אבי עופרים**, הכניס אותה לדירתו שבמלון הילטון, ומאז רואים אותם בכל מקום.

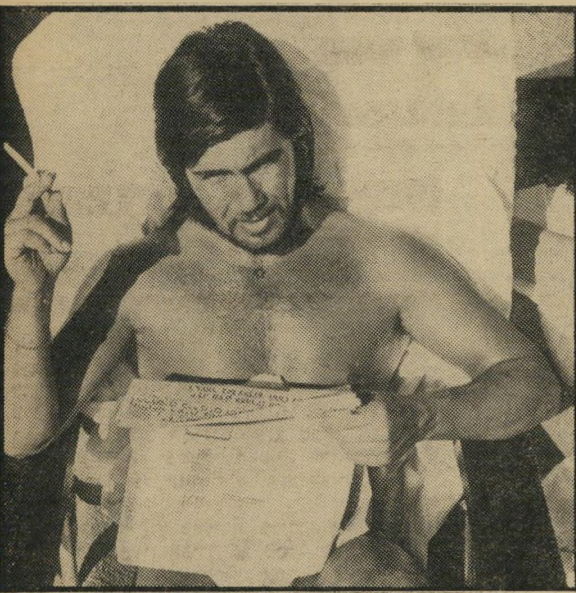
הוא הגיע ארצה עוד לפני ליל-הסדר, והחל להיראות, עם הזמן שלו, עם שלל החולצות והעניבות שלו, בדיסקוטקים, בבתי-הקפה, בכל מקום שיש אנשים, ולאנשים יש עיניים.

לכן כולם ידעו שאבי עופרים, זה שנפרד לא מזמן, פרידה מיקצועית ואישית, מאשתו **אסתר עופרים**, נמצא בארץ.

מה שלא ידעו זה שבאותו זמן הגיעה ארצה גם אשתו, אסתר עופרים.

היא הגיעה ארצה בחשאי, נסעה בחשאי לחיפה, להוריה, בילתה שם בשקט, מבלי שאיש ידע על כך, שלושה ימים, וחזרה בשקט ללוד, ומלוד לגניירוק.

היא רק נסעה, וידידתו החדשה של אבי, **איריס**, הגיעה ארצה. וכשם שהוא דאג להראות את עצמו, כך הוא דאג להראות אותה. כ.א. ■

אבי עופרים

רק לא בשבת

הגבירות נהגו כג'נטלמניות, שכרו מכונית עם שש מקומות ונסעו לבני-ברק. הן לא ידעו שי לבני-ברק אסור להיכנס בשבת. גם נהג המונות שהסיע אותן לא ידע.

הם הגיעו לשערי העיר, ומצאו את הרחוב הראשי חסום על-ידי שלט. הן ירדו מהמונית והחלו לצעוד לאורך הרחוב.

השמועה נפוצה, ואחד הרבנים נתן הוראה לעקוב אחר הנשים ולבדוק מי הקליינטים שהזמינו אותן.

הן הגיעו לסמיטה, שם חיכו להן שלושה אברכים. מייד התנפלו עליהן אברכים אחרים, שי הרביצו לגבירות מכות עם אבני טים ומגבות. האברכים הסוטים נראו נסחבים על-ידי האברכים האחרים.

מתברר ששניים מהשלושה שי נתפסו הם נשואים, מהמשפחות הידועות ביותר. העיר עתה כמרקחה.

הוברר שקבוצת אברכים בבני ברק גילתה שבכביש שבין נתני יה לתל-אביב בקירבת תל-אביב פועלות גבירות מסויימות. נוצר קשר הדוק בין גבירות אלו לבין האברכים מבני-ברק.

הדבר היה יכול להישאר סוד רק לנוגעים בדבר, אבל האבכים חשקו בגבירות גם בלי שבת. ואין יגיעו אברכים של בני-ברק לכביש הסואן של רמת אביב בלילות שבת?

השבוע חופיע אברך באחד מי ימיה החול ושולם מיפרעות לכמה גבירות, וקבע איתן שתופענה בי בני-ברק כיום שבת.

כבר ילד ילד, שהגיע כבר לגיל של חצי שנה. הילד שנולד לה לא הפך אותה מבוגרת יותר. היא המשיכה לאסוף סביבה, כמו שהיתה קטנה, חתולים עזובים, היא אימי צה לה איזה כלב צולע שמצאה ברחוב, ורק האמא שלה היתה צריכה להזכיר לה מי פעם: „את כבר אמא. אולי תפסיקי עם השטויות הללו?“

כל העניין התחיל לפני שנתיים. יום אחד באה טלילה אל אמא ואמרה לה: „אמא, אני חושבת שמתחשק לי להתחתן.“ אביבה היתה עסוקה באותו יום, היא הביטה רגע בבתה ואמרה לה: „תעזבי אותי היום, אין לי זמן לשטויות שלך.“

בערב חזרה הבת הביתה, ואמרה לאמא שלה: „אמא, את רוצה לראות משהו?“ היא הוציאה מהכיס תעודה, והראתה לה. זו היתה כתובה.

החתן היה בגילה, בן שבע-עשרה, הוא עדיין לא גמר את לימודיו, וכל הצבא היה לפניו, והחליטו, בהתייעצות, לא לסייג סר על הנשואין, אפילו לסבתא, שהיתה חולה, והדבר בטח היה גורם לה התרגשות.

היום הילד כבר גדול. כבר קשה להסייג תיר אותו, אבל כמו שהיא החליטה ללדת אותו בקלות, כך, באותה קלות, היא החליטה להוציא אותו לאור.

והילד המאושר לא יודע שום דבר, הוא אוהב את האמא שלו, הוא משוגע על הסבתא שלו, ועכשיו, שהוא גילה עוד סבתא אחת, החיים נראים לו בכלל כשימחה אחת גדולה.

טלילה ובנה

הארון והפנים התימיות, המעוררת תשוקת-לב בכל מקום אליו מגיעה.

היום מלאו לטלילה תשע-עשרה, והיא נראית עדיין כמו בת ארבע-עשרה. היא כבר הופיעה במיספר סרטים, היתה דוגמנית במשך זמן, השתתפה במיספר תחרויות יופי, וכל זה לא ניכר עליה. היא נראית כאילו יצאה זה עתה להפסקה משיעור בגימנסיה.

לפני שנה היא התכוננה להשתתף בתחרות מלכת-המים של העולם הזה. היא הופיעה מיספר פעמים, הצטלמה בשמלות, בבגדיים, בביקני, ואף אחד לא ניחש או, בסיטי-הילל שלו, שהגוף הדקיק הזה, של הנערה-הילדה בת השמונה-עשרה

בחזרה אל האשה

הסבל שנגרם לאשתו של מנהל אליטליה, טאוסנינג, הוא כאין וכאפס לעומת הסבל שנגרם לאהובתו, דניאלה, כשהחליטה לנתק את קשריה עם הגבר שלה, ולנסוע לאמריקה. והסבל שנגרם לדניאלה הוא כאין וכאפס לעומת הסבל שנגרם לבעלה, לו נישאה בניירוק, כשבא אליה טאוסנינג ולקח אותה מזרועות אותו בעל, לישראל.

אז חשבו שהכל נגמר, הפרשה חוסלה, טאוסנינג הפסיק לשלוח מכתבי-אהבה ללוהטים אל מעבר לים, אהובתו היתה לידו, הוא עסק בסיפור גירושיו מאשתו, היא עסקה בסיפור גירושיה ממבלה, ושניהם חיו באושר, עסוקים, ומאוהבים והכל. והנה, היום, הכל התפרק. המנהל החליט שהכל היה טעות. הוא החליט בפעם השנייה והסופית לחזור לאשתו, ועכשיו הוא מחפש דרכים להחזיר את אהובתו לאמריקה. הוא הבטיח לה כרטיס לארצות-הברית. הוא שיכנע אותה באלף אלפי הוכחות שבעלה מאה אחוז עוד אוהב אותה, אבל היא לא השתכנעה. היא התחילה לחפש עבודה בתור דיילת, באחת מחברות-התעופה, אבל המנהל דאג באופן אישי שיהיה לה קשה למצוא, והוא מחכה שהיא תשתכנע, בסופו של דבר, שאמריקה היא ארץ טובה בשבילה, ובניתיים הוא ממשיך לחיות באושר עם אשתו.

תמרורים

י ל ד ה • ברבתי-עמון, עכבה טאהא
עדאמה, המורה הערבית שהאשמה ב-
 ניסיון להעביר מיר-
 דן לישראל מזוודה
 בעלת תחתית כפז
 לה, ובה חומרי-נפץ,
 ואשר הוגלתה, יחד
 עם בעלה, לירדן.
 השם שניתן לילד:
 תאיר (מורד, בער-
 בית).

נחוג • יום-הור
 לדתו ה-67 של רבי
 מנחם-מנדל שניאור-
 סון, רבם של חסי-
 די חב"ד, הידוע יו-
 תר בשם **האד"ר**
**מו"ר מזוכא-
 ביץ'**. את חגיגת
 יום-הולדתו של ה-

עדאמה

אדמו"ר, היושב ב-
 ארה"ב, חגגו חסי-
 דיו בארץ בקריית-
 מלאכי, יחד עם ק-
 בוצה של עולים חד-
 דשים, שהגיעו לפני
 ימים ספורים לא-
 רץ, ועם שני ספרי-
 תורה, שנשלחו באי-
 פן מיוחד עלידי-
 הרבי, אשר חגג את יום-הולדתו בארצות-
 הברית.

האדמו"ר

נחוג • יום-הולדתו ה-72 של פייבל
מלצר, צאצא שושלת רבנים ומנהל בתי-
 ספר דתיים, שהחל כבר לפני 22 שנה את
 הקאריירה שלו בקול ירושלים המנדטורי,
 כמסביר פירקיהיום בתנ"ך, קאריירה בה
 הוא ממשיך עד היום בקול ישראל.

ני שאו • בחיפה, בכנסית מר לויס,
 העיתונאי כתב עת-ים **חביב עיסא** ו-
נבירה בת פאייז אנדריה. חביב, ש-
 אינו היחיד במשפחתו העוסק בכתיבה (גם)

עיסא

נבירה

אחות, החתומת בשם הספרותי בינת אל-
 שאחיה, ידועה כמושכת בעט, הוא העיתון
 נאי הראשון מישראל שהעביר, אחרי מלחמת
 ששת-הימים, את מקום מגוריו לגדה המער-
 בית (השני הוא סופר הארץ עטאללה מנצור,
 שצבר לירושלים המיוחדת).

נפטור • מהתקף-לב, בגיל 45, מי ש-
 היה קצין-המבצעים של חיל-האוויר במיב-
 צע-סיני, אליה-מישנה (מיל). **אברהם יפה**
 ("הקטן", להבדיל מבן-דודו האלון [מיל]).
 אברהם יפה, המכונה "הגדול", יליד הארץ,
 שירת ביחידת-תובלה בצבא הבריטי, היה
 פעיל באירגון עלייה ב', השתתף בטיבוע
 אוניית-הנשק הסורית לינו באיסליה, עבר
 קורס טייס קרב, הצטרף לחיל-האוויר של
 צה"ל בו מילא תפקידים בכירים. אחרי שיח-
 רורו מהצבא הקים וניהל את חברת-התעופה
 אווירוס. שעסקה בין השאר בניסיונות ל-
 הורדת גשם מלאכותי.

נפטור • בנצרת, אחרי מחלה קצ-
 רה, בגיל 65, מי ששימש בסוף שנות ה-
 מנדט ובשנותיה הראשונות של המדינה, ראש
 עיריית נצרת — **יוסף פאהום**. יליד הכפר
 דבוריה שלרגלי התבור, בן לאחת המשפ-
 חות הנכבדות והעשירות בגליל, שהיתה ב-
 קשרי-ידידות עמוקים, עוד מהזמן שהתורכים
 שלטו בארץ, עם משפחתו של סגן ראש-
 הממשלה יגאל אלון, זכור כאיש שמסר את
 העיר נצרת לכוחות צה"ל, אחרי כיבושה.

*
חידון
אמנותי
נושא
פרסים

שיא השלמות

מקלטי הטלוויזיה
שאוב-לורנץ
 מצטיינים

• בטכניקה מעולה
 • בקליטה חזרה
 • בעצוב מודרני

SCHAUB-LORENZ

* חברת "שאוב-לורנץ" מזמינה אתכם להשתתף בחידון אמנותי נושא פרסים.
 מודעה זו הינה האחרונה מתוך סדרה של 6 מודעות "החידון האמנותי" שהופיעו בעתון זה.
 על המשתתפים לזהות את שם היצירה האמנותית המופיעה במודעה זו ואת שם היוצרה, לגזור את המודעה
 ולשלוח עם הסתרון לת.ד. 2306 תל-אביב, עבור "שאוב-לורנץ" שיא השלמות! כל משתתף יכול לשלוח יותר
 מפתרון אחד!
 הפותרים נכונה ישתתפו בהגרלת פרסים: פרס ראשון — נסיעה להו"ל — פרס שני — רדיו-טרנזיסטור
 ביתי "שאוב-לורנץ", פרס שלישי — טרנזיסטור "שאוב-לורנץ" ועוד 10 פרסים של ספרי אמנות.
 תוצאות ההגרלה יפורסמו בקרוב בעתון זה!

עולם האשה

או שתיחפכי לשיפחה לו — או, מה שגרוע יותר, לרודנית? כדי לענות על שאלות אלו, הרכיב צוות פסיכולוגים ויועצינישואין את השאלון הבא — גם בשבילך, וגם — לא פחות מעניין — בשביל הגבר שלך.

איתו יצליחו נישואיך. התקשרות עם כל גבר אחר רק תאמלל את שניכם.

★ ★ ★

20-25 נקודות:

איך שאת מסדרת את הגברים המטומטמים האלה. איך שאת רוכבת עליהם. איך שאת מצפצפת עליהם. איך שאת כורכת או חם סביב אצבעך הקטנה. הסיכויים הם שגדלת תחת שלטונה של אם שתלטנית, שרדתה בך כל ימיך, והצורה היחידה בה את מסוגלת לחוש עצמך כאדם חופשי ועצמאי, היא עליידי שיעבוד אחרים — גברים כמובן. ואיך דרך נהדרת היא זו! לא פלא שאת בזה להם. הגבר שבו תתאהבי באמת, יהיה הנבזה הזה שעליו לא תצליחי לעשות רושם. איתו יהיו לך נישואים מאושרים. אם תתחתני עם מישהו אחר, תהיי אשה רודנית — ואם רודנית, כמו אימך הנחמדה.

★ ★ ★

15-20 נקודות:

את קרירה ושליטה, בעלת מבט צלול, מוח צלול ונשמה צלולה. כל-כך צלולה — שאין לך מאומה לתרום לבן-זוגך. את פשוט ריקה מרגשות — מלבד אחד: הפחד מענייני-המין המיסתוריים. איך שהוא, כך, במאה שלנו, הצלחת שלא ללמוד עליהם כמעט דבר. הפחד הזה משתק אותך, יגרום לך לנישואין אומללים — אם תצליחי למצוא את האחד והיחיד.

★ ★ ★

10-15 נקודות:

על הנניר, לפחות, את נהדרת: מוכשרת, יעילה, בעלת אופי טוב, נכונה לעזור. ימיך

איזו רווקה הינך — את כבר יודעת מן הסתם. אך מה יקרה לאחר נישואיך? התהיי לבעלך אשה טובה, כינונית, או סתם מכשפה? האם את בוגרת מספיק, מבחינה פסיכולוגית, כדי להיות כשווה לצידו,

שאלות לאשה

1. מי מהגברים הבאים מושך אותך ביותר?
(א) רקס הריסון. (ב) סטיב מקוויין. (ג) דסטין הופמן.
2. למה את שמח לב, דבר ראשון, כשאת פוגשת גבר חדש?
(א) לחיכוך. (ב) למיבנה-גופו. (ג) לעיניו. (ד) לקולו.
3. כיצד, בראש זבראשונה, את מעריכה גבר?
(א) כמאהב. (ב) כידיד. (ג) כמקור לבילוי-חינם.
4. כשתינשאי, מה תעדיפי?
(א) חשבון-בנק משותף עם בעלך. (ב) חשבון נסרד משלך. (ג) כסף מזומן ביד.
5. איזה אריג את אוהבת ביותר לראות על הגבר שלך?
(א) כותנה. (ב) עור. (ג) משי. (ד) צמר. (ה) טוויד.
6. האם, לדעתך, זהו תפקידו של הגבר להשתמש באמצעי-מניעה?
כן — לא.
7. הרצון, לדעתך, שהגבר ירכוש נסיון מיני לפני נישואיו?
כן — לא.
8. איזו תכונה את מעריצה ביותר בגבר?
תר בגבר?

איזה הין אשה תהי לבעלך?

מאורגנים למופת, לילותיך מאורגנים למופת, כל חיך מאורגנים למופת. יותר מדי למופת. הגבר שיבחר בך מחפש את הביטחון שהעניקה לו אמו הגדולה, החכמה, ה' חוקה. הוא יהפוך אותך לאמו השנייה.

שאלות לגבר

1. מי מהנשים הבאות מושכת אותך ביותר?
(א) ג'יין פונדה. (ב) ג'ולי קריסטי. (ג) פיי דו-נוויי (ד) סופיה לורן.
2. למה, בראש וראשונה, אתה (המשך בעמוד 28)

תחלמי כלל לנטוש את חמימות בית-הורייך לפני שתהיי בטוחה באלף אחוזים בגבר שלך. הסיכויים הם שהיית תמיד המותק של אבא-לה — ואת מסרבת לחדול מזה. מה שאת מחפשת זה גבר מנוסה, מלא חוכמת-חיים, שימשיך להעניק לך את הפינוק והביטחון של אבא.

★ ★ ★

25-30 נקודות:

למרות שאת עשויה להיות גורא חתיכות וסקסית, הרי שבראשך החמוד מתקק מוח של גבר. מסיבה זו או אחרת, נאלצת לגדול בצורה עצמאית. עצמאית מדי. כתוצאה, ה' קפת את עצמך בחומה אטומה של הימנעות מהרפתקאות-מין. את מרגישה עצמך בטוחה יותר כך, מאשר לגלות את תשוקותיך ה' מדוכאות בפני מישהו — ולהינזק. מה שאת זקוקה לו יותר מכל, זה גבר שיצליח לנפץ חומה זו, לאחר שירכוש את אמונך. רק

- היא זכאית, לפי הפירוט הבא:
1. א-5. ב-4. ג-2.
 2. א-1. ב-4. ג-5. ד-2.
 3. א-2. ב-1. ג-3.
 4. א-1. ב-2. ג-3.
 5. א-1. ב-3. ג-2. ד-4. ה-5.
 6. כן-2. לא-1.
 7. כן-2. לא-1.
 8. א-5. ב-3. ג-2. ד-1. ה-4.
 9. א-2. ב-3. ג-1.
 10. א-1. ב-3. ג-2.

סכמי את הנקודות — וראי מה ייצא ממך:

★ ★ ★

30-36 נקודות:

איך אוהבת לעמוד על שתי רגלייך. לא

9. לכשתינשאי, מה את מתכננת לעשות?
(א) לחדול לעבוד אחרי הולדת הילד הראשון. (ב) לחדול לעבוד מיד אחרי החופה. (ג) להמשיך לעבוד, גם אחרי הולדת הילדים.
10. מהי השקפתך על מוסרי הנישואין?
(א) דבר טוב — עד הגירושין. (ב) דבר נצחי. (ג) לא חשבת על זה.

ציני את תשובתך לכל אחת מעשר השאלות, וסמני ליד כל תשובה את מספר הנקודות לה

סכם את הנקודות — וראה מה יצא ממך:

★ ★ ★

37 — 30 נקודות:

אתה מעוניין בבובה יפה וטיפשה, זה היי. כל אינך רוצה שהיא תגדל או תחכים, אינך רוצה משהי פיקחית יותר. הסיבה: על היי בובה הטיפשה קל לך יותר לעשות רושם בגבריותך — במיטה, על שפת-הים, בתוך רות-ספורט. האמת היא שאתה בסדר מכל הבחינות, אבל אתה חסר-ביטחון בקשר לכל הצדדים האחרים של אישיותך. מעדיף להר כיה את עצמך בדרך הקלה הזו. זוהי האשה שאתה צריך לשאת לך. אבל אם יום אחד היא תתגרר או תיעשה פיקחית פתאום, יהיה זה סוף נישואיכם.

★ ★ ★

30 — 25 נקודות:

מין — זה כל מה שמעניין אותך. כל היי דברים האחרים בחיים הם שטויות בשבילך. בתת-הכרתך אתה מפקפק בכושר המיני, וי משום-כך הינך להוט כל-כך לחזור שוב ו-

איזה מין אשה תהי לבעלך?

שוב ולהוכיח — לעצמך ולאחרים — שאתה בסדר בשטח זה. לדעתך, לך מותר ליהנות מתי שמחשק לך, אבל כשתינשא, תקפיד על כך שיהיה זה עם בחולה.

★ ★ ★

25 — 20 נקודות:

אתה הינך הפלייבוי ששמו הולך לפניו, סמל הדור הצעיר, שכל החתיכות המפורס-סמות כבר עברו תחת ידיך. במעמקי האגו החרד שלך, יש לך דיעה שלילית ביותר על עצמך. אתה האחרון שחושב אותך לאישיות. אתה מחפש לך מיפלט וביטחון בחברתם של שמות מפורסמים. אתה מתאר לך מה יקרה כשתחתן?

★ ★ ★

20 — 15 נקודות:

קר-מזון, מלא-התחשבות, פיקח, חברותי. הכל בסדר, לא? לא. אתה מסוגר מדי, מחור שב מדי. הסיכויים הם שגם הוריקן היו כי אלה. עודף זהירות איננו מעלה, עשוי לשגע את בת-זוגך. אם ברצונך להצליח בנישואיך, התרגל להגיד ולעשות, מדי פעם, את היי דבר הראשון שעולה במוחך. הספונטאניות הזו תציל אותך.

★ ★ ★

15 — 10 נקודות:

אינך מתאמץ ביותר להוכיח את גבריותך, מאחר שברור לך שתבחר לך אשה, שתהיה אולי לא כל-כך יפיפיה או מוצלחת, אך תמיד תוכל לסמוך עליה. כי זה מה שאתה מחפש: כמו שאמא החליטה למענך מתי הגיע הזמן ללבוש מכנסים ארוכים, כך גם אשתך: היא תטפל בתשלומי המשכנתה וי תזכיר לך מתי צריך לעשות סיכה במכונית. אל דאגה — בסוף תמצא אותה: יש מספיק נשים שמחפשות לעצמן מבוגרים שלא גדלו.

(המשך מעמוד 27)

נמשך כשאתה פוגש אשה חד-שה?

(א) שפתיים. (ב) ירכיים. (ג) עיניים. (ד) חזה. (ה) רגליים.

3. כיצד, בראש וראשונה, אתה מעריך נערה חדשה?

(א) כמאהבת. (ב) כיועדה. (ג) כקישוט להתפאר בו.

4. האם זה משנה, לדעתך, אם הנערה מרוויחה יותר מהגבר?

כן — לא.

5. מה הצבע אותו אתה אוהב ביותר שנערתך תלבש?

(א) שחור. (ב) חום. (ג) לבן. (ד) כחול. (ה) אדום.

6. מה אתה מצפה מנישואיך?

(א) מין. (ב) ביטחון. (ג) ידידות.

7. האם מותר לנערה, לדעתך,

חולצת סן רמו

אומן מפעלי סריגה

תל-אביב: רח' נחלת בנימין 11, אלנבי 94
חיפה: רח' הרצל 18 (בית הקרנות)
יפו: שדרות ירושלים 6
נתניה: שער הגיא 1
רחובות: רח' הרצל 176 (פנת רח' יעקב)
באר שבע: רח' קרן קיימת 102
אשדוד: מרכז מסחרי ב' 35
קריית-גת: מרכז מסחרי.
חטי בן-לון מיוצרים בישראל בלעדית ע"י מפעלי הברלון בע"מ
ברשותה של חב' יוסף בנקרופט ובניו, ארה"ב

Ban-lon

חולצת להיט מבן-לון. שהמונים ברחבי העולם מעדיפים בעונה זו.

שומרת על צורתה, מתכבסת בקלות, אינה צריכה גיהוץ, תמיד חדשה, במבחר צבעי השנה.

להשיג רק ברשת חנויות השיווק הישיר של אומן.

מחיר פרסומת ל"י 16.90

depilan

דפילן

להורדת

שיער מיותר

באיכות

שווייצרית

vitamol

מונה מתוך תשע הרקדניות היפאניות, המופיעות בימים אלו בקירקס היפאני בתל-אביב, משתכרות בצורה זו למחייתן. מצבה של התשיעית חמור יותר: כל חודש שהיא מופיעה בקירקס — היא מפסידה כסף. הרבה כסף. למען הדיוק — כארבעת אלפים דולאר. זוהי בערך הכנסתה החודשית של ג'ון קירמץ' היפאנייה. לא כאן, ביפאן, כאן, בקירקס, היא משתכרת בערך כעשירית מסכום זה. כי היא באה —

מיפאן בלב שבור

ג'ון קירמץ' בת ה-26 היא אחת ה-9 זמרות הפופולאריות ביפאן. היא מופיעה בטלחיויה ובמועדוני לילה יקרים, משתכרת 150—200 דולר לערב, מסתפקת ב-25 ימי עבודה לחודש.

לפני כמה חודשים היא השאילה לאחת את אחת משתי מכוניות הספורט היקרות שלה. האח עצר בכניסה למועדון הלילה ש-הוא בא לבלות בו, ביקש, כמינהג המקום, מהשוער להחנות אותה. השוער, שלא ישב מימיו במכונית הנדירה, נגע בדושת-הבגנון — הזניק אותה ישר לתוך משאית חולפת. המכונית הקטנה נהרסה כליל. ג'ון עבדה בחודשים הבאים 30 יום בחודש — וקנתה מכונית חדשה.

זמרת-צמרת

כיצד הגיעה זמרת-הצמרת וכוכתב הטלוויזיה מטוקיו לקירקס היפאני? כי מיקרה, בגלל שיחת טלפון, ואהבה ניכזבת, ג'ון, שנולדה למשפחתה בת המעמד העליון, למדה ריקוד וזימרה כבר מילדותה, כי חלק מן החינוך המסורתי המוענק לבנות האצולה ביפאן. אביה עומד בראש החברה הגדולה ביותר לייצור פורמייקה ביפאן, משתכר כשמונת אלפים דולר לחודש. כסטיימה את הגימנסיה, נרשמה לבית-ספר ארט-סטיק — הגדול בבתי-הספר לבלט. שם למדה חמש שנים תמימות — לא רק בלט, אלא גם ריקוד מודרני וזימרה, כאשר סיי

נהגת-משאית שהפכה למשוררת

איך הופכת נהגת-משאית למשוררת? פשוט מאוד: זה בא לה.

לרות דורון זה בא ערב אחד, בימי ה-כוננות לפני מלחמת ששת-הימים. היא כבר לא היתה נהגת-משאית. בת קיבוץ נגבה — שהספיקה ב-30 שנותיה להיות צנחנית, נהגת-משאית, שחקנית, דוגמנית, ומדיים ספירטואליסטי — עבדה, באותם ימי מאי 1967, כמלצרית בקפה אירופי בתל-אביב: "זה היה בכוננות" היא נזכרת. "תל-אביב היתה ריקה, הקפה היה ריק, לא היו קליינטים. על השולחן דלק נר, שתיתי ויס-קי, והייתי מדוכאה לאללה ומלאת-טרטוניות על אלהים על שהוא עושה מלחמות. כך כתבתי את השיר עידן-הדין."

"לא היה זה השיר הראשון שלי. כתבתי כבר שירים רבים. אבל הם היו שירים סתם. כל שיר הביע משהו — התחיל ו-נמר, עידן-הדין היה ראשון בקבוצת שירי רים, שיחזר היו, כשגמרתי לכתוב אותם, הסתבלות אחת מגובשת — ולא עליוה כי יותר — על העולם."

אחרי-כן נסע החבר שלה, רמי ראובן, ל-חול — ובנגזעיה כתבה את עידן-הגן: ואצבעות פסוקות יורדות

אל התשוקות החבויות ומלפפות שיער נוצץ ומתאדה בחום אדום של תנורי ערוה...

היה רצון עד לאונן למול כל זה והיקוד היה עולה ומטפס עד לגרונות שנוקים פשוטים. שיר אחר בספרה הוא שיר-אהבה ישן

רות דורון

רות דורון

ענינים, מאת רות דורון.

ג'ון קירמץ'

רק שאלה של כסף — הוא מקבל עשרה אחוז מהכנסותיה, מסבירה ג'ון. "זוהי כי עיקר שאלה של מעמד. אבל הוא הבין אר-תי, ולא רק שהסכים — הוא אף זנח את עסקיו האחרים, הצטרף איתי לסירור." האביב שלה (כל עונה אני קונה לי 50 זוגות נעליים, מפניים, סנדלים, מה שמת-ללכת עם פיהא לבנה. זה פנטסטי) — איני יודעת אים לעונה", את שמלותיה ("איני יודעת כמה יש לי. המון, מאות. מעולם אינני מופיעה פעמיים באותו בגד"), את 20 ה-פיאות הנזכרות שלה (ביחוד אני אוהבת הצטרפה לקירקס. היא לקחת איתה רק את סמל המעמד שלה — קימונו קלאסי, רקום זהב, שרק בנות-מעמדה רשאיות ללבושו, ושמחירו 2800 ל"י — לא כולל את האכנס, העולה 1600 ל"י נוספות.

מי האידיוט?"

יום לפני מועד צאתם מיפאן, התפרסמו בעיתוני טוקיו הסיפורים על התקריות בי-טואן, מודאגת, התעניינה ג'ון אצל אשימו-טו: "האם זה לא בישראל, ששם אנחנו צריכים להיות בדרך לאירופה?" האמרגן ה-נבון נאלץ להודות בעובדה. אמאנו, שדאג לשלום הנכס היקר ביותר שלו, העלה פיק-פוקים בקשר לכנאיות הנסיעה לאותה ארץ מסוכנת. אשימוטו הריץ מיכרכים בהולים לארץ, ובה לחשובה חרי-משמעת מאהרן ברמן, האמרגן הישראלי שהביא את הקירקס לישראל: "אמאנו אידיוט שמעת זאת? נקר-דה. סוף."

הפסד? לא, רווח

יכך היא מופיעה עתה בישראל, אחת מתשע יפניות אמוניות. מכאן היא תנ-דוד עם הקירקס הלאה, לאורכה ולרוחבה של אירופה — ותחזור עימו לטוקיו. "אני חושבת שבחרתי בדרך הנכונה", היא אר-מרת. "אני חושבת ששינוי המיסגרת וה-אוירה ירפאו אותי. זה היה לי שוק לבוא לכאן, כשאני מצפה לארץ מוכת-מלחמה, ר-גלות שהחיים כל-כך נורמליים, כאילו אתם חיים ביפאן — למרות שמסביבכם מיליונים אויבים. כשאת נתקלת בדברים כאלה, ה-בעיות האישיות שלך מתחילות לקבל משקל שונה. אני חושבת שכשנחזור לטוקיו, אוכל לא רק לחזור לחיי הקודמים, אלא אהיה גם — למרות ההפסדים הכספיים שלי — עשיר-רה יותר."

ישה יום אחד במשרדו של אמרגנה אמאנו, כשהטלפון צילצל. מנהל קירקס-טוקיו, אשי-מוטו, היה על הקו. אחת מתשע הרקדניות הקבועות של הקירקס חלתה ערב צאתו של הקירקס לישראל ולאירופה. אשימוטו הת-עניין אצל ידידו אם הוא מכיר איזו מחלי-פה. "אני", אמרה ג'ון לאמאנו הנדהם.

קימונו בארץ דור

היא החליטה בו במקום שוהו הפית-רון הדרוש לה: לנטוש את עולמה, לת-אחר קצת בעולם זה. אם משהו עשוי להוציא אותה מדיכאונה — זה הדבר. אמאנו קפץ עד התיקרה: "זו לא היתה

חייבים לראות אור. רות מיאנה בתחילה. ככל אמן מתחיל, חשה התקשרות נפשית עמוקה ליצירתה, ואי-נוחות מפני הצורך לשטוח את מחשבותיה האינטימיות לעיני זרים. לבסוף השתכנעה, כשהידיד העקשן הניח לפניו צ'ק בלנקו חתום, הודיע לה שהוא מלווה לה את מימון הוצאת הספר עד ליום בו תוכל, או תרצה, להחזיר את-ההלוואה.

הצנחנית לשעבר זינקה לתוך העניין ב-מלוא המרץ. היא החליטה להראות בסיפרה את העולם גם מנקודת-ראות שונה משלה, כללה בו את ציורי בתה בת השמונה, ה-מביעים, כדרכם של ציור-ילדים, ראיית-עור-לם אופיינית ומיוחדת.

את החומר הביאה רות במדידת לבית הספר לדפוס עמל, ועמדה שם והשגיחה על הדפסתו של כל דף. משהושלמה ההדפסה, נטלה את הספר והחלה מפיצה אותו — שוב במדידתה — בכסית, לפני הצגות-תיאטרון, בין חברים. היא התפלחה איתו לתוך יריד הספרים בירושלים — על אף שלא היה לה שם ביתן — ושלחה אותו לקיבוצים ברחבי הארץ. בקיצור, רות דורון הפכה להוצאת-ספרים שלמה מהלכת על שתיים — וגילתה, שמבין כל הדברים בהם עסקה עד היום, זהו הקשה מכולם. "מילא לכתוב שירה — או שזה בא לך, או שלא", הפטירה בחיך עיין, "אבל למכור ספר-שירה בישראל? יר-תר קל כבר לנהוג משאית של 20 טון."

ענינים, מאת רות דורון.

יש גבול להתעללות באשה

ה אם חייבת אשה לשאת אח כל שבעותיו של בעלה? האם, ברגע ש- נישאה, נטלה על עצמה גם לסבול בשקט את השחלות והתפרעותו — מבלי שתהיה לה זכות למינימום כבוד עצמי?

מסתבר שלא. וכשהופיעו ברכה ואלברט בפני בית-הדין הרבני ושיטחו בו את פרשת נישואיהם, לא היסטו הרבנים אף לרגע בקביעת פסק-דינם.

היה זה, בעיקר, סיפורה של ברכה. סיפור שנשמע כפרשת-אימים מזעזעת, אך שכל פרט בו אושר עלידי עדים. כדמעות בעיניה סיפרה כיצד, בסוף הריונה, כאשר אחוזה כבר צירי-הלידה והיה הכרח להזעיק אמבולנס, עיכב אותה בעלה והחל מתחכך עימה שלא צריך לבזבז ככה כסף. כיצד, לאחר שחזרה מבית-החולים ליולדות, סגר עליה יום אחד את דלת החדר בו ישבה והיניקה את תינוקה. כיצד סירב לפתוח את הדלת, והיא והתינוק השתחררו רק לאחר שנתקפה בהיסטריה, וזעקותיה האיומות הונעיקו את השכנים — ואלו את המשטרה. כיצד בעט בעלה בביטנה כדי להודפה לאחור, על-מנח שיוכל לפנות את שברי היכוכית של החלון ששבר, לפני בוא השוטרים. כיצד בעיקבות

תיק אישי ברבנות

הזעזוע הפסידה את החלב שלה ונאלצה להפסיק להניק, וכיצד נתקף התינוק בהלם, נזקק לטיפול רפואי ממושך.

היו אלה רק נקודות-שיא בודדות בשרש-רתיאמים ארוכה. אלברט נהג להיעלם מן הבית לימים ארוכים, לעיתים אף לשבועות שלמים. כשהיה חוזר, היה מגיע בכל שעות היום והלילה, מעיר אותה, מגדף ומתעלל בה. הוא לא היסט מלחבוט גם באמה היקשישה, כשהיה נתקף חמת-זעם. כמוכן מאליו סיפרה שהוא כלל לא פירנס אותה ואת הילד.

★ ★ ★
לב שחור

ב ניגוד דבריה של ברכה, שפרצו מלאי כאב ועלבון מלב שבור, נשא אלברט את סענותיו בשלווה צינית ולא איכפתיות, טען שכל המריבות היו באשמת אמה. אילו היתה ברכה מסכימה לעבור ולגור איתו בנפרד מהאמא, היו חיים כווג יונים.

לאחר ששמעו את שני הצדדים, הוציאו הרבנים את פסק-דינם ללא קושי. הם קבעו שלאברט אין כל זכות להמשיך להיות נשוי לברכה, אחרי התנהגות כזו.

לא רק זאת. הם הכירו בחומרת-המצב עד כדי כך, שהוציאו צו-פירוד ומנעו ש-גיבס לתוקפו מייד לאחר סיום ישיבת בית-הדין.

בפסק-דינם הסופי אילצו הרבנים את אלברט לתת לברכה גט, חייבוהו לשלם לה את דמי-הכתובה, והשאירו בידיה גם את הדירה וגם את הילד, עד הגיעו לגיל שש. הם פסקו גם שהוא ישלם לה מזונות עד ליום מתן-הגט, ולבנו, כמוכן, עד התבגרו. את החלטתם זו נימקו בפסוק אחד ויחיד:

„טוב פת חרבה, ושלווה בה — מבית מלא זבחי-ריב.“

• השמות הוסוו למניעת זיהוי.

החליפה תמיד באופנה

אופנה הולכת אופנה באה.

הדגם שונה, האריג מתחדש, אך החליפה תמיד באופנה. לחליפה מוכנה או לפי מידה פולגת-דיאולן-מאסטר האריג האידיאלי.

אופנתי, באיכות מעולה, הדור ונוח.

פולגת

תשלובת הטקסטיל החדשה ביותר

דיאולן מאסטר - לגבר המקפיד בלבושו

מכוז פסיכולוגי

היפנוזה וטיפול בכל הבעיות הנפשיות. מבחני אישיות

בהנהלת
ד"ר רוניק

בחיפה טלפון 69300
ובתל-אביב המלך ג'ורג' 44
מ" 15.00 עד 18.00.

חליפות הדין
בגדים איכותיים

תאם

ח"א שדר' מסד'יק 19
אולבולס 62 25 19 12

הופיע

בהוצאה עממית, ספרו של
סאלבדור דאלי
"יומנו של גאון"
לחשיג בכל חנויות הספרים
חמחיר 4.30 ל"י

גם לך יש בבית צברים לא פחות מקסימים

שלחי את תמונותיהם — בש-חור-לבן, לא בצבעים — בציון השם, הגיל והכתובת, אל מערכת „העולם הזה“, ת.ד. 136, תל-אביב. אנא צייני על המעטפה „הנסיך והנסיכה“.

התחרות פתוחה לכל ילד ויל-דה בגיל שלוש עד שש בלבד. מדי שבוע יפורסם מיבחר תצלומים. כל התמונות יוחזרו בגמר התחרות.

שושנה הלכשטיין, בת ארבע, מרחוב פלמ"ח 18, ירושלים

אייל בר, בן ארבע, מרחוב יציאת אירופה 7, חיפה

הנסיך והנסיכה יוכתרו בסוף המיבצע בנשף חגיגי.

המיפלצות שלי

הבוקר: „אמא, איזה מזל שהולדת דווקא אותי. ככה אני יכולה לראות אותך כל יום. איך הייתי רואה אותך ככה, אם אמא אחרת הייתה מולידה אותי?“

ויום אחר היא התרפקה עלי — ככה, סתם ללא סיבה — ליטפה את לחיי, וי-התאמצה נורא למצוא בשבילי איזו מזל

זהו, עברו חלפו להם — אוי כמה חבל — 18 ימייחופש נהדרים. אני לא יודעת איך היה אצלכם, אבל השנה חופשת הפסח של הילדים הייתה חופש גם בשבילי. אף אחד לא היה

אז מה הפלא שאוהבים אותם כל-כך?

מאה מקרבי-לב, עד שלבסוף גילתה: „אמא, את כל-כך יפה. כמה שהינני מתאימים לך. והעור שלך כל-כך חלק — כמו של תרנגולת.“

אז תראו לי לב של אמא שלא יימס אחרי קומפלימנטים כאלה.

חולה, כל תוכניות הטלוויזיה יצאו סוף-סוף פעם אחת לפועל, הסרטנה שלנו משכה באון כל הדרך. גם הלון וגם חזור, ובין טיול לטיול — אפשר לחשוב מי יודע כמה, שניים בסך הכל — ביי לינו יחד בבית, ונזכרנו גם, בעצם, שי-אנחנו משפחה אוהבת, לא רק מחנות יריבים הניצבים משני עברי המיתרס כמו בכל ימיהשנה.

★ ★ ★

את האווירה הטובה הביא הביתה אריק, הבכור שלי, כבר ביום האחרון ללימודים. בערב, כשבעלי חזר הביתה, הציג לפניו אריק בנאוה את תעודת סוף-השליש. עוזי התחיל לשאול למה זה ככה, וזה ככה, ופה ירדת, ופה עליית. אז אריק, השד הקטן, ענה לו: „אתה יודע, אבא, אתה מזכיר לי את הבדיחה ההיא על הילד שהביא הביתה תעודה עם הכל לא-מספיק, רק בזימרה טובימאוד. אז כשאביו עבר על כל ה-לא-מספיקים, הוא לא אמר כלום. אבל כשהוא הגיע לטובימאוד, הוא התרגז והכניס לילד סטירה: „ארטיסט, הוא צעק על הילד. הכל אצלך לא-מספיק — ולך עוד מתחשק לשיר?“

טוב, אז עוזי הבין את הרמז. החופש התחיל ברגל ימין — ונמשך ככה. נכון, אמנם רוני ואריק, שהם הגדולים, כבר מחבישים להתבטא בחופשיות. אבל דנה הקטנה השתפכה ללא-הרף בגילוילב. בוקר אחד היא הכריזה פתאום בארוחת-

הנסיך והנסיכה של ישראל

ליאור סלנסקי, בן ארבע וחצי, מרחוב מטודלה 9, רחביה, ירושלים

במדינה

לבן, כדי שיוכל להתבדר באמצעותו בשעות הארוכות שהוא נמצא לבד בבית. בינתיים סולק בנו שמעון בן ה-12 מביית הספר, בטענה שאינו לימד. שמעון שנשאר עם אחיו הבכור בבית, החליט לנקות ולעשות ספוגיה. תוך כדי כך הפעיל את הפטיפון. הוא נפגע ממכת זרם מיידית. כשנסכסה אחורו אחרי חצי שעה לחדר מצאה אותו מת.

חקירת המשטרה העלתה כי מכשיר ה-פטיפון, שרכש יחיה חיימי כדי לבדר את ילדיו, לא היה מותאם לכתחל החשמלי המקובל בארץ. עתה שוקלת המשטרה אם להעמיד את מוכר הפטיפון לדין.

פלילים

רופא

המכנסיים

הרופא התל-אביבי, ד"ר ינקו אברהם (69), נהג לבדוק ביטויות את החילים

זמר מוחמד באלאן ואשתו
מערצים רבים

שבאו להיבדק אצלו בחדר מיספר 5, ב-סניף קופת-החולים בגבעתיים. אך לטענת המשטרה, הרי לפחות במיקרואו, היה בדיקתו של הרופא מדויק דקת מדי. באותו מיקרה, טוענת המשטרה, בדק הרופא מלבד את גופו של החולה גם את מכנסיו. היה זה כשיבקר אותו ה-סטודנט אברהם זליבנסקי. הד"ר ציחה עליו להוריד את מכנסיו. ושחזר זליבני סקי ולבש את מכנסיו בתום הבדיקה. גיי לה כי ארנקו ובו 100 ל"י, נעלם.

הד"ר כפר כמובן באשמה ואף פנה אל היועץ-המשפטי כדי שיוציא צו-עיקוב-הלי-כים. הצי לא הוצא ועתה יצטרך הד"ר להסביר את גירסתו שלו, כיצד נעלם ה-כסף ממכנסיו של הפאצינט.

עסקים

הקפאת

הפיתוח

לפני למעלה משנה קיבל מיפעל בלור בנד תלמה, הממוקם בשכונת לנמלה-הי-עופה של חיפה, הודעה כי עם הרחבת מסלול גמל-התעופה, יקוצצו מ-30 הדונם שבבעלותו 40 אחוז.

מאחר ולבלור-בנד תלמה היו תוכניות הרחבה ופיתוח, פנו מנהלי המיפעל, ב-עיקבות ההודעה, אל מינהל מקרקעי ישראלי וחברת גבים, כדי לקבל שטח קרקע לבנייה במקום אחר.

בינתיים הוקפאה הבנייה באזור נמל-התעופה, אך שטח הקרקע המובטח טרם נמסר לבלור-בנד תלמה.

הדבר גרם לנו נזקים כבדים, קבלו מנהלי המיפעל, כי לפי התוכניות היה צריך המיפעל המורחב לפעול מזה שישנה חודשים, ובכך היה גם מאפשר הגדלת המכירות והיצוא. גם תוכניות פיתוח גור-ספות, לטוח רחוק יותר, מתעכבות וניד-חות.

אך גיראה שאת אף אחד מהגורמים ה-מעוניינים לא מעניין במיוחד אם השקעה בסכום של שלושה וחצי מיליון מתעכבת כבר למעלה משנה.

דרכי-אדם

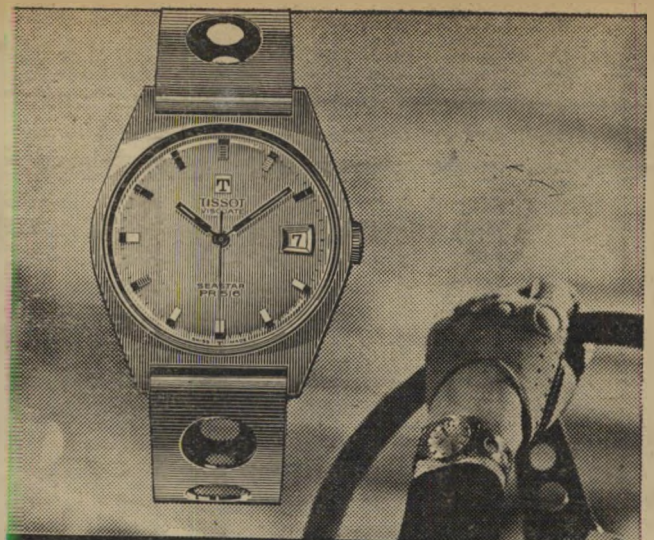
האלי

התחתן

עד לפני שנתיים היה קולו המסולסל של מוחמד באלאן בוקע משידורי רדיו רמאללה ורבת-עכון. מאז מלחמת-ששת-הימים, הפך הזמר המזרח-ישראלי הצעיר לאלילים של חובבי הזמר המזרחי בישראל.

הוא מופיע בכביעות בקול-ישראלי. בי-שכונת התקדה בתל-אביב יש לו כמה קבוצ-עה עליה הוא מופיע עם תזמורת גדולה ולהופעותיו בכל חלקי הארץ נוהרים מע-ריצים רבים.

שירו של מוחמד באלאן, עייני עליה, הפך לאחד הפופולארים ביותר בתוכניות השירים המזרחיים בקול-ישראלי. הצלחתו של באלאן בישראל לא נעלמה מעיני הירדנים. הם הטילו חרם על שירו, ציחו לגנוז את תקליטיו הנמצאים בירדן.

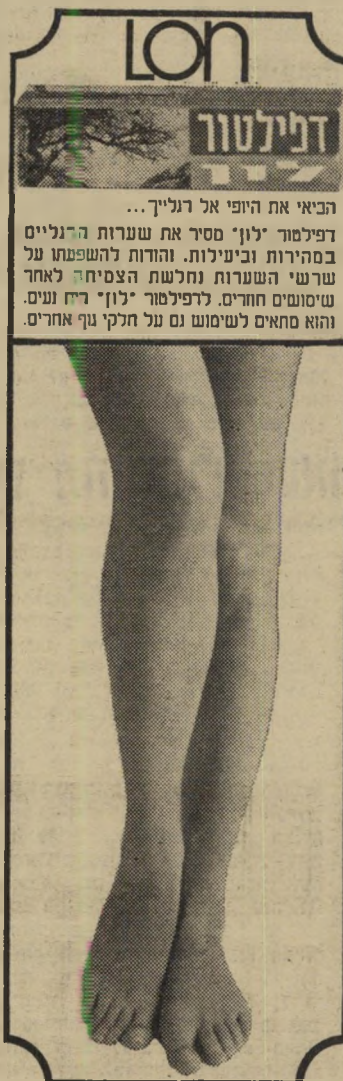

TISSOT PR 516

מבצע פרסים ענק
"זמן עם טיסו לשווייץ" מס. 7

פרס ראשון: מכונת פיאט 124 (לא כולל מיסים)
פרס שני: 6 פרסי טיסה לשווייץ בסילוני אל-על
פרס שלישי: 10 פרסי שעון טיסו
פרטים בחנויות טיסו המוסמכות

20116

הביאי את הופי אל רגליך...

דפילטור "לון" ססיר את שערות הרגליים במהירות וביעילות. והודות להשפעתו על שרשי השערות נחלשת הצמיחה לאחר גיוסונים חודשים. לדפילטור "לון" ריח נעים. והוא מתאים לשימוש גם על חלקי גוף אחרים.

פילמים צבעוניים

כי תתן לנו לפתוח, הרי תקבל את מקסימום האיות, מאחר ואנון עובדים רק עם המעבדות הטובות והגדולות ביותר בארץ. אין אנו חוסכים במחיר, על-מנת לתת את מיטב האיות.

מקרני שקופיות חדישים ביותר, תמצאו אצלנו.

פוטו-ברנר
חידה, רחוב החלוצ 31

חשוב למנהלי משרדים וכתבניות!

מחק הפלא למכונת הכתיבה המור-חק את האורוגינל וההעתק. חסוך בזמן וכסף, תוך שניה ב-יכולתך למחוק כל אות או מילה יחד עם ההעתק. הזמן טט ענק המכיל 288 יחידות במחיר 19.20 ל"י בלבד, וחסוך על-ידי כך 40% באופן ממש. סוכנו ישמח לבקרך ולהדגים ללא כל התחייבות. **"לובקס"** — ת.ד. 6031, טל. 441692, תל-אביב.

המנוי

קיבלת
חשובך,
פרע נא
אותו בחקדם.

שינוי כתובת

מנוי המבקש לשנות את כתובתו מתבקש להודיע על-ידי שבועיים מראש, על-מנת למנוע עיכוב במשלוח העתון למען החדש

העולם הזה

לולה ט

זמר מולדאנו

הצלחתו המדהימה בתשואות ראשונות, זכתה אותו במילגת לימודים מטעם קול ישראל. הוא עבר לגור בחיפה, על מנת להשלים את לימודיו בעברית וב מוסיקה. כאשר גויס לצבא, הועבר מייד ללהקת השריון. זאת היתה אחת האכזבות הגדולות שלי, טוען אבי. כל חיי חלמתי להיות חייל קרבי בצה"ל, ובסוף בקושי הספקתי לעשות טירונות קרבית.

אחר (הוא היגר לארצות-הברית, וכעת משרת בצבא האמריקאי בוויטנאם). כשמלאו לו 15, החל לחלום על עליה לישראל. עד היום הוא חי את חיות הימים שלפני עליתו ארצה.

האכזבה הגדולה בחייו

הייתי חבר בשומר הצעיר, סיפר. היינו מקיימים פעולות ומדברים על עליה. התחייבנו לשמור בסוד על פעולות התנועה ואפילו הורי לא ידעו על כך. יום אחד שמעתי שמארגנים עליה לארץ. העבירו הודעה שמי שמעוניין לעזוב את הבית ו-

ל עצמו נדמה שזה קרה רק אתמול. בית הוריו במרוקו. חברות בתנועה ציינית. המראת לילה למרסיי בדרך לישראל. קיבוץ. אולפן. עבודה במטעים במכנסי חאקי קצרים. הצלחה מסחררת בעיקבות הופעה בתכנית הרדיו תשואות ראשונות. היום הוא כוכב. אבי טולידאנו. למרות שבצבא הוא רק טוראי ראשון, הרי הוא אחד מאלופי-הזמר הצעירים של עולם הפיוזונים הישראלי. אלפי מעריצות משגרות

טר"ש -

אלוף הזמר

תוך זמן קצר הפך אבי לכוכב הלהקה, כשהפיוזון "שלא לאהוב אותך" מבסס סופית את מעמדו בתור שכזה. יחד עם הופעותיו במיסגרת הצבא, החל להופיע גם בהופעות אורחיות. ככל שעלתה מידת ה סופולאריות שלו — כן עלה שר ההופעה.

להעלות

את המשפחה

אז שעליתי ארצה שאפתי להעלות את הורי, מספר אבי. אבי היה מנהל כמה חברות יבוא במרוקו, ומצבה הכלכלי של המשפחה היה טוב מאוד. החלטתי שאם כבר לשכנע אותם לעלות ארצה — אני חייב להבטיח להם פה רמת-חיים.

אחרי שקיבלתי את האישור מהצבא, התחלתי להופיע בפני אורחים. בחודשים הטובים של השנה היו לי אפילו 30 הופעות בחודש, וכמובן שהרווחתי יפה. לפני ארבעה חודשים, כשהרגשתי שיש לי אפשרות להעלות את משפחתי — כתבתי להם. אם לקחת בחשבון שאמן בדרגתו של אבי משתכר בשוק האורחי כ-700 לירות להופעה, הרי שתוך חודשים אחדים יהיה

לעלות — צריך להכין מזוודה עם בגדים וחפצים אישיים, ולהעבירה לנקודת איסוף. ארזתי כמה בגדים וכלילה בו נאמר לי שיאספו אותי מפתח הבית, הייתי מוכן כבר משעה שש בערב. היה איתי עוד חבר ויחד חיכינו עד אחרי חצות. קרוב לשעה אחת לא יכולתי לסבול יותר את המתח ואמרתי לחבר שאני חוזר הביתה. ידעתי שאם אכנס הביתה — מי יודע מתי יהיה לי שוב? ה אומץ להחליט לעלות ארצה. בשעה שכבר הייתי במעלית, שמעתי אותו צועק: אבי! בוא מהר. הם הגיעו.

אספו אותנו במכונית קטנה והביאו אותנו לשדה התעופה. משם המראנו ל מרסיי ולאחר שמונה חודשים בהכשרה — עלינו ארצה. העבירו אותנו לקיבוץ רוחמה, שם התחלנו ללמוד עברית באולפן. בקיבוץ רוחמה פגש אבי את שמעון כהן, שעסק בהדרכת מקהילת הקיבוץ. פגישה זו הביאה את אבי לתכנית הרדיו תשואות ראשונות, התכנית שגילתה אותו לקהל הישראלי ושגרמה לפירסומו הראשוני.

אליו מכתבים נרגשים. מצלצלות בפעמון דירתו שבבתיים. מבקשות אוטוגרפים. רוכשות את תקליטיו.

הוא עצמו מגלם, אולי, את ההיפך הגמור של מה שניתן לצפות מכוכב-פופ. רציני. מאופק. חמיד מגוהץ ומסורק למשעי. לא תמצאו אותו מבזבז את זמנו בבתי-קפה של רחוב דיזנגוף, או בדיסקוטקים. אין זה רק משום שהוא עדיין צבאי, ושהוא עסוק בהופעות עם להקת שריון. הוא פשוט לא אוהב את זה. יש לו דאגות אחרות. ל משפחתו. לעתידו האישי.

הזימרה היא אצלו עניין שמילדות. עוד בן 11 הקים צמד עם חבר יהודי

זמר מלחין אקשמיין

שהתלבש במגנינה — יצא פיזמון טוב. "בפיזמון לא ברור, בעצם, למה הבן רוצה להרוג את אביו. מבינים רק שהבן הוא איש חזק ואביו עברייני נימלט. אבל זה לא ברור בדיוק וכל אחד יכול להבין את זה איך שהוא רוצה. זה מה שנותן יותר התעניינות בשיר."

למרות שהוא מעדיף לכתוב באנגלית, חטא גרשון גם בכתיבת כמה פיזמונים

את רוב הפיזמונים אני מחבר בצבא. לא בגלל שהצבא נותן לי השראה, אלא בגלל ששם יש לי זמן. יש לי איתי תמיד גיטרה וטיפריקודר, וכל פעם שבאה לי מני גינה בראש, אני תופס את הגיטרה ומקליט. אז בפיזמון הלו מאק זה קרה שקודם היתה לי המגנינה של הפתיחה, ונכנסו לי בראש המילים: "הלו ג'ק, מה אתה עומד לעשות". אבל באנגלית, כמובן. אני כותב

איך מלבישים

חרוזים על מנגינות?

עבריים, ששנים מהם — שיר שלום וצחקי ואל תכבי — עומדת הלהקה להקליט בי קרוב. "כתבתי גם שיר מחאה בעברית על המצב במדינה ועל זה שלא מטפלים במחבי לים ביד קשה", הוא אומר. אבל אמרו לי שלא יסכימו להשמיע אותו ברדיו. אז עכשיו אני חושב לתרגם לאנגלית, ואת זה בטח יסכימו לשדר...

כימעט תמיד באנגלית, כי בעברית פיזמון נים כאלה נשמעים מצחיק. "העיקר ראיתי שהרעיון מתלבש טוב. רציתי לכתוב משהו על המערב הפרוע, אבל שלא יהיה כמו פיזמונים אחרים, עם סתם יריות כל הזמן. פתאום בא לי חרוז באנגלית שאומר "אני אהרוג אותך — אפילו שאני בן". וככה, הודות לחרוז

לו אפשרות לרכוש דירה מתאימה עבור הוריו, אחיו ואחותו, והם עלו ארצה. גם היום אני הוא המפרנס היחידי שלהם. אומר אבי. "הורי עדיין לומדים עברית, אחי טרם מצא עבודה והוא עומד להתחתן, ואחותי הקטנה לומדת במוסד ניצנים. הוצאות ה תמיכה במשפחה מגיעות לכ-1800 לירות לחודש, ואני יכול לשאת בהן רק הודות לכסף שחסכתי..."

השאיפה —

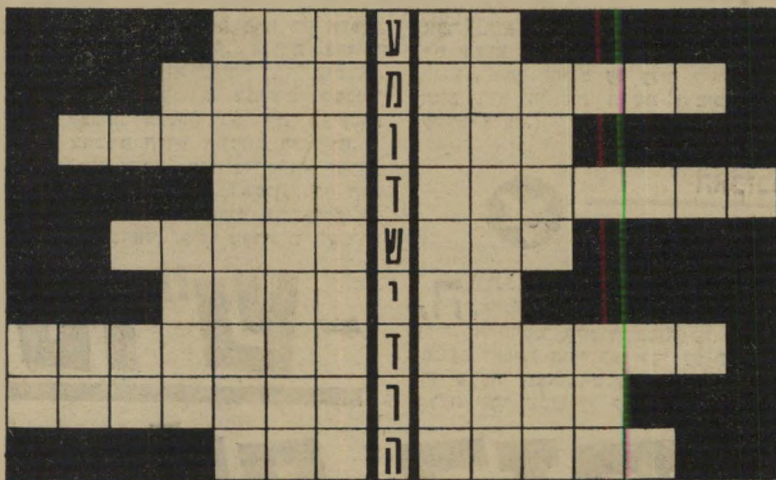
צילום קולנוע

כ שהוא מדבר על עמיו, הוא עושה זאת בשיא הרצינות. הוא לא חושש לומר שייתכן ויגיע יום שבו לא יוכל להתפרנס מהשירה, אלא כי מבחינתי אני אשיר תמיד, ייתכן ויבוא יום שהקהל לא ירצה אותי יותר", הוא אומר.

על כן הוא מתכוון לפתח את שאיפתו השנייה — צילום קולנוע. כאשר ישתחרר מצה"ל, בעוד כשישה חודשים, הוא רוצה להתחיל ללמוד צילום קולנוע. אבל אם לשפוט לפי מידת הפופולאריות שלו היום — יעברו עוד שנים רבות בסרם יאלץ לשנות את מקצועו.

חידון מוסיקאלי

לחידון של השבוע קראנו "עמוד שידרה", והוא מבוסס על דירוג מיצעד הפיומונים של "גלי צה"ל" מיום שני בשבוע שעבר. עליכם לשבץ תשעה שמות פיומונים שהופיעו באותו מיצעד, באופן שיתאימו לעמוד השידרה המרכזי. בין הפותרים שישלחו את פתרונותיהם עליגבי גלויות בלבד, עד ה-30 באפריל — נגריל שלושה מאריכינגן, מתנת חברת "פולידור".

שלושת הזוכים בחידון ההבדלים האחרון הם קלרה מלמה, שינקין 84 גבעתיים, איזק זובוסארן, דנמרק, וידידיה שאולן, גבעת חיים איחוד, עמק חפר. הפרסים נשלחו אליהם בדואר.

בני ישראל על הפירמידות

דומנד דקר טוען שהוא עצמו לא שם לב לכך בכלל, בהתחלה. אבל היום משי תעשע כל עולם הפיומונים בצירוף דמיק רים המזור. להיטו החדש של דומנד נקרא "בני ישראל", והוקלט בחברת פירמידה. "אני מקהה שהעניין לא יגיע למדינות ערב", אומר דומנד, "הם עוד עלולים להחרים את התקליטים שלי". אבל חוץ מדאגה קטנה זו — קשה לומר שיש לו היום דאגות נוספות. הפיומון הגיע הש"בוע למקום החמישי באנגליה, והוא ממשיך בתנופה רבה לצמרת.

זמר דומנד דקר

דומנד כבר רגיל למקומו בצמרת, אם כי לא בבירות עולם הפיומונים. בגימיקה מולדתו הוא הצליח ליצור למעלה מארבעים להיטי צמרת. ביניהם הלהיט 007, שזכה להצלחה במיצעדי אנגליה וארה"ב. פיומונו "בני ישראל", בא, לדבריו, להציג ריקוד חדש, אותו הוא מדגים אישית בהופעותיו. זהו ריקוד אשר קשה לתאר, אך הדבר הבולט ביותר בו, הוא טילטול וסיבוב הברכיים. "זה לא ריקוד קשה", אומר דומנד, "אבל איננו מומלץ למי שסובל ממניסקוס או ממיים בברכיים..."

מסיאס ישתקע בישראל

ברגע האחרון נודע שאדי קונסטנטין לא יגיע לארץ להופעותיו המתוכננות. אמרגניו הצרפתיים, שהודיעו על כך טלפונית לאמרגניו התל-אביבי, נימקו את הודעתם בכך שאדי חולה. ● להקת ה"קניקס", שהיתה חביבתנו במשך שנים אחדות, עומדת להתפרק, לאחר שגנן הבאס, פיטר קוויף, כבר הודיע על פרישתו. ● אנריקו מאסיאס ביקר בשבוע שעבר בישראל. הוא הגיע לתקופה של עשרה ימים, אותה ניצל לשתי מטרות: מנוחה במלון אכדיה וחיפוש אחר בית. "אני מעוניין לקנות בית בתל-אביב או בהרצליה", הסביר, "כדי שיהיה לי איפה לגור כשאני בא לישראל, לפחות ארבע פעמים בשנה. אני גם רוצה שתהיה לי דירה מיכנה, ליום בו אחליט לעזוב את צרפת ולהשתקע בארץ". אמרגנו הישראלי של אנריקו, שמואל צמח, מתכוון לערוך לו סיבוב הופעות בחודש אוגוסט. ● 4:1 לטובת הנשואים. זה המצב השורר כיום בלהקת המאומגאדה, לאחר שבשבוע שעבר התחתן גנן הבאס של הלהקה, גראהאם נייט, עם מישל דיקסון. ● דייב די ואנשי להקתו מוכרחים להחליף את נרשחת הפיומונים שלהם. שני פיומוניהם האחרונים — שבדי האנטואנס ודון חואן — היו כישלונות במיצע הבריטי. ● את השורה החזרת באנגליה, בפיומון ברכות האומרת "סופסלי, סופסלי", מלחים צעירי הדיסקוטקים, בתרגום החפזי: "קסון לי קסון לי". ● במיצע התקליטים מאריכינגן באנגליה, חוגג תקליט הפסקול מתוך הסרט צילי המוסיקה, 200 שבועות לשהותו בין עשרת הראשונים! זהו שיא שלא היה כדוגמתו.

זמר קוויף

הדגמים שונים האיכות אחת

באיכות, בשירות, בקליטה ובקול טלוויזית Metz מעל הכל !!!

חסכון והיבואן בישראל: "רלפו" (ישראל) בע"מ. המכירה בסיטונות: רח' אבן גבירול 49 ת"א, טל: 227365 מפיץ לאזור הצפון: זאב כחנא בע"מ, רח' סירקין 10 חיפה טל. 67067

חיש-קל ובהצלחה בטוחה

(8-8 שעות של שעות) ילמד כל אחד — לכל מידה —

קצרנות

עברית ו/או אנגלית

ב-אולפן גרג (בר-קמא).

תל-אביב: גורדון 5, טל 236209

ירושלים: הפקדי, בבאל 18

חיפה: במעלה, שמריה לוי 30

קורסים חדשים

אחרי יום העצמאות!

קונים

במחירים גבוהים

מלוה קליטה

גם 1964

מלוה בטחון

וגם 1968

"נוח" שד' רוטשילד 15

תל-אביב, טלפון: 54931

8.30 בבוקר עד 6 בערב.

לא יאומן פייסופר!

העדינות משתלמת

קאיה אפראנייה, אשתו של הסינור הרומאי ליקינוס בוקיו, שימשה כפרקליטה ברומא העתיקה. ארלם בנאומיה בפני בית-המשפט דיברה בגסות כזאת, שהסינאט הי' רומאי החליט לאסור על נשים לשימש בפרקליטות. כדאי לך לשמוע על עדינות נשית וללבוש ב' עונה זו מיניגרבוניס, "מרסי", המ מצויידים בסרט פאטנטי המצמיד את הגרביים לחיטובי רגליך ללא לחץ. מיניגרבוניס, "מרסי" גמישים ועדינים ומחירים 4.50 ל"י בלבד.

נשים מאמינות בגרבי

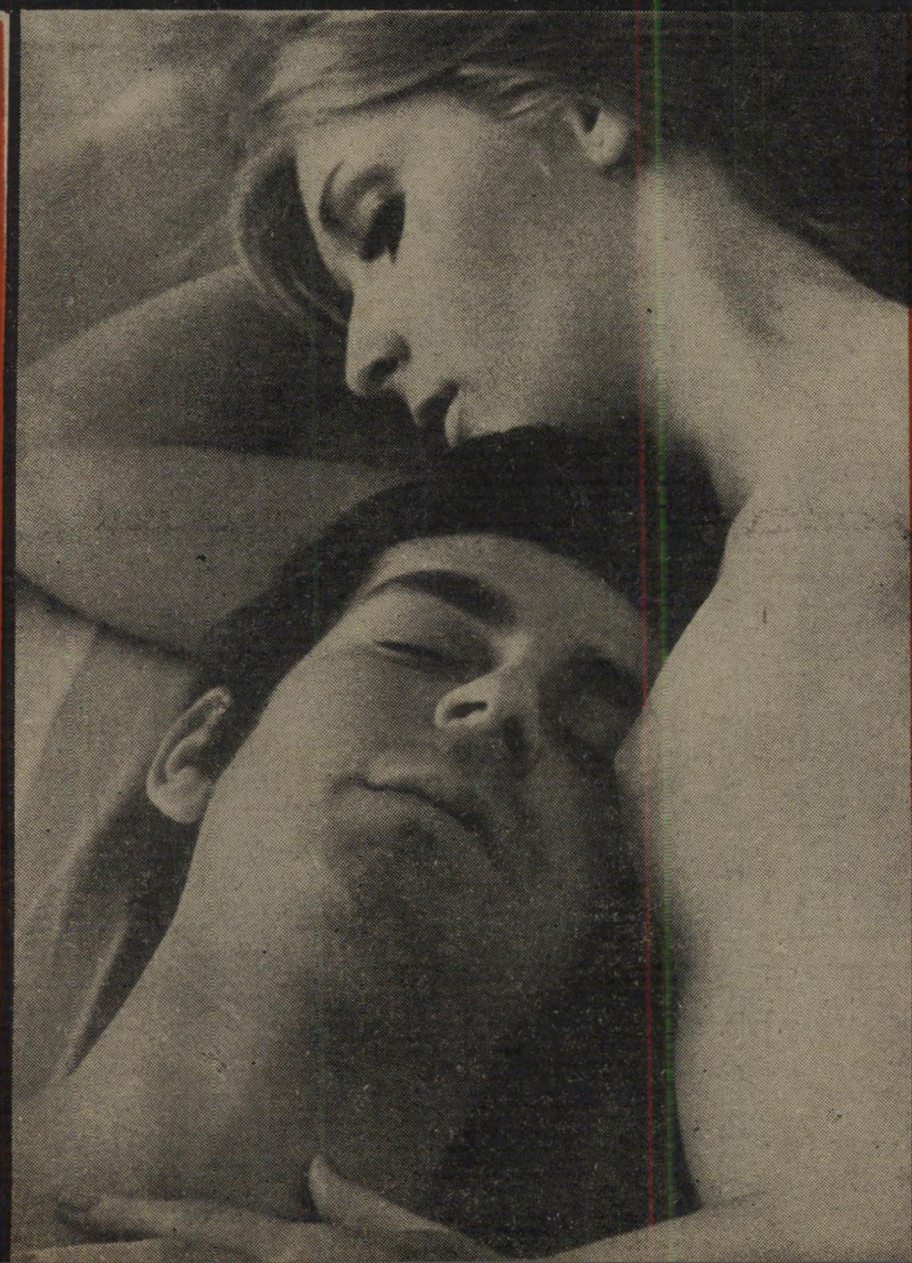

הזדה

הזדה

תלמידי גימנסיה
בנתניה ערכו
פולחן עשתורת

כ"קו"ז
ע"ר
קבית
פקקרות

ישראלים
משותפים במהפכת העירום
בלונדון

במאי
ישראל
ביום
דאת